

Như Sương Long Lanh

Lệ Hằng

Ái ngồi im lìm trên ghế và đưa mắt nhìn những cụm mây trôi đi bồng bênh. Máy bay lướt đi trên cao, tưởng như đang đứng một chỗ. Dòng sông hiện ra dưới mắt nàng, uốn cong mềm mại và đục màu phù sa.

Nổi bàng hoàng đầy tràn trong linh hồn nàng cho mắt nhìn thờ ơ, cho gương mặt u uẩn và lo lắng để nhan sắc nàng mê hoặc người đàn ông ngồi bên cạnh nàng. Ái không còn lòng dạ nào nhìn thấy ai nữa, dù là người đàn ông tình cờ ngồi chung một hàng ghế với nàng. Nàng nhìn đó nhưng chẳng nhận vào mắt được gì nữa. Thỉnh thoảng nàng lại thở dài nhẹ

Nếu bây giờ mình rớt xuống- mọi người cùng tan xác? Bao giờ cũng vậy, cứ bước lên phi cơ, ngồi xuống một chiếc ghế sát bên cửa sổ nàng lại nghe trong đáy lòng mình vang lên câu hỏi đó.

nàng lại nghiêng đầu, cho má tì sát thành cửa kính nhìn xuống cánh đồng mây trôi đi rất êm rồi buồn bực thở dài thêm một lần nữa. Hai giọt lệ nhỏ nhỏ thầm lặng rơi trên má nàng. Người đàn ông ngồi bên cạnh tò mò nhìn nàng, làm một cử chỉ như muốn lên tiếng hỏi, thấy nàng lạnh như một pho tượng cổ, ông ta lại thôi chỉ đưa mắt nhìn vẻ han hoi và thắc mắc. Ái vẫn chưa nhìn thấy ông ta, nàng triền miên trôi đi trong nỗi đau khổ của nàng.

- có thể nào ba làm chuyện đó không? Trời ơi, tôi muốn điên lên rồi...

nàng cắn lấy môi, để dẫn một tiếng nấc nhỏ, nàng không muốn khóc trước mặt người lạ, nàng bỗng thấy mình lẻ loi hơn bao giờ, bạn bè đã xa rồi, đã mất.

- Hay tại vì mẹ? Tại mẹ mà ra hết, ba mình bạc nhược để mẹ lộng quyền làm tan nát gia đình, làm tủi nhục con cái...

mắt nàng mờ đi, lắc đầu nhẹ, nàng muốn nghĩ tốt cho mẹ, muốn thương yêu mẹ hết sức được, nhưng mẹ không bao giờ thương yêu nàng hết, mẹ đã coi Ái như một đứa con lạc giòng của mẹ

nàng ôm lấy mặt bằng cả hai tay, mắt vẫn nhìn đăm đăm không rời những cụm mây hiền lành nổi trôi đó đây. Bầu trời xanh trong với cánh đồng mây lang thang vô định dưới xa, giòng sông còn uốn khúc, mềm như thân hình người vũ nữ trong một điệu nhạc tình.

Người thiếu nữ áo xanh vừa bê khay kẹo đến, người đàn ông bên cạnh nàng tiện dịp lên tiếng bởi Ái Lan vẫn còn nhìn ra ngoài, cô áo xanh lại hơi lười nói:

- Cô dùng kẹo gì không cố

Ái giật mình quay lại, thấy khay kẹo, tay người đàn ông và đôi mắt đẹp rất lạnh của cô áo xanh, nàng bối rối một chút rồi gượng cười:

- Cám ơn ông...và cô...

Cô áo xanh cười nhẹ với người đàn ông, như muốn nói ông ta pha/i cám ơn nàng nữa mới đúng. Người đàn ông nhón một cái kẹo đưa cho Ái.

- Mời cô...

nàng nhận lấy chiếc kẹo, tỏ vẻ cám ơn rồi lại thờ ơ nhìn xuống dưới đất xạ

Người đàn ông dịu dàng hỏi:

- Xin lỗi nhìn như cô đang buồn chuyện gì đó?

Ái nhìn ông, rồi lắc nhẹ, ông tiếp:

- Tôi hy vọng cô không buồn vì có tôi ngồi một bên cô

Ái bối rối nói:

- Ồ không, không phải vì ông đâu, tôi...

- Thế cô buồn vì ai

nàng lắc nhẹ:

- Tôi lo lắng thì đúng hơn là buồn, mà thôi, ông không thể hiểu được đâu.

Người đàn ông dịu dàng:

- Tại sao mình không nói với nhau vài câu chuyện, ai không có chuyện để lo lắng đâu, biết đâu vì nói với nhau, sự lo lắng sẽ vơi bớt đi nhỉ

Ái thờ ơ ngó xuống dưới. Người đàn ông bị mê hoặc hơn trước vẻ mặt lạnh lùng và hơi kiêu sa của nàng:

- Cô xuống VB?

Ái gật đầu:

- Vâng.

Ông kiên nhẫn:

- Chắc cô cũng từ Saigon về?

Ái gượng nhẹ:

- Dạ vâng

Nói xong, nàng lại xa vắng nhìn mông ra ngoài. Người đàn ông nhún nhẹ hai vai và thôi không hỏi nữa. Nàng vòng hai tay trước ngực ngả đầu trên thành ghế, mắt khẽ nhắm lại. Vẻ mệt mỏi và buồn thả của nàng lúc này làm người đàn ông tự nhiên xúc động, ông không thể nhìn mắt khép nhẹ, hai môi hé mở và triền ngực rung động của nàng lúc đó. Như một mời gọi thầm kín và ngọt ngào bắt ông phải lao tới, trong cái vũng mê lạ lùng của nàng.

Ái vẫn miên man suy nghĩ, mọi chuyện như những vòng xích xoáy trong trí nàng.

Tại sao ba lại vào tù vì cái tội nhục nhã đó? một đời ba đã cần cù siêng năng và chịu đựng mẹ- Chưa bao giờ Ái thấy ba dám nạt nộ mẹ, vậy mà bây giờ ông dám biến chủ của người ta hàng triệu bạc để- làm gì nữa, nếu không phải để thỏa lòng mẹ, lòng mẹ mê mệt như những canh bạc, lòng mẹ xa hoa như những viên kim cương lóng lánh trên những đôi tay mệnh phụ

Suốt những năm mới lớn, Ái chưa bao giờ thấy mẹ vào bếp với những ngón tay không tô hồng bàn tay mẹ no tròn đã quen xoa bài, đã quen tung tiền ra không tiếc tay rồi. Mẹ không thể nấu cho cha con ăn những bữa ăn đầy ắp thương yêu nữa.

Ái là con lớn trong gia đình, nàng không hiểu tại sao mẹ nàng không thương yêu nàng bằng những đứa em sau của nàng. Một phần cũng vì Ái hay chống đối vụ mê bài bạc của mẹ, một phần vì nàng ít giống mẹ nhất. Đôi khi, nàng có cảm tưởng nàng chỉ là con nuôi của mẹ! nghĩ không được mẹ thương bằng các em luôn luôn dày vò tâm trí Ái để tủi thân, để buồn bực và uất ức không bao giờ tha nàng.

Bây giờ đang đi học xa nhà, nàng được gọi về để nhìn cha ngồi tù: "Ba cháu kẹt rồi, ông đang ở trong tù chờ ra tòa, cháu phải về ngay đi". Người bà con xa đã ghé nội trú nghiêm trọng bảo nàng. Như một cơn sét đánh ngang đầu, nàng buồn bã thu dọn áo quần chào biệt bạn bè, để ngậm ngùi bỏ đi.

nàng biết mình sẽ không bao giờ được trở lại ngôi trường đó nữa, mẹ đã từng sĩ vả ba hết lời về chuyện ba cho nàng vào nội trú học.

- Học với hành gì nó mà ông bày đặt cho tốn tiền tốn bạc chứ cái ngữ đó cứ trong xó bếp cho rồi, cho nó học làm gì.

Ái đã năn nỉ cầu khẩn cha, trong nhà chỉ còn cha là thương yêu nàng. Ông đã dùng chút quyền cuối cùng của một người cha nhờ chú Huy đưa thẳng nàng lên Sài Gòn, hy vọng nàng qua được năm chót của trung học, có chút vốn để sau này đỡ gian nan vất vả. Ái muốn thương yêu mẹ, và khát khao được thương yêu, nhưng cứ về nhà, nàng lại tủi thân. Mẹ lờm, mẹ háy, mẹ chửi bất cứ lúc nào có dịp.

- Chao ơi, sang trọng gì mà bày đặt học, với hành, bố con mày chỉ có tài ăn hại...

Ái không bao giờ hiểu nổi mẹ nàng, tại sao mẹ cứ la mắng nàng, tại sao mẹ đối xử với nàng như con ghẻ không bằng chứ. Bố thì muôn đời im lặng và im lặng. Ba nhường mẹ một lần và nhường luôn cho tới ngày mẹ không còn coi ba ra gì nữa. Mẹ đi sáng đi chiều, tối về hạch sách tiền bạc và la mắng con cái, nếu rủi hôm đó mẹ thua

Ái suốt ngày cầu khẩn cho mẹ được bài, dù được bài mẹ cũng không cho Ái tiền như các em. Chúng nhỏ hơn nàng, nên được mẹ yêu chiều nâng niu hơn. Ái không ganh tị với các em, chúng còn nhỏ dại và hồn nhiên, nàng chỉ buồn cho mình, sinh nhằm cái giờ xấu xa để suốt những năm đẹp đẽ nhất, nàng không được mẹ thương yêu. Nàng cũng không dám oán trách mẹ, mẹ đẹp, sang trọng. Ái khát khao được mẹ thương yêu lắm, nhưng mỗi lần về nhà, Ái như người bị nhận chìm vào cõi tối tăm, những câu sỉ nhục của mẹ là những nhát gươm đầu tiên đời đã dành cho nàng. Lẽ ra nàng bị đời đâm đau buốt tim, nàng cần được mẹ thương yêu vỗ về. Không được mẹ thương đối với Ái đó là nỗi bi đát cùng cực nhất của nàng.

- Tại sao mẹ lại ghét bỏ con hả mẹ? tại sao không một lần nào mẹ dịu dàng cho con một lời nói đẹp...

nàng đã nhiều lần dò hỏi bạn bè, Ái đã nhiều đêm bần khoăn day dứt.

- Có người mẹ nào không thương con không hả cố

Mọi người đều lắc đầu; không một người mẹ nào ghét được con học hết, tình mẹ là tình đẹp nhất trên mọi thứ tình...

nàng tìm thấy trong tiểu thuyết bao nhiêu những lời đẹp để dành cho mẹ...vậy mà, mỗi khi nàng sà tới bên mẹ, mỗi khi nàng muốn được kể lể với mẹ, bà đều hất hủi bỏ đi, hay dài giọng mỉa mai nàng. Ái chịu không hiểu nổi mẹ mình. Xa mẹ, nàng nhớ và buồn, nhưng hễ về gần với mẹ, nàng lại tự dày vò mình.

Người đàn ông thờ nhẹ những vòng khói bay Ái bây giờ mới thực sự nhìn thấy gương mặt từng trái, có vẻ ăn chơi của người đàn ông ngồi bên cạnh nàng. Ông ta không hẳn còn trẻ, nhưng cũng chưa thể gọi là già. Ông đang ở giữa một thời đẹp nhất của đàn ông.

Chiếc xắn tay bằng da hươu mềm mại của nàng chợt rơi xuống. Người đàn ông lặng lẽ cúi xuống nhặt đưa cho nàng, vừa lúc nàng cũng với tay xuống toan nhặt lên, cho hai bàn tay tình cờ chạm nhau. Ông ta đưa chiếc xắn cho nàng, và im lặng mỉm cười. Nụ cười của người đàn ông bỗng làm nàng bối rối xôn xao, một giây sau, nàng mới ngáp ngừng nói:

- Cám ơn ông..

Người đàn ông cười rất nhẹ:

- Tôi phải cám ơn cô mới đúng, à mà cám ơn cái xắn của cô chứ nhỉ.

Ái vẫn buồn, dù trên môi nụ cười gượng gạo hé ra.

- Ông nói chuyện có duyên vậy, chắc ông...

- Sao, cô nói tiếp đi, tôi hồi hộp quá.

- Tại sao ông lại hồi hộp?

- Tôi đón những lời nói của cô như một cây khô chờ cơn mưa tới...giờ này người đàn ông nhẹ hơn..thỉnh thoảng mình nên bắt chước những nhân vật cải lương một tí cô

ạ, dễ thương lắm chứ.

nàng lại nhìn mông lung trên cánh đồng mây nổi trôi đó đây tưởng như người đàn ông nàng vừa nói chuyện đó như không bao giờ thực.

Người đàn ông nhắc:

- Cô chưa nói hết câu của cô cho tôi nghe.

Ái ngơ ngác:

- Câu gì kia

Người đàn ông lắc đầu:

- Tôi có cảm tưởng cô không còn ngồi ở đây, cô vừa nói chắc ông...

Ái cười gượng:

- Tôi nhớ rồi...tôi muốn, muốn nói chắc ông thường nói chuyện với đàn bà lắm.

Người đàn ông vẫn mỉm cười:

- Đàn bà có, nhưng thiếu nữ như cô thì chưa, tôi chưa gặp người con gái nào có vẻ thắm kín và bí mật như cô, một giọng nói bí mật, một khuôn mặt bí ẩn...

nàng ngả đầu ra sau một chút.

- hình như tối có đọc thấy câu nói đó ở đâu một lần rồi.

Người đàn ông hơi ngượng: Ông ta nhìn chăm chăm vào mặt nàng, nàng nhỏ giọng:

- À tôi nhớ rồi, hình như câu trả lời của một đạo diễn, vậy ra ông cũng là một tay ghiền cine nữa.

- Không, tôi chịu không nổi cái trò giả tạo của màn ảnh, tôi thấy đời sống thực của mình sâu xa hơn và ý nghĩa hơn nhiều chứ.

Ái quay sang nhìn người đàn ông, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy người đàn ông này. Đôi mắt tình, đôi môi đầy vẻ đam mê và cái giọng nói đầm ấm ngọt ngào. Tự nhiên, nàng biết, người đàn ông này đã từng ôm rất nhiều đàn bà, như thế ông ta sinh ra để rót vào tai đàn bà những lời ngọt ngào để ôm ấp nâng niu và bỏ xó.

nàng cười một mình. Trong nội trú, nàng và bạn bè có ngày nào không bàn chuyện đàn ông, tìm trong sách, trong tiểu thiết những câu định nghĩa về đàn ông, rồi những giờ rảnh ngồi tỉ tê nói hết cho bạn bè nghe, để cười khúc khích. Đàn ông, trong khung trời nội trú, vẫn là một cái gì ngộ nghĩnh, gọi nhiều tò mò và thích thú như một món đồ chơi lạ

Ái nhớ nhỏ Tuyết Minh đã ghi thật đậm những câu viết ngộ nghĩnh về đàn ông:

- Đàn ông, một con vật thích lang thang nhất.

- Đàn ông, kẻ thừa hành của đàn bà trong cuộc chơi tình Ái mà hẳn không bao giờ biết, hẳn tưởng hẳn được chơi

Người đàn ông ngạc nhiên khi thấy nàng cười, ông ta dịu dàng:

- Khi thấy cô buồn, tôi đã nao núng rồi, bây giờ cô cười tôi muốn điên đảo luôn theo cô quá.

nàng nhìn ông ta, mặt nghiêm hẳn lại:

- Ông có vẻ...

Người đàn ông bình thản:

- Cô hay nói những câu ngập ngừng lắm hả, về gì cô nói tiếp đi.

Ái lạnh lùng:

- Tôi không thích những người đàn ông tán tỉnh đàn bà một cách...

Người đàn ông cười khẽ:

- Nữa, cô lại nói nửa chừng rồi, cách gì kia

- Cách của mấy người đàn ông trong phòng nhảy

- À cô có vào đó rồi?

- Không, nhưng tôi đọc trong tiểu thuyết.

- Rồi, cô tin theo, cô biết tiểu thuyết tả phòng nhảy là tiểu thuyết gì không?
- Không?
- Tiểu thuyết của những người chẳng biết gì hết nữa. Ái nhìn người đàn ông với hai hàng lông mày cau lại, với phiến môi cong lên tinh quÁi.
- Một lúc sau, người đàn ông lên tiếng,
- Tôi đổ cô câu này nhé?
- Ái hơi nhăn mặt nhưng vẫn im lặng chờ, người đàn ông tiếp.
- Đố cô tôi có biết cô không?
- Ái tròn mắt.
- Biết tôi?

Người đàn ông gật đầu.

- Đúng rồi..tôi đổ cô đoán xem tôi có biết cô hay không?

Ái cắn môi.

- Không, ông chỉ ngồi bên tôi thôi, làm sao ông biết tôi được?
- Nhưng nếu tôi biết thì sao?
- Không sao hết, nhưng ông không biết tôi.
- Tôi biết tên cô, cô ngạc nhiên không?

Ái hơi giật mình, người đàn ông này biết tên mình? có tin được không? nàng tin chắc nàng chưa gặp người đàn ông này bao giờ, cũng chưa bao giờ nàng tiếp xúc với đàn ông suốt những ngày theo học ở Sài Gòn...chả lẽ ông ta nhận lầm nàng với một cô vũ nữ nào đó, nên mới đeo theo tán tỉnh nàng bằng cái giọng điệu ỡm ờ này.

Người đàn ông mỉm cười.

- Ái Lan...tôi gọi tên cô như vậy đúng không?

Ái ngần ngừ nhìn người đàn ông:

- Ông..ông biết tên tôi?

Người đàn ông gật:

- Tôi vừa gọi tên cô rồi đó. Hoàng thy Ái Lan đúng không?

Ái kêu khẽ

- Tại sao ông biết tôi...tôi nhớ rõ chưa bao giờ gặp ông mà?

Người đàn ông nheo mắt cười:

- Bí mật nghề nghiệp

Ái Lan xẩm mặt:

- Bộ ông làm mật thám?
- Ồ không...tôi làm việc thường thôi, ký giấy bình thường như mọi người.
- Kệ ông, nhưng tại sao ông biết tên tôi?
- Cô thua tôi rồi nhé.

Ái hỏi lại:

- Tôi thua ông? mà thua cái gì mới được chứ?
- Thì tôi vừa cho cô biết là tôi biết tên cô, cô bảo không, bây giờ tôi nói đúng tên, không những tên mà cả họ nữa.

Ái đành gật:

- Được, tôi thua, nhưng tôi hỏi lại, tại sao ông biết tên tôi?

...Người đàn ông cười về bí mật:

- Cô đoán thử xem?

Ái vòng tay trước ngực:

- Tôi ghét cái nghề thầy bói lắm, tôi cũng không phải là mật vụ..

Người đàn ông cười khe khẽ:

- Cô giận tôi à?

Ái mím môi:

- Mặc mớ gì tôi giận ông, điều tôi bực mình.

- Tại sao bực mình?

- Tự nhiên ông biết tên họ của tôi.

- Nếu tôi biết nhiều hơn thế nữa thì sao?

Ái nhìn đăm đăm người đàn ông:

- Ông biết nhiều hơn thế nữa về tôi?

Người đàn ông gật:

- Đúng rồi, cô ngạc nhiên nhiều lắm phải không?

Ái thú nhận:

- Không những tôi ngạc nhiên, tôi còn rối trí và băn khoăn nữa kìa

- Cô học trường R.P. đúng không nào?

Ái giật mình:

- Ủa sao ông biết tôi rõ quá vậy? Ông làm tôi bối rối quá.

Người đàn ông cười nhẹ:

- Ai biểu lúc đầu cô không chịu nói chuyện với tôi.

- Nhưng làm sao ông biết tôi kia chứ, chả lẽ ông là phù thủy?

Người đàn ông bật cười:

- Đàn bà sao thích gọi đàn ông là phù thủy thế nhỉ

- Nghĩa là có nhiều người bị ông làm trò phù thủy? thế này rồi?

- Không mới có một mình cô thôi.

Nói xong, gã mím cười ngó Ái vẻ bí mật và diều cợt. Ái Lan nôn nóng:

Sao ông im lặng, ông cho tôi biết vì sao ông biết rõ về tôi đi chứ?

- Rồi tôi được gì?

Ái im lặng nhìn người đàn ông rồi lắc nhẹ..

- Thôi, tôi không cần biết nữa, ông muốn biết gì về tôi cũng mặc ông.

- Cô lại giận tôi nữa rồi.

- Tôi có là gì của ông đâu mà giận với hờn nhỉ Ông lạ ghê vậy đó.

- Hoàng Thy Ái Lan tên đẹp, người cũng đẹp, khó tính là phải

Ái lạnh lùng quay đi. Người đàn ông cười khế một mình, rồi hai tay cũng bắt chước nàng vòng lại trước ngực, rồi đầu cũng ngả ra sau, vòng khói bay lên cho ánh mắt đa tình hơn.

Ái bực mình lắm, nhưng đành im lặng, bởi càng nói càng thiệt, gã thích thú khi được nói với nàng kia mà. Dù không nhìn người đàn ông nữa nàng vẫn phải băn khoăn vì gã rất nhiều. Vẻ lạnh lùng của y bây giờ khác với sự dửng dưng thờ ơ lúc đầu.

- Tại sao thằng cha này biết tên tuổi của mình, rồi biết cả trường mình học nữa- Tại sao chứ- chẳng lẽ hẳn là anh của con bạn nào đó của mình- nhưng ít nhất mình phải biết sơ sơ về hẳn chứ?

Những ý nghĩ đó giúp nàng khuây khỏa chút buồn phiền riêng của nàng đi đôi chút, nhưng lại thắc mắc không ít về người đàn ông tình cờ ngồi chung một hàng ghế.

- Bây giờ cô có cho phép tôi nói thêm một chút không?

Thấy nàng vẫn im lặng, gã bình thản nói tiếp:

- Cô sinh ra ở VB đúng không?

Ái quay lại nhìn đăm đăm vào đôi mắt ánh lên tia nhìn diều cợt của người đàn ông rồi đành xuống giọng:

- Ông làm tôi bối rối quá, chắc ông quen biết ba mẹ tôi ở dưới đó?

Người đàn ông thẳng thắn lắc đầu:

- Ồ không, nếu quen biết ba mẹ cô, tôi phải gọi cô bằng cháu chú, và dĩ nhiên cô đã không lạnh lùng với tôi rồi, cô phải sợ tôi đến nói ba đánh đòn chứ?

Ái cười:

- Thôi vậy, tôi không lạnh lùng nữa, ông nói cho tôi biết vì sao ông biết tôi rõ như vậy đi

Người đàn ông nheo mắt nhìn nàng rồi lẳng lặng rút trong túi áo ngực ra một cái thẻ bọc nhựa đưa cho nàng. Ái kêu khê:

- Ồ, thẻ học sinh của tôi...

Người đàn ông cười khê:

- Bây giờ cô sợ nghề đạo chích của tôi chưa?

Ái nhỏ nhẹ:

- Vậy mà tôi nghĩ không ra, chắc ông lấy cái thẻ quÁi ác này lúc bóp tôi rơi

Người đàn ông gật đầu.

- Vâng..và cô cứ nhìn ra ngoài nên tôi tự do sưu tra cô từng chữ từng giòng trong thẻ.

Tôi chịu thua ông luôn, ông thật...

- Nữa, nói chuyện với cô đau tim thật.

- Vậy ông đừng nói gì với tôi nữa cho khỏi đau tim.

- Nhưng nếu tôi thích được đau tim vì cô, thì sao?

Ái cắn môi, nhìn ra ngoài khung kính nhỏ, những ngón tay xinh xắn của nàng trắng trên nền vải xạm màu cho đôi mắt người đàn ông mê mải dừng trên từng ngón nhỏ. nàng nói đó, giọng cười cao ngạo, tiếng nói uyển chuyển ngọt ngào, nhưng đôi mắt vẫn xa vắng và băng khuâng và linh hồn nhỏ vẫn khép kín lại không cho ai vào.

Khi cánh phi cơ nghiêng nghiêng để bắt đầu lướt vào phi đa.o.Ái nhìn thấy giòng sông màu phù sa của tỉnh lý hiền lành cũ.

Rồi lúc bước xuống từng bậc thang phi cơ, người đàn ông mỉm cười nói thật khê:

- Chào cô Ái Lan nhe...

Ái gật đầu đáp lễ rồi lăm lũi xách vali ra cổng phi trường với vẻ mặt thờ ơ và một thoáng lo buồn.

nàng biết trước, sẽ không có ai đón nàng về ngoài ba, nhưng ba đã bị bắt giữ rồi. Ái nhìn quanh để tìm một chiếc xích lô đạp rồi vẫy tay bước lên với cái vali nhỏ để dưới hai chân khép nép. Thoáng bóng người đàn ông ngồi trên một chiếc xe đen với một nụ cười khi dơ tay ra vẫy chà nàng thêm một lần nữa. Chiếc xe sang quý biến đi cuối con đường tỉnh lý gầy guộc.

Thành phố bây giờ có vẻ sơ xác hơn một hai năm về trước. cái vẻ giàu sang giả tạo của phố phường đã biến đi, để lại những con đường nhựa nhiều ổ gà, nhiều vũng nước đục ngầu hắt lên mỗi khi một chiếc xe phóng nhanh qua. Những ngôi nhà hai bên mỗi ngày lẫn thêm ra đường một ít đất, để đường phố ngày một ngoằn ngoèo cong queo như rắn bò. Ái chợt hiểu, ba đã gửi nàng đi học xa bằng quÁi nhiều sự hy sinh của ba rồi. nàng nhói lòng khi nghĩ đến cảnh ba nàng ngồi bó gối trong trại giam chờ ngày ra toà lãnh án tù.

Tôi phải làm gì bây giờ

Câu hỏi ấy tấy lên như một vết thương đau nhức tim.

Cho tới khi chiếc xích lô ngừng trước cổng nhà, Ái vẫn như một kẻ mất hồn, nàng bước xuống, trả tiền xe xách theo va li rồi lặng người nhìn vào nhà, có một cái gì đó không thể gọi tên phủ lên ngôi nhà này để ủ ê, để vắng lặng tràn đầy.

Ái cất tiếng gọi em, khi Lệ chạy ra, nàng im lặng nhìn em gái, cái nhìn chất chứa bao nhiêu lời muốn hỏi về người cha vắng mặt.

- Chị mới được chú Hải cho biết chiều hôm qua, mẹ đâu rồi?

- Mẹ đi rồi

- Đánh bài?

Lệ gật đầu, rồi cúi xách vali cho chị. Trong nhà Ái, Lệ là đứa em thương nàng nhất, nó vẫn than thở sao mẹ bất công với chị Lan.

Vào nhà, nàng mệt mỏi buông người xuống ghế rồi nằm chặt lấy tay em:

- Lệ, tại sao ba bị người ta bắt?

Cô bé mím môi lại:

- Tại ba biến thủ của người ta hơn một triệu đồng.

Ái bàng hoàng:

- Hơn một triệu..nhưng tại sao ba làm thế, ba mình có thể làm như thế?

- Má nợ của người ta nhiều lắm rồi.

Ái thở dài:

- Chị đoán không sai, má như một cái tai ương cho đời ba vậy đó, suốt đời ba khổ vì má mình em biết không? Chị không hiểu nổi ba má mình nữa.

Lệ nhỏ nhẹ:

- Chị ăn gì chưa? Để em đi mua cho chị

- Thôi, chị không đói, có cơm nguội gì dọn đỡ cho chị cũng được.

Lệ bối rối:

- Nhưng không còn đồ ăn đâu, bị lúc này...

- Lúc này làm sao?

- Ba không có lương, mẹ thì chị biết rồi đó, mẹ cứ nhất định đánh bài để kiếm tiền về Sài nhưng càng đánh càng thua, nhà mình lúc này hết lương rồi, chị về rồi biết.

Ái ngẩn ngơ:

- đến nỗi này rồi sao? Ba má mình hồi xưa đâu có tệ

- Nhưng lúc này đất đỏ hơn xưa, cũng tại ba má mình nữa.

- Tại làm sao?

- Cứ ăn vào lương vào vốn chứ có buôn bán gì đâu mà đòi khá. Em chán ghê, mấy lần em tính bỏ nhà đi rồi đó.

Ái nghiêm mặt:

- Đừng nói bậy

Lệ vẫn cầu nhàu:

- Em không hiểu tại sao nữa, lương ba mấy tháng trước vẫn đem về đủ như trước, mẹ hồi nào tới giờ vẫn đánh bài, không hiểu sao hồi này hết lương, tháng nào cũng thiếu tiền chợ hết trơn, làm như tiền của ba là giấy hết.

- Tại tiền mất giá đó, không phải tại ba đâu.

Lệ sụ mặt:

- Áo em cũ xì hết rồi, chị có tiền cho em may cái khác, đi học có cái áo trắng cứ tối giặt sáng ủi mệt muốn chết.

Ái bối rối:

- Ờ để rồi chị tính...

- Trời ơi, em cần tiền may áo chứ đợi chị tính thì tới bao giờ.

Ái không muốn mắng em, bởi nàng biết Lệ tưởng bố gửi cho nàng nhiều tiền xài dư dả. Nếu Lệ biết suốt những ngày ở Saigon trọ học nàng không dám thò đầu xuống phố, không dám mua sắm bất cứ thứ gì với bạn bè, tiền chú Hải gửi lên chỉ vừa đủ trả tiền học và tiền cơm.

nàng hỏi nhỏ em:

- Một cái áo dài trắng để đi học bây giờ chừng bao nhiêu em?

Lệ nghi ngờ:

- Bộ chị không biết?
- Không, lâu lắm rồi chị có may thêm áo đâu.
- Chừng hai ba ngàn, tùy theo thứ vải

Ái kêu lên:

- Dữ vậy
- Dữ gì, đó là thứ rẻ nhất đó, thứ sang bây giờ phải mười ngàn kia

Ái lúng túng:

- Thôi, để vài bữa nữa đi, bữa nay chị hết tiền rồi, chị mua vé máy bay mất mấy ngàn rồi đó.

Lệ sụ mặt xuống, vẻ thất vọng. Ái nhìn quanh nhà, tất cả vẫn như ngày nàng chưa rời nhà đi xa. Sự vắng mặt của cha trong ngôi nhà làm không khí ủ ê và buồn hẳn xuống. Rất xa trong trí nhớ, cái ngày nào gia đình còn dư dả phong lưu đã biến mất rồi.

nàng hỏi em:

- Ba bị bắt lâu chưa?
- Bốn ngày rồi

Ái xót lòng:

- Rồi trong nhà có ai vào thăm ba không?
- Em có đi với mẹ một lần, mẹ đang rối ruột lên, vì muốn lo cho ba ra phải đền cho người ta hơn một triệu đồng.
- Thế số tiền ba biến thủ của người ta đâu?
- Mẹ trả nợ cho người ta hết rồi, thật ra không phải ba lấy một lúc trong quỹ hơn một triệu đâu, ba lấy đưa cho mẹ ít một, đến lúc câu chuyện vỡ lở ra thì muộn hết rồi. Mẹ tưởng đó là tiền ba áp phe được đem về, bị bây giờ đàn ông ai cũng chạy áp phe đem thêm tiền về cho vợ hết.

Ái cay đắng:

- Rồi tối ngày mẹ so sánh, mẹ phân bì để bắt ba cũng đem tiền nhiều về cho mẹ ngoài số lương hàng tháng dâng cho mẹ không thiếu một xu chứ gì?

Lệ bênh mẹ:

- Chị đừng trách mẹ, lương ba đâu có đủ sài đàn ông bây giờ ai cũng phải chạy áp phe ngoài số lương hàng tháng hết chị tính lương ba vừa đủ mua gạo với trả tiền điện nước chứ mấy còn tiền chợ, tiền tiêu sài...
- Mẹ đừng đánh bài đâu có đến nổi?
- Không phải đâu chị Ái a, tại mẹ hy vọng đánh được bài đem tiền về phụ với ba đó.

Ái chán nản:

- Thôi bây giờ đổ lỗi cho ai cũng muộn rồi, chị muốn đi thăm ba ngay bây giờ.

Lệ ngần ngại:

- Chiều nay lũ nhỏ đi học hết, mẹ dặn em phải coi nhà, chị đi một mình được không?
- Được, em cho chị biết chỗ người ta giữ ạ
- Chị cứ tới ty cảnh sát hỏi, ba đang ở trong tình trạng tạm giữ để điều tra.

Ái giao vali cho em:

- Em đem vào nhà cho chị đi.

Lệ nhắc:

- Chị vào tắm rửa đã chứ, trông chị mệt mỏi rồi đó.

Ái gật nhẹ, nàng đi vào nhà sau, tìm một chiếc áo khác thay cho sạch bụi rồi đi vào phòng tắm. Phòng tắm không còn xà bông thơm như ngày trước nữa, thay vào đó một bánh xà bông rẻ tiền. Ái thẫn thờ dội nước lên người, sự mỏi mệt dần dần tan

bay, nhưng lòng cay đắng buồn phiền thêm.

Cũng vì tiền. Nếu bây giờ mình có hơn một triệu đồng mình đâu có lo nữa, tiền có thể thay thế cho người đền tội thay chủ nó. Ái chọn thay chiếc áo màu đen mặc vào người, không buồn dùng đến son và phấn, nàng tìm em gái, dặn dò vài lời rồi đi thẳng ra cổng.

Thành phố cũ giờ bỗng thành chốn nào rất xa lạ với nàng.

Sợ tốn tiền xe, nàng đành đi bộ dọc theo bờ sông. Con sông màu phù sa chạy xuôi về một bến xa, vài hàng cây rũ lá xuống mặt nước chảy, vài chiếc lá bơ vơ nổi trôi trên giòng. Ái không biết sẽ nói gì với cha, sẽ lo được gì cho cha mình với hai bàn tay nhỏ bé nghèo nàn của nàng nhưng nàng cảm thấy phải gặp ông, dù để ghen ngào nhìn, dù để lo âu và xót xa thêm.

Một bên đường, dãy phố nhỏ hắt hiu những tú kính nghèo nàn những mái nhà nhô ra thụt vào, những hè đường nhấp nhô không đều. Ái muốn mua một ít gì cho cha, sự nhó mình đã hết sạch tiền, hơn nữa, chưa chắc nàng đã được gặp ông ngay chiều hôm nay nên đành thôi.

nàng dừng lại ở ngã tư, rời xa con đường chạy dọc theo bờ sông theo ngã khác để ngăn ngại trước đờn cảnh sát của những mặt người lạnh và nghiêm. Những người đàn ông có súng trên tay, với quyên trên vai bao giờ cũng làm nàng ngần ngại e dè hết.

nàng thập thò nhìn vào, chân vẫn chưa dám bước. Đờn canh, hàng rào kẽm gai, ngục tù và súng đạn...những thứ tìm không thấy trong sách vở nhà trường, thầy cô chưa dạy nên chưa quen.

- Cô tìm ai

Một ông cảnh sát nghiêm giọng hỏi nàng. Ái ấp úng:

- Dạ, tôi tìm ba tôi.

- Ba cô là ai làm ở đây hay sao?

Ái đỏ mặt:

Da, ba tôi bị bắt giữ ở đây.

Ông cảnh sát nhìn nàng từ đầu tới chân”

- Bị bắt vô trong kia hỏi

Ái mon men đi vào mon men tới gần người đàn ông ngồi sau bàn giấy:

- Tôi muốn vào thăm ba tôi bị tạm giữ ở đây, ông làm ơn

Người đàn ông chìa ra một mảnh giấy, như một cái máy:

- Ghi tên vào đây.

Ái ghi tên họ của nàng rồi ba nàng vào trong tờ giấy đã in sẵn, những hàng chữ rất vô nghĩa đối với nàng.

Ngồi chờ một lúc, nàng được dẫn đi dọc theo hành lang vắng ngắt để vào một phòng đợi lát đác vài người có lẽ cũng đồng cảnh ngộ với nàng. Trước mắt nàng những cánh cửa sắt nặng và cao

Không khí trại giam nặng nề và cô đọng lại, như thể tự do bay biến đi, mang theo nó tất cả những gì gọi là êm dịu của thiên nhiên bao la bên ngoài.

Ái không phải là người tù, ngồi ở đây, nàng vẫn cảm thấy ngọt ngào như chân nàng đã bị xiềng, như tay đã bị xích. Không khí tù hãm mù mịt tỏa ra từ bên trong cánh cửa sắt nặng nề đổ ập tới, vây chặt lấy nàng, bắt nàng ngồi cứng người trên ghế hồi hộp nhìn vào nhà giam.

mắt nàng long lanh khi nghĩ tới những đêm những ngày ba nàng đã sống ở đây với cái tội nhục nhã đè ông xuống từng giờ từng khổ.

Ông Lân được đưa rạnàng nhận ra ông ngay phút đầu tiên ông lách mình bước ra ngoài cánh cửa sắt cao ngất. Ông vốn đã gầy, giờ còn còm cõi hơn, buồn phiền hơn. Ái đứng phắt lên rồi thôi, bất động nhìn cha đi từng bước nặng nề.

Cổ nàng nghẹn lại, từng hơi thở dồn nén, từng mạch máu căng lên. Một lúc sau, khi ông đã tới trước mặt nàng, Ái mới kêu lên khe khẽ:

- Ba...

Người cha câm lặng nhìn con gái, đôi mắt ông khô nhưng lòng ông đắng, những giọt lệ khô đi như tuổi già đã tới quá nhanh trên tóc ông.

Ái nghẹn ngào:

- Con mới về chiều nay...

Ông Lân thở dài:

Lẽ ra ba không cho con biết, nhưng từ bây giờ ba sẽ không lo được gì cho con nữa.

Ba rất tủi hổ đã không lo được cho con học tiếp với bạn bè.

Ái lắc đầu:

- Ba..ba đừng nói như thế, con khổ tâm vì không làm được chút gì cho ba, để đến nỗi ba...ta.i sao ba lại làm như thế bảhạy người ta bắt oan bảđúng không bảngười ta bắt oan ba phải không?

Ông Lân lắc nhẹ:

- Không đâu con, người ta đã làm đúng con ạ

- Nghĩa là ba...

- Ba đã biển thủ của quỹ hơn một triệu đồng.

nàng kêu trời khe khẽ trong cổ như một tiếng rên rồi buông người xuống ghế, giọng thảng thốt:

- Rồi làm sao bả

Ông Lân lắc đầu:

- Con về, gắng lo cho...các em và...me., mặc ba ở đây.

Ái lắc đầu:

- Không, ba ơi, con phải làm gì bây giờ bả

Ba nói đi, con phải làm gì...trời ơi, những một triệu sáu..

Ông Lân thở ra:

- Thật ra số tiền đó với người khác thì đâu có bao nhiêu, ba lấy dần dần đưa cho mẹ, ban đầu ba chỉ định lấy một lần thôi chừng vài trăm ngàn là cùng, dần dần ba quen tay với sổ sách với những khe hở của kế toán, cuối cùng, người ta khám phá ra, thôi con về đi...

- Con không tin nổi con nữa..hay là người ta bắt oan bả

- Không, ba đã nói ba không bị bắt oan.

- Tại sao ba lại làm như thế hả bả

Ông Lân lắc đầu nhìn con gái:

- Bây giờ con không hiểu được đâu, ba nói cũng bằng thừa sau này con sẽ biết tại sao ba làm chuyện này, khi con biết giá trị thực của đồng tiền.

- Nhưng nó có giá trị gì nữa đâu, khi ba bị tù như thế này?

- có chứ, nó cho các em con, mẹ con một vài ngày hạnh phúc.

- Ba mua hạnh phúc cho mẹ con bằng một giá đắt quá.

Ông Lân đứng lên:

- Hết giờ thăm rồi, con về đi, gắng lo cho các em con...

Ái mờ mắt nhìn cha, những giọt lệ giữ mãi, dần mãi không được đành rơi từng hàng xuống má xanh xao.Người cha quay đi như không dám nhìn con khóc, lưng ông cong xuống, vai ông đổ về phía trước. Ái điếng người ngó theo, khi cánh cửa đóng

sập lại, tiếng khóa lách cách, nàng có cảm tưởng như người ta vừa chém đôi người nàng ra.

nàng thẫn thờ đi ra, suýt nữa quên nhận lại thẻ, người đàn ông gọi theo, trả thẻ cho nàng rồi im lặng nhìn nàng bước đi như kẻ mất hồn.

Ái bước đi, mặc cho tóc rối trong chiều gió mặc cho nước mắt mãi hoài rung rung trên mi.

Những bước đi không đều, chân bước mà hồn chẳng bước, chẳng sao rời được hình ảnh cho còm cõi trở vào nhà tù, đền cho xong nợ đời phải gánh, đền cho xong gánh nặng cho vợ con. Mẹ mập mập mẹ tròn tria. cho nặng oằn vai ba, bầy đứa con cho còng lưng ba xuống. Một đời ba gian nan vì vợ, điều linh vì con. Ba chôn mơ ước thanh xuân xuống đáy bùn, vì vợ vì con rồi bây giờ ba được gì? những người đàn ông khác bay nhảy đó đây khắp chân trời, khắp biên cương.

Còn ba, ba dẹp hết vì trót đã gánh vợ con trên vai ba.

Một đời của ba, Ái biết chỉ có hy sinh và nhẫn nhục. Ái nhớ nhiều lần, những ngày Ái còn nhỏ, ba đã ngậm ngùi vuốt tóc Ái, nói cho Ái nghe như nói với một mình ông:

- Nếu không vì con, bây giờ ba không còn ngồi ở đây nữa.

nàng vừa thoát ra ngoài cái vòng rào kẽm gai, những bước đi vẫn bàng hoàng cay đắng để một chiếc xe từ xa phóng tới. Ái vẫn không nhìn thấy trước mắt nàng, vẫn đậm nét hình cha buồn khổ như cây trụ hết lá lách mình chui vào bên trong cánh cửa tù.

Chiếc bánh xe nghiêng ken két trên mặt đường, nàng hoảng hốt lùi nhanh vào, hoảng hốt thấy mình đang còn sống. Người đàn ông hấp tấp nhảy xuống xe, Ái tròn mắt, và ông ta cũng tròn hai mắt.

- À cô...cô Ái Lan.

Ái cẩn nhẹ lấy môi, ngượng ngùng bối rối:

- Tôi...tôi xin lỗi ông, tại tôi mãi suy nghĩ.

- Ồ, tôi phải xin lỗi cô mới đúng chứ, chút xíu nữa tôi tông vào cô rồi.

Ông ta nhìn đăm đăm vào mặt nàng, nét môi nhợt nhạt vẫn còn nguyên vẻ mê man đăm đuối.

- Cô đi đâu mà như lao ra đường vậy?

Ông ta quay lại nhìn vào bốt cảnh sát rồi tò mò:

- Cô vào đây làm gì vậy?

Ái lúng túng trước tia nhìn đầy vẻ nghi ngờ của người đàn ông nên ấp úng:

- Tôi đi thăm ba tôi.

- Ba Ái làm việc ở trong đó?

Ái lắc đầu:

- Không, ba tôi làm tù nhân ở trong đó đúng hơn.

-...

- Ông không tin?

Người đàn ông thở dài:

- Cô có vẻ ghét tôi quá nhỉ

- Tại sao tôi lại ghét ông, tôi có quen biết gì ông đâu? Người đàn ông vẫn nhìn đăm đăm vào mắt thiếu nữ:

- Tôi thấy cô đang khóc? tại sao vậy?

Ái lắc đầu:

- Đó là chuyện của tôi, bây giờ tôi đi được chưa?

- Không.

Ái tròn mắt:

- Ông nói sao?
 - Tôi nói không.
 - Tại sao ông lại không cho tôi đi, bộ tôi cũng mất tự do như ba tôi nữa?
 - Tại cô đang buồn, cô đang khóc, và có vẻ bất thường nữa tôi không muốn cô bị chiếc xe khác tông vào người.
 - Bộ ông đứng đây cản đường tôi hoài?
 - Nhà tôi ở đây, ở cái nhà trắng.
 Nói xong, ông ta quay lại ra dấu cho tài xế lái thẳng xe vào nhà trắng rồi mỉm cười.
 - Tôi có thể đi bên cô được chứ?
 - Tôi không muốn cũng không được.
 Ái tưởng người đàn ông nói đùa, không ngờ chiếc xe đen lăn vào tòa nhà trắng trước mặt nàng thật. Tòa nhà cao, to lớn, sang trọng và có vẻ uy nghi làm Ái bỗng thấy ngẩn ngại. Nàng nhìn người đàn ông đang đi bên cạnh mình. - Ông ở trong tòa nhà đó?
 Người đàn ông gật nhẹ
 - Ở tạm đó thôi.
 Ái chớp mắt nghĩ đến cha trong tù, số tiền hơn một triệu đồng rồi khẽ thở dài.

=====

Ái lướt tới thành giường, chống tay đỡ lấy cái thân xác mệt mỏi của mình lên rồi nhìn đăm đăm người đàn ông ngủ bên cạnh nàng.
 Xong rồi, đã hết rồi. Không ngờ đời rẽ nhanh đến thế, thơ ngây tan nhanh thế, mong manh như khói và sương.
 Đôi mắt Ái mở tròn, long lanh và ướt át như hai hồ nước mắt trong veo cho từng giọt rơi xuống, cho từng hàng rơi mau.
 - Tại sao mà khóc ha Ái Lan, Ái Lan?
 Nàng kéo nhẹ chăn lên, dấu đi những gì nàng vừa mất. Sao tôi leo lên cái giường này? với một người đàn ông tôi chưa hề thương yêu và nhớ nhung? Đừng hỏi nữa, nhất là tự hỏi mình. Ái lắc nhẹ nhẹ, tóc rối xõa xuống một bên mặt, cơn mệt mỏi rất lạ và rất êm. Người đàn ông nhắm nghiền hai mắt sau khi làm cọp vờ mồi. Hơi thở mạnh, dồn dập nhanh, buông lơi dần dần và trên môi ông, thấp thoáng nụ cười thỏa mãn, rất đàn ông và rất no nê
 Đây là lần thứ nhất nàng thấy thật rõ một người đàn ông vậy mà đã vội nằm ngoan xuống đã vội cho và đã vội nhận rồi.
 Mau như gió lốc, nên buồn như tàn úa.
 Cơn lốc đã đuổi đạt tình yêu bay tít tận trời. Chưa được yêu, chưa kịp yêu, nàng đã bị xâm lăng ngập đầy với bước chân dày vò, với cuồng điên thác lũ.
 - Bây giờ tôi là miền đất đã mất, bây giờ tôi là một dân tộc đã bị xâm lăng, đã bị dày. Miền đất dấu yêu, miền đất phì nhiêu ngọt ngào nhất.
 Chỉ vì một lời hứa của người đàn ông. Lời hứa nợ những tiền và ân huệ Hơn một triệu đồng cho cha thoát cảnh tù ngục, cho cha về nhà tiếp tục gánh vác, mang con trên hai vai cha.
 Thành trì cuối cùng đã đổ, hai cánh cửa cung điện nguy nga thẫm lặng đã mở rộng ra rồi. Đã xong một miền đất bị xâm lăng dày xéo đến tận cùng.
 Ái chùi khô nước mắt của nàng đi, tại sao mi lại khóc hả Ái? không phải chính mi đã bằng lòng bước vào căn phòng này vì tiền bạc và uy quyền của người đàn ông đang nằm thở từng cơn no đầy đó?

Bên ngoài khung cửa buông màn, nền vải màu vàng tối úa tàn như lá khô, trời hình như rất nắng và rất lười dưới con nắng trưa nồng nàn và oi bức.

Buổi sáng, nàng đến tìm người đàn ông, trong ngôi nhà trắng uy nghi và sang trọng nói hết về tội cha đã làm.

- Tôi cần một triệu sáu chục ngàn cho cha tôi thoát tù, ông có cách gì giúp được tôi không?

Câu nói mở đầu đầy mùi tiền bạc đó, đã xô nàng vào căn phòng, trên cái mặt giường êm Ái này. Mặc cảm vì sự mua bán phũ phàng của mình, nàng không một lần dám mở mắt nhìn người đàn ông những giây phút đó.

Vì cần tiền, vì hy vọng ông cứu được cha mình, nàng chiều theo người đàn ông mọi điều và mọi chuyện. Tất cả đã xảy ra quá nhanh, nhanh ngoài tưởng tượng của nàng nữa. Nàng lại nghĩ đến những cuộc xâm lăng tinh tế của loài người với loài người.

Kẻ mạnh bao giờ cũng thắng thế, trên những miền đất nhỏ và nghèo nàn. Rõ ràng nàng không yêu người đàn ông này, vậy mà vì quá nghèo. Vì yếu thế, và vì tiền bạc nàng đã nằm ngoan xuống nhận lấy vết giày xâm lăng đầu tiên của người.

Ông ngủ một lát rồi hai cánh tay thứ dậy trước, hai cánh tay tìm Ái rồi xiết lấy ngực nàng:

- Em...

Ái cau mặt lại, nhưng phải mềm người ra nhận chịu:

- Tôi về được chưa ông?

- Người đàn ông lắc đầu, bàn tay nâng nhẹ cằm nàng lên:

- Tại sao lại ông?

Ái im lặng vì không biết phải trả lời sao, ông dịu giọng:

- Tôi sẽ bảo bọc em và lo hết mọi chuyện cho em.

Ái lắc nhanh:

- Tôi không dám mong ở ông nhiều như vậy, tôi chỉ xin ông lo cho ba tôi số tiền đó và thoát cảnh tù thôi.

- Được rồi, đừng lo nữa.

Nói xong, ông tìm hai môi Ái. Nàng rùng mình, cảm giác nhạt nhẽo, và sợ sệt co rút người nàng lại. Lần thứ nhất được hôn, lại là nụ hôn của sức mạnh xâm lăng và tiền bạc. Nàng nhắm mắt lại, tủi thân và buồn.

Bàn tay xa lạ, mãi mãi vẫn còn lạ của người đàn ông nhẹ nhẹ vuốt trên lưng nàng. Ái muốn đẩy ông ra, muốn đứng lên, bỏ về ngay lúc đó, nhưng nàng thiếu can đảm, lỡ ông ta giận không cứu cha mình, không ứng ngay cho số tiền to lớn đó nữa thì sao? kiện ai và bắt đền ai đây?

nàng nài nỉ:

- Tôi van ông, như thế này đủ chưa? tôi còn phải làm gì nữa không? ông đã lấy hết những gì đẹp nhất của tôi rồi đó.

Người đàn ông nhìn nàng, mê đắm và thích thú:

- làm sao đủ được em?

Ái thẳng thốt:

- Như vậy là ông không cho tôi số tiền đó nữa? ông không giúp cho ba tôi thoát cảnh tù tội nữa sao?

Người đàn ông lắc đầu:

- Em lầm rồi, số tiền đó để sẵn ngay bàn kia, nhưng tại sao em lại vội vàng như vậy chứ?

Ái ngượng ngùng:

- Lẽ ra tôi không được giục ông, nhưng tại tôi nó

nóng lòng, tôi sợ....

- Em sợ tôi sẽ lừa em, không đưa tiền cho em?

Ái gật đầu:

Người đàn ông cười nhẹ:

- Không bao giờ hết, số tiền đó quá nhỏ đối với tôi. Nhưng...

- Nhưng sao ông?

- Tôi thích có nhiều kỷ niệm với em một chút, tôi có cảm tưởng tôi đang mơ

Ái buồn tủi:

- Không, ông không mơ đâu chuyện đã thật hết rồi.

Người đàn ông vui mặt xuống dòng tóc thơm ngát của nàng:

- Em kể lại hết cho tôi nghe đi.

Ái mím môi lại, nước mắt long lanh trên hai mi run:

- Tôi tình cờ gặp ông trên một chuyến bay..rồi tôi và ông nói chuyện với nhau.

- Hôm đó em khó tính, nghiêm trang như một nữ tu Ái Lan, nói nửa đi, nói đi...tôi thích nghe nói như thế này.

Ái không muốn nhìn, bất cứ cái gì trong phòng này, hai bàn tay người đàn ông, màu da và mặt mũi

nàng đều giọng nói, bởi nàng có nhiệm vụ phải chiều chuộng người đàn ông này, bất cứ điều gì.

- Rồi tôi vào bóc cảnh sát thăm ba tôi, ba tôi không oan ức, ông đã vì tiền phạm một cái tội quá nặng nề. Rồi một chút nữa, xe ông tông vào tôi. Ông ở trong ngôi nhà trắng nguy nga này. Tôi, tôi than thở với ông, và khi biết ông có nhiều tiền, quyền lực và uy thế, tôi bước vào căn phòng này với ông. Đó, chuyện nhanh lắm, quá nhanh và giản dị nữa.

Người đàn ông dịu dàng.

- Tại sao em khóc?

nàng bàng hoàng:

- Tôi đang khóc thật hả ông?

- Người đàn ông vuốt ve những giọt nước mắt của nàng:

- Thật chứ...

nàng ngập ngừng:

- Ông có khinh tôi không?

Người đàn ông mỉm cười và lắc đầu, Ái tủi thẹn cuối mặt xuống:

- Ông đừng dẫu tôi, ồ, tại sao tôi lại hỏi ông câu đó nhỉ, tôi thật điên, làm sao ông không khinh tôi được chứ, không có người giàu nào không khinh những kẻ nghèo tới chìa hai tay tới quỳ gối xin họ tiền hết. Tôi còn tệ hơn những kẻ đi xin nữa, người ta chỉ cần chắp hai tay vào nhau thôi, để van xin cứu giúp, còn tôi, tôi phải lên chiếc giường này...Nhưng dù sao, tôi cũng phải cảm ơn ông, tôi mang ơn ông rất nặng nề, ông đã mua tôi bằng một giá quá đắt. Một triệu sáu trăm ngàn đồng...

nàng quay mặt đi, và nói tiếp:

- Nếu ông muốn tôi sẽ tới đây đủ một tuần, mười ngày, hay một tháng để đền bù cho ông..vì chẳng lẽ chỉ có một lần để tôi nhận của ông hơn một triệu đồng?

Người đàn ông vẫn cười rất ngọt:

- Tùy em, anh không muốn ép buộc em. Riêng anh, anh muốn có em mãi mãi...

Vẫn không dám quay lại, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, nàng khe khẽ gật đầu:

- Tôi sẽ tới đúng một tuần...Bây giờ...

Người đàn ông lắc đầu:

- Em đừng đi vội như thế, sau khi thế này...mất đẹp đi.

Ái đành ngồi lại, trên giường bên cạnh thân thể buông thả thoải mái của người đàn ông.

- Ba em làm gì
- làm công cho người ta
- Gia đình em ở đây lâu chưa?
- Dạ lâu rồi.
- Còn mẹ em?
- Mẹ em..me. em ở nhà thôi.
- Như vậy khó sống nổi lắm.

Ái gật đầu:

- Trước kia cũng tạm sống được, tụi em đứa nào cũng được đi học, bây giờ ba mẹ em không lo nổi tiền học cho em nữa. Ba em có nhận thêm hồ sơ về làm tối, những số tiền kiếm thêm được Ba em trao cho chú Hải để đóng tiền trường cho em. Bây giờ sẽ không ai tin để giao việc kế toán, tiền bạc cho ông nữa.

- Gia đình em có nhà ở đây chứ?

-

dạ có trước kia ba mẹ em cũng có tiền, mua được căn nhà đó từ hồi còn lãnh lương tám ngàn một tháng kia.

Người đàn ông dịu dàng:

- Để rồi anh tính cho em sau, bây giờ em nằm xuống cho khỏe đi, tại sao em sợ
- Không...sợ, nhưng em ngại...
- Ngại cái gì?
- Ái lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa.

- Rồi em sẽ quen hết, sẽ không sợ như bây giờ nữa đâu.

Ái rụt rè nằm xuống ở một góc xa, mắt mở tròn ra nhìn. nàng không nhìn người đàn ông mà nhìn cái thành giường bằng da mềm từng múi nhỏ, sang trọng và êm Ái của người đàn ông.

nàng thấy đói nhưng không dám nói, đã xin tiền, xin ân huệ giờ còn xin ăn...Cơn vật vã chập chùng khiến bụng nàng bây giờ trống rỗng thê thảm.

May cho nàng, chỉ một lúc sau, người đàn ông cũng than đói bụng. Ông bấm nút chuông ở đầu giường, lệnh của ông được tuân theo quá nhanh, đến nỗi lúc người đàn ông mặc áo trắng đẩy cửa vào với mâm cơm trên tay, Ái cuống lên khi bị người thứ hai bắt gặp đang nằm trên giường lạ

nàng quơ vội vàng mảnh chăn che kín người. Người đàn ông hình như rất quen với cảnh này. Lẳng lặng thu dọn bàn ăn nhỏ ngay trong phòng ngủ rồi lui ra.

Ái nhẹ nhàng:

- Bây giờ ông cho tôi mặc áo chưa?

Ông khẽ cười và gật đầu, bởi ngay lúc đầu, ông đã ra điều kiện cho nàng:"hãy ngoại như một người tình nhỏ, khi nào mặc khi nào không theo ý tôi. Mặc áo trên giường xót người lắm, khó chịu"

Ái nhìn mâm cơm, chưa bao giờ nàng được thấy những món ăn ngon mắt như thế này. Ở nhà nàng, lâu lắm rồi không được ăn gà, không được ăn ngon. Quanh đi quẩn lại vài món canh món xào nhàm chán. Một con gà quay, chén súp ngọt ngào óng ánh, bát gà hầm với rượcu...

Ông tự tay xới những hạt cơm thơm và trắng ngần vào chén cho Ái, sẵn miếng gà hầm rồi cười:

- Ăn đi em.

Ái hỏi:

- Ông hay ăn ngay trong phòng ngủ thế này lắm hả

Ông vẫn cười:

- Thỉnh thoảng, thật ra phòng ngủ cũng có sa lông để tiếp bạn thân, bàn ăn nữa, em coi

Ái gật đầu:

Tôi chưa thấy cái phòng ngủ nào được rộng và sang hơn phòng này. Nhiều gia đình chỉ mong có một căn phòng thế này để sống cả chục người cũng được nữa mà không có. Ông có cả một tòa nhà mênh mông, vườn cây và hồ tắm. Ông làm gì mà giàu thế hả ông?

Ông cười bí mật:

- Chẳng làm gì hết.

Ái nhìn quanh:

- Không làm gì sao có tiền nhiều được?

- Những người làm việc nhiều, đâu phải là người giàu em? Chính những kẻ ăn rồi lái xe chạy loanh quanh mới là kẻ giàu đó.

- Ông cũng vậy? như những người Tàu, những tay kinh tài? nhưng họ làm việc bằng trí óc.

Ông nghiêng mắt cười với nàng:

- Em ăn đi.

Ái vẫn băn khoăn:

- Cho tôi hơn một triệu bạc ông có xót ruột không?

Ái cúi mặt xuống:

- Nhưng tôi, tôi cảm thấy hổ thẹn với ông lắm.

Ông đặt tay trên đùi nàng:

- Đừng bận tâm tới chuyện đó nữa, Ái.

nàng cúi xuống, cảm nín nhìn bàn tay của người đàn ông trên người mình, một chút nôn nao gờn gợn dâng lên. nàng muốn tỏ một chút gì với ông, thương yêu triu mến, hay vuốt ve dịu dàng, nhưng nàng vẫn ngồi trơ như pho tượng. Đón được vai trò tình yêu đâu phải là dễ đối với nàng. nàng vẫn né tránh, vẫn sợ sệt ông. Tình yêu tìm hoài không thấy mặt, chỉ có chút lòng hổ thẹn và ghê tởm mình.

Tự nhủ mình phải dễ thương hơn, mê đắm hơn với ông, để rồi người nàng vẫn cứng lại.

- Gần hai triệu bạc, mình phải làm sao cho ông ta vui lòng và đừng tiếc số tiền đã bỏ ra đó.

Người đàn ông hỏi:

- Em nghĩ gì đó?

Ái ngập ngừng:

- Tôi đang nghĩ tôi phải làm gì để chịu ông cho ông vui hơn. Tôi tệ quá, tôi không biết tôi phải làm những gì.

Ông cười độ lượng:

- Tôi thích em không biết gì hơn, đừng lo chuyện đó nữa. Em cứ nghe theo tôi mọi chuyện là được rồi.

Ái đỏ mặt cúi xuống nhìn những ngón chân tội nghiệp của mình rồi len lén nhìn những ngón chân của người đàn ông. nàng chợt nhớ một điều, hai người đã biết tất cả những gì của nhau, vậy mà nàng chưa biết tên chàng.

- Ông tên gì hả ông?

Ông bật cười:

- Ồ, em chưa biết tên tôi à?

Ái lắc đầu:

- Chưa...

Ông đứng lên, bước tới bàn viết lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho nàng, môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

Ái cúi xuống đọc:

- Vĩnh Du..

nàng ngước lên nhìn chàng rồi nhỏ nhẹ nói:

- Tôi có nghe tới tên ông nhiều lần rồi, tôi không ngờ ông là Vĩnh Du. CũNg không bao giờ ngờ được chuyện ngày hôm nay, tôi có tất cả mọi chuyện với một người đàn ông mà tôi chưa biết tên. Tại sao ông không nói tên cho tôi biết?

- Tại em không hỏi

- Tôi cống quýt lên, có nhớ gì nữa đâu.

- Vẻ mặt cống quýt của em sẽ bắt tôi nhớ thật lâu.

Ái buồn bã:

- Tôi mong ông quên hết, thật nhanh, tôi mong quên được như quên một giấc mơ

- Tại sao?

Ái nhìn xa vắng:

- Bởi càng nhớ tới càng khinh nhau nhiều hơn.

Vĩnh Du lắc đầu:

- Em toàn nghĩ nhầm không, tại sao lại khinh nhau?

- Tại sao à? ông cứ nghĩ lại đi, tôi với ông vừa mới gặp nhau, đến nỗi tôi chưa kịp biết tên ông, vậy mà đã có tất cả mọi chuyện như những kẻ đã thương yêu nhau hàng mấy năm.

Vĩnh Du lắc đầu:

- có gì lạ đâu, càng đẹp chứ sao? sống bình thường như mọi người chán chết.

- Ông thường sống khác người như thế này lắm?

Vĩnh Du cười:

- Tôi chưa hiểu câu hỏi của em.

- Tôi muốn nói, ông thường...như thế này rất nhanh với những người vừa gặp mặt và họ chưa biết tên ông?

Vĩnh Du cười bí mật:

- Thiếu gì những người đàn ông làm chuyện đó khi không biết tên, đôi khi không cần nhớ mặt nữa...nhưng với em khác chứ...Ta.i sao em thắc mắc chuyện đó, em có ghen không?

Ái lắc nhanh:

- Không.

- Tưởng em ghen, tôi đang sửa soạn mừng.

Ái hỏi:

- Vợ của ông đâu?

- Không ở đây, tôi ở đây một mình.

- Sao lạ vậy?

- có gì lạ đâu, bà ấy phải ở Sài Gòn để trông nhà cửa, lũ nhỏ và làm ăn nữa chứ.

Ái muốn hỏi thêm: rồi mỗi ngày, mỗi tuần ông có những người con gái vừa quen, trong căn phòng đẹp đẽ này? nhưng sợ người đàn ông nghĩ mình ghen, nàng thôi. Không hiểu sao, nàng thấy hối tiếc khi đã làm rơi chiếc xác tay, để thẻ học sinh lọt vào tay người đàn ông này, cho ông ta biết hết tên tuổi của mình. Phải chi ông ta không biết tên mình, có lẽ đỡ nhục, đỡ hổ thẹn hơn. Rồi ngày mai, hai người sẽ cố

mà quên nhau đi, cố xua đi thật nhanh mọi việc đã làm, cố rửa thật sạch những gì đã ghi dấu lên nhau.

Ăn xong, người đàn ông đứng lên đi vào trong phòng tắm, lúc trở ra, mặt ông sáng hơn, da thịt như phảng phất mùi thơm rất đàn ông. Ông tới gần nàng, nhắc bổng nàng lên, cười vui thích và tìm hai môi nàng.

Nửa giờ sau, khi cuộc xâm lăng thứ hai đã hoàn thành. Bãi chiến và dấu tích. Nàng đã quen với phận nhỏ hèn của mình nàng đã quen với mệnh số kẻ bị nô lệ từ đây. Nàng muốn khóc, nàng thèm được khóc ngất từng cơn. Nhưng thôi, mình là kẻ nghèo, mình yếu thế, nhỏ bé dưới sức mạnh và uy quyền này.

Khi nàng thoát ra ngoài tòa nhà trắng, với một linh hồn nhỏ run từng cơn, với xác thân mê mệt đau khổ, nước mắt vẫn khô đi trong vực thủy tinh buồn phiền. Thôi Ái, khóc thầm trong lòng đủ rồi. Thôi ba...con đã có tiền trong tay, con đã cứu được ba rồi, đừng hỏi vì sao nữa?

Nhưng tại sao mình đau khổ mới được chứ? không phải mi đã bán được Ái cung điện thâm u bí mật của mi với một giá quá đắt rồi đó sao? Không phải mi đã bán đất đai phì nhiêu này, núi sông rừng rậm bạt ngàn cho kẻ giàu bằng một giá hời rồi sao? Chính mi đã tự nguyện mà? tự nguyện là nô lệ, tự nguyện cho chàng xâm lăng mi

Đừng khóc, bởi không ai thương những giọt nước mắt giả dối của mi đâu.

Mi có khác chi kẻ bán nước cho vinh thân để rồi về khóc với hồn sông núi, than van cho vận nước điêu linh, vật vã dưới chân người xâm lược. Chính mi, mi đã tự nguyện bán thân mi mà...Ái, giả dối với chàng, giả dối với mọi người, nhưng đừng giả dối với chính mình nữa.

nàng bước đi, dọc theo giòng sông đục nước phù sa, những bước đi không hồn dật dờ như lá khô trôi đi trên sông. nàng vẫn mở lớn hai mắt ra, nhìn người và nhìn mọi vật để không thấy, không nhận ra được hình ảnh nào vào trí óc nàng nữa.

- Phải chi tôi yêu anh, phải chi chúng mình quen nhau lâu hơn hai ngày cho tôi và anh thương nhau, dù một chút thôi.

nàng cười gượng với mình, thấy mình lấm cẩm và dễ ghét hơn bao giờ. Đã bán mình, đã tự nguyện làm nô lệ còn đòi thương yêu, chẳng ai điên hơn mình nữa.

Những lối đi quen đưa nàng về nhà, khi ngôi nhà ba mẹ hiện ra trước mặt nàng, nàng bỗng rùng mình sợ hãi. Lúc đi, nàng chưa mất, lúc về nàng đã đen hai tay, đen hai chân và nhơ bẩn tận trong lòng.

nàng bàng hoàng nhìn vào nhà, linh hồn lao đao và run rẩy. Nàng muốn chui xuống đất, tan biến đi dưới lòng đất sâu. nàng không nhận ra một chút gì của nàng nữa, tay chân, tóc tay và da thịt.

nàng đứng lại ngẩn ngơ nhìn xuống khắp người mình, nàng vuốt bụng nàng, áo nàng vá hai cánh tay. Những cử chỉ vô thức và tội nghiệp làm nàng ứa nước mắt ra.

- Ai biểu mi, ai xui mi đem thương yêu đổi lấy tiền bạc? Cha có bảo mi bán thân để cứu cha đâu?

Ái mím môi lại, len lén ngó quanh. nàng sợ bất cứ đôi mắt nào nhìn nàng lúc này.

Tưởng như không thể giấu được ai những gì nàng vừa làm.

Tòa nhà trắng uy nghi và sang trọng hiện ra trong trí nhớ nàng, ngôi nhà nghèo nàn bé nhỏ của ba mẹ nàng mờ đi dần dần.

Lệ từ trong nhà bước ra, nhìn thấy chị đứng ngẩn ngơ ngó vào nhà như người lạ, cô bé ngạc nhiên chạy tới:

- Chị Ái, chị làm sao vậy?

Ái ngẩn ngơ:

- Không, chị có làm sao đâu?

Lệ nhìn đăm đăm vào mặt nàng:

- Có mà, mặt chị tái xanh đi đó thôi. Chị bị trúng gió phải không?

Ái bối rối quay đi, tránh tia mắt nhìn ngây thơ của em gái.

- Không.

Lệ vẫn vô tình:

- Trời, sao tay chị lạnh ngắt vậy? thôi rồi chị bị đau nặng cho coi, ai biểu đi giữa trưa nắng.

- Chắc tại trời lạnh quá chớ gì.

Lệ nghi ngờ:

- Trời đang nắng chang chang mà chị kêu lạnh?

Ái sực nhớ, nàng đến với người đàn ông vào buổi sáng, rồi chuyện xảy ra giữa trời nắng trưa, rồi nàng về... mang theo mình sự mất mát và trống vắng.

Lệ băn khoăn:

- Chị đi lo chuyện của ba xong chưa?

Ái buông:

- Xong rồi.

Lệ nhảy lên, lắc mạnh hai tay chị:

- Trời ơi, chị làm sao mà xong vậy? Bao giờ ba được về hả chị?

- Mai.

Lệ reo lên:

- Mai, trời ơi, sao mau thế, sao chị xin ai hay quá vậy?

- Xin gì, đền tiền cho họ chứ xin ai

- Đền tiền, nhưng chị lấy tiền của ai

Ái lúng túng:

- Đùng có hỏi nữa, mẹ đâu rồi?

- Mẹ mới đi rồi.

Ái thần thờ đi thẳng vào nhà, Lệ vẫn đeo theo chị:

- Chị, có thật ba được về không? hay người ta phỉnh gạt mình?

- Mai ba về.

- Chắc như vậy?

- Ừ.

Lệ chắp tay vào nhau:

- Trời, em không tin nổi em nữa. Mai ba về thật không?

- Trời ơi, hỏi mãi thôi, điên lên bây giờ.

Lệ ngẩn ngơ:

- Sao chị cáu với em? bộ chị không mừng khi ba được về sao?

Ái ân hận nhìn em:

- Chị mừng chứ, nhưng em đừng hỏi nữa.

Lệ chợt nhớ:

- Để em kiểm gì dọn chị ăn, chị đói bụng rồi phải không? Ăn đỡ với cá kho đi nghen, lúc này ăn một món cho đỡ phiền phức.

Ái lắc đầu:

- Thôi khỏi, chị ăn rồi.

Nói xong, nàng mệt mỏi đứng lên, nàng muốn tắm, tắm thật lâu tưởng như nước dội hết được cơn bão táp đầu tiên trong đời nhưng cảm giác mệt mỏi làm nàng lười

lĩnh buông người xuống giường, mắt khẽ nhắm lại. Lệ kêu:

- Trời ơi, em phải đi học, mừng quá, chút nữa quên.

Cô vợ vội cái cặp, xếp sách vở lại rồi lẩm bẩm:

- Chết cha...

Ái bực mình:

- cái gì mà kêu chết cha vậy?

- Em quên chưa học bài.

- Hay lẩm còn nói, đi học quên học bài.

Lệ khổ sở:

- Em định dọn dẹp xong, coi lại bài chứ, rồi chị về mừng quá em quên biến.

nàng mắng em:

- Từ sáng tới giờ làm gì không học?

Lệ mím môi nhìn chị:

- Em đi chợ, nấu cơm.

Ái thở dài, trước kia khi nàng còn ở nhà nàng cũng đi học buổi chiều như Lệ nên thay mẹ làm hết việc nhà, buổi tối nàng phải thức thật khuya mới mong học hết bài vở. Nhà có nhiều muỗi, chui vào mùng để bị giắc ngủ quấy rầy, kéo gục xuống giường, sách buông trên ngực, ngồi ở ngoài những con muỗi quấy rầy chích không chừa một nơi. Vừa học, vừa xoa tay xoa chân. Bài vở thầy cô thì cao vời đẹp dễ, thấy mình lạc lõng, thấy những lời trong sách gian dối hơn bao giờ.

Lệ cuống quýt:

- Chị, úi giùm em cái áo với.

Ái nhăn mặt.

- Em khôn thấy chị đang mệt sao? con gái gì đến giờ đi học mới lo úi đồ.

Lệ sịu mặt:

- Tại bây giờ nó mới khô

Ái ngồi lên nhìn em vẻ xót xa rồi lẳng lặng đi tìm bàn ủi, trong lúc Lệ hấp tấp vừa rửa mặt ủi chải tóc, vừa lẩm bẩm học lại bài.

Lũ nhỏ đi học buổi sáng, bây giờ còn ngủ vùi. Trong nhà còn mình Lệ học lớp mười, buổi sáng thay vì được rảnh rang để lo bài vở, con bé phải cáng đáng hết mọi chuyện nhà. Lệ cầm lấy chiếc áo dài trắng Ái vừa trao cho mình, mím cười tỏ ý cảm ơn chị rồi khoác nhanh vào người, vừa đi vừa cài cúc. Nàng nhìn theo em, nhìn lại cảnh nhà mình rồi thở dài. Căn phòng sang trọng của người đàn ông hiện ra trong trí nhớ, để thăm lén nhìn xuống ngực mình, đã biết đến một vùng ngực đàn ông.

Nước mắt bây giờ mới từ từ lăn trên hai má nàng.

nàng không thể ghét được người đàn ông đã dang tay ra ôm lấy nàng quá nhanh, không tìm được chút gì để ghét trên thân thể chàng, một người đàn ông giàu có và quyền uy. Nhưng tình yêu vắng mặt giữa hai người, tình yêu không phải là một thứ cho nàng đem bán trên mặt giường.

nàng buông người xuống chiếc ghế cũ kỹ độc nhất trong phòng. Căn phòng thiếu ánh sáng, tối tăm và nghèo nàn để nàng nhìn thấy sự thật của mình. Ở đây, không phải ở nơi đó, có chàng, người đàn ông có đôi môi cao ngạo, có nụ cười chan chứa lòng khinh bỉ. Nàng vẫn nghĩ, mình là món đồ trong hai tay chàng, vẫn biết, chàng đã có tôi bằng tiền, để bây giờ ngồi một mình trong phòng tới nhớ đến nụ cười chàng, nụ cười chứa chan lòng khinh bỉ.

Tiếng mẹ vang trước nhà, ra vườn, và vào trong bếp. Bao giờ cũng vậy, về đến nhà làm mẹ kiếm được chuyện để la hét và mắng mỏ các con.

- Trời ơi, con cái ngủ đến giờ này chưa dậy hả...con Ái đâu ra đây biểu?

nàng uể oải bước ra, đứng im trước mặt mẹ không lên tiếng. Người mẹ cau có:

- làm gì đứng một đống vậy hử? Bộ ăn vạ tôi sao chứ?

nàng vẫn đứng im, mẹ nàng gắt :

- Tao hỏi sao mày không nói, Ái?

nàng nhẹ nhàng:

- Mẹ đã hỏi gì con đâu?

- Mày đi đâu từ sáng tới giờ?

nàng cúi xuống, lòng xốn xang day dứt. Biết nói thế nào với mẹ? Suốt một buổi sáng trong căn phòng đó, chịu đựng xác thịt nhau, vì ai nữa đây? không phải vì mẹ đã nợ nần để ba lâm cảnh tù tội đó sao? nàng nghẹn ngào không nói. Người mẹ gằn giọng:

- Ủa sao tao hỏi mày không nói?

nàng nhìn mẹ, thèm một lần nghe mẹ gọi tiếng con. Đừng mày tao với con nữa mẹ ơi. Con đã nếm trái đắng nhất của đời, mẹ cho con một lần âu yếm, mẹ cho con một lần vuốt vạ

Người mẹ nhìn chăm chú vào mặt con:

- Trời ơi, mày làm cái gì kỳ vậy? Bộ cam rồi chắc?

nàng ứa nước mắt:

- Con bị đau...con bi...

Bà xoa tay:

- Thôi vào trong đó nằm đi cho khuất, nợ nần ở đâu không.

nàng cắn ngón tay, nước mắt viền quanh mi rồi lê bước ra sau nhà. Chẳng ích gì khi cho ba mẹ biết, chỉ làm ba mẹ buồn xót thêm cho mình. Thôi đành ôm nỗi đau nhục này một mình.

Thật sự, mẹ ít khi để ý đến chuyện đi về của con cái, mẹ hỏi để có dịp la mắng hơn là sẵn sóc lo âu cho nàng. nàng tủi thân khi không được mẹ thương yêu săn sóc.

Đọc trong tiểu thuyết, bao giờ nàng cũng gặp những bà mẹ thật hiền, yêu thương con hơn yêu chính thân mình, mẹ nói với con bằng những giọng ngọt ngào nhất, những hy sinh cao hơn chính tầng mây. nàng không tìm thấy mình trong tiểu thuyết, nàng tủi thân và buồn mỗi khi buông một cuốn sách xuống. có ai lớn lên chưa một lần được mẹ vuốt tóc như tôi không? có ai lớn lên chưa một lần được sà vào lòng mẹ nghe mẹ nói những lời dịu dàng như tôi không?

Nhiều đêm trong nhà trọ, xa ba mẹ, nàng cố nhớ lại một lần triu mến nào đó của mẹ, một lần thôi cũng đủ. Tưởng tượng mẹ ngồi bên vuốt nhẹ những giọt nước mắt. Nhưng những hình ảnh đó nhạt nhòa quá, không che lấp nổi những trận đòn, những thanh củi mẹ đã cho nàng ngày nhỏ. Ái muốn thương mẹ, vì đời có đứa con nào không muốn thương yêu mẹ của nó đâu? Để rồi tủi thân cứ ẩn sâu tâm hồn nàng xuống để mỗi lần về gặp mẹ là mỗi lần Ái đành làm lì chịu đựng.

Hạnh phúc sa sút với đồng lương ba đem về. Sự yên ấm mỗi ngày một ít đi. Những cơn giận của mẹ cũng tăng như giá gạo, như giá xăng. Sách vở sao hay nói dối quá. Sách vở bảo người mẹ nào cũng thương yêu con, sách vở bảo hạnh phúc không phải là xây dựng bằng tiền, để rồi Ái vẫn thấy mẹ và gây gỗ, cay đắng nhau hoài vì tiền:

- Đây ông coi, lương ông ba mươi ngàn...ta. gạo hết bao nhiêu, điện nước bao nhiêu, tiền học bao nhiêu, nhịn ăn cả tháng được không? Cơm ăn không được, tôi phải xoay sở chứ, ở nhà chờ lương ông có mà há họng ra chứ chờ.

- Xoay sở gì ở cái chiếu bạc đó mà xoay? bà có giỏi vay mượn người ta đi, mai một rồi vào tù.

- Tù còn có cơm mà ăn, ở với ông có ngày chết đói không ai thương. Đó, ông giữ hết

lượng đi, tôi đã nói tôi không ham cái món lương ba chục của ông đâu. Trời ơi, bây giờ người ta sài bạc triệu không. cái số tôi mặt, lấy được ông chồng chỉ có lương. Chồng người ta tiền lương là tiền bỏ, ông biết chưa, ba chục ngàn là tiền cà phê thôi. chứ có ai như ông, cả nhà châu vào ba chục ngàn.

- Tôi là thứ gì mà đòi ăn hối lộ, đòi tham nhũng chứ? cái giọng như bà là chỉ có xúi chồng ăn hối lộ, tiền tôi làm do mồ hôi nước mắt của tôi, bà phải gắng thu vén cho gia đình cho nó qua cái vận đi chứ.

Mẹ dài giọng:

- cái gì, gắng à? thu vén à? tới bao giờ? mấy năm rồi, trời ơi, đồ ăn thức uống lên vùn vụt lương ông cứ ì một chỗ mà bảo là gắng. Gắng như thế nào chứ? Tính đi, lấy số tính đi một tạ gạo bao nhiêu? tiền điện bao nhiêu? nước bao nhiêu? hết chưa? hết ba chục ngàn chưa hay còn nhiều lắm?

Ba chịu trận nín thính, nhưng mẹ không bao giờ ngừng chiến đẽ dàng như vậy, mẹ sẽ nói một thôi hàng giờ cho tới lúc mệt nhoài người mới thôi. Sau đó mẹ nhức đầu, kêu khổ. Rồi mỗi một ngày ba một nhu nhược thêm, ba co vai ba xuống ba khóa miệng ba lại, chỉ vì ba không có tài ăn hối lộ, không có tài buôn lậu như người, cho mẹ phủ phê no đủ bằng người.

Hạnh phúc sao mua bằng tiền. Vậy mà sách vở hoài hoài ca tụng những mối tình trong như ngọc lưu ly

Ái thương ba, nhưng phải nhận mẹ đúng, lương ba không thể đủ cho gia đình này. Mẹ đã trót là vợ của một ông giáo. Mẹ không thể buôn thúng bán bưng ngoài chợ được. Mẹ lao vào bài bạc hy vọng kiếm thêm tiền phụ ba bằng những con bài quuyến rũ đó.

Ba chục ngàn, chỉ vừa trả đủ tiền điện nước, mua gạo và đóng tiền học cho lũ nhỏ. Còn ăn uống, còn thuốc men khi đau yếu, còn bao nhiêu thứ tiền? Ái lại thở dài.

Tuổi nàng lẽ ra chưa biết thở dài vì tiền, chưa biết hiến dâng vì tiền. Máu đã chảy ra từ thâm cung của nàng, vết xâm lăng đã hằn ghi rất sâu. Ba không biết, và sẽ không bao giờ biết nữa, nhưng thân thể nàng, cái thân thể có những đường cong đẹp, cò giông tóc buông mềm trên da thơm, nó đã biết nó bị xâm lăng, dù là tự nguyện, dù đã bằng lòng nổi xót đau vẫn có đó, sự mất mát vẫn còn.

Buổi chiều, ba nàng về, khi bóng ông xuất hiện trước cửa nhà, tim thắt lại từng cơn nhẹ, cho mắt mờ đi, cho tay chân run rẩy bàng hoàng:

- Anh đã giữ lời hứa với em...

nàng bối rối, nửa muốn chạy ào tới, mừng đón ba như các em, nửa ngần ngại xấu hổ. Nổi hổ thẹn không sao dấu được mình. Giấu được mọi người, nhưng nàng không giấu được chính nàng. Hai tay hai chân, khắp miền da thịt đã biết đòi mua bán.

nàng cứ đứng ngây người trong góc nhà nhìn ra. Cả nhà tíu tít nên quên hỏi nàng. Ái quệt nước mắt rồi cúi thủi theo ngõ sau lên ra ngoài đường dù thèm khát được lao tới úp mặt vào hai tay cha, dù lòng mừng rộn rã, nước mắt vẫn long lanh trong mắt nàng. nàng thần thờ bước đi, vẫn con đường vòng ôm lấy giòng sông, vẫn hàng cây rũ lá cho nước vỗ về.

Em tìm đến anh, em tạ ơn. Em tìm đến anh, em yêu anh nhiệt thành hơn sáng hôm nay. Hơn một triệu bạc anh cho ba em về, ơn anh cao hơn núi, dài hơn sông này. Anh là quốc gia viện trợ hào phóng nhất cho em. Anh là đồng minh thân hữu nhất.

nàng không hiểu được mình nữa như tất cả đã thuộc hết về nàng. Tại sao không ở nhà mừng ba, tại sao lại tìm đến đây? nàng đâu có thương yêu người đàn ông này. Ái dừng lại trước tòa nhà trắng của chàng. Người ta để nàng tự do đi lên cầu thang

tìm chàng. Những hành lang mát, trái thơm êm, những ngọn đèn nhà giàu bật sớm cho ánh sáng huyền hoặc buông xuống dù bên ngoài trời chưa tắt nắng.

Chàng đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài, với một điếu thuốc trên môi.

Ái đẩy nhẹ cửa bước vào, bước tới quì xuống nâng tay chàng lên, đôi mắt huyền hoặc của nàng nhìn đăm đăm vào mắt chàng, giọng xa xôi:

- Cám ơn anh đã cứu ba em.

Rồi nước mắt nàng chảy xuống, ướt trên tay chàng.

- Em sẽ ngoan hơn sáng nay

Chàng im lặng kéo nàng tới gần, vuốt nhẹ nhẹ phiến lưng êm của người thiếu nữ.

- Em đến với anh nếu em muốn, anh không đòi hỏi gì ở em nữa đâu.

Ái thành khẩn

- Em sẽ ngoan hơn sáng nay, em...

- Sáng nay em có hư đâu?

- Nhưng...hình như em làm anh buồn, anh còn giận em không? lúc em bỏ về đó?

Chàng cười nhẹ

- Không bao giờ anh giận em cả

Ái buồn bã hỏi nhỏ

- có phải vì em không đáng cho anh giận không? có pha/i vì em đã đến với anh chỉ vì tiền không?

Chàng lắc đầu:

- Ái, anh không bằng lòng em nói thế nữa đâu.

Ái nhỏ nhẹ

- Em xin lỗi anh.

Ông dịu dàng

- Em có lỗi gì đâu, người phải xin lỗi là anh này, anh đã để lòng say mê chi phối quá mạnh, lẽ ra anh không nên vội vàng quá với em.

Ái vẫn ngồi dưới chân chàng:

- Không, tại em chứ, tại em cần tiền đó.

- Đừng nói tới tiền nữa.

nàng cúi mặt xuống:

- Anh không khinh em thật sao?

Ông vuốt tóc nàng:

- Không, anh thương em.

nàng ngần ngại nhìn chàng:

- Em muốn đến đây với anh chừng một tuần lễ, số tiền anh bỏ ra quá lớn đối với em. Nếu chỉ có một lần như vậy em cảm thấy hơi thiệt thòi cho anh, nếu không muốn nói là quá đắt.

Ông nâng mặt thiếu nữ lên:

- Em nói gì lạ vậy? cái gì đắt và rẻ

Ái bùi ngùi:

- Anh càng tỏ ra cao thượng em càng đau khổ. Vĩnh Du, anh sai em cho đáng đồng tiền của anh đi.

Ông nghiêm nghị:

- Anh không muốn nghe em nói nhảm.

nàng ngần ngại

- Không phải anh chỉ thích em thôi sao?

không phải anh đã kéo em tới đây ngay phút đầu tiên sao? không phải anh đã với em trên cái giường này rất nhanh đó sao? sau khi em đến hỏi anh tiền?

Ông gật đầu:

- Đúng, anh có làm những chuyện đó nhưng...

- Nhưng sao?

- Anh thích em.

- Còn bây giờ, anh hết thích?

- Ai bảo em? anh vẫn thích em chứ, nhưng đến hay đi là quyền của em, anh không ép.

nàng chớp mắt:

- Em không biết gọi những liên lạc của em và anh trong này hôm nay, một tuần lễ này là gì nữa.

Ông vẫn cười mỉm:

- Em rắc rối đặt tên cho nó làm gì nhỉ

nàng ngáy thơ nhìn chàng, ngạc nhiên thấy chàng khác hẳn buổi sáng. Sự vồn vập như một con thú săn mồi đã biến mất trên gương mặt chàng hai tay và hai chân.

Chàng giờ bình thản, nếu không nói là hơi lạnh lùng. Hai mắt chàng khi nhìn ngắm nàng không hun đầy lửa nóng nữa.

Anh...không cần gì em nữa?

Ông cười độ lượng:

- Em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? à quên, anh biết rồi, để anh nhớ lại coi, mười tám đúng không?

nàng gật nhẹ:

- Coi như mười chín.

- Da...

- Anh không hiểu tại sao xảy ra mọi chuyện nhanh như thế.

Em có giận anh không?

Ái thành khẩn lắc đầu:

- Không, em đến với anh mà, anh có bắt em đâu mà giận.

Ông lẩm bẩm:

- có lúc anh là người, có lúc anh không phải là người, một ngày vài giờ anh là chó sói.

nàng im lặng nghe chàng nói:

- Chiều nay chúng mình đi ăn cơm tối. đi chơi một vòng rồi anh đưa em về. Nhà em ở gần đây không?

- Dạ gần.

- Đừng dạ với đàn ông trong phòng như thế này.

Một lúc sau, nàng ngập ngừng hỏi:

- Chiều nay việc của em chỉ có vậy thôi sao?

- Muốn gì nữa, cô bé?

nàng cúi mặt xuống:

- Em tưởng...em phải làm một cái gì đó, ví dụ như sáng nay để tiền của anh cho em không khiến em Ái ngại nữa.

Ông hôn nhẹ trên trán nàng:

- Em nằm xuống đó, nhắm mắt lại và mơ thấy tiên đi, anh sang văn phòng một chút.

Đừng đi đâu hết nghe, ở yên trong phòng này nhớ không?

Ái ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ

- Nữ, lại dạ rồi. Em ngoan quá, lỡ anh bắt luôn em làm vợ anh thì sao?

- Em không dám.

- Tại sao?

- Em không biết.

nàng nghĩ tới những chuyện tình yêu đã đọc, những đôi tình nhân yêu nhau tha thiết và đắm đuối không rời nhau, khi phải xa rời nhau vì nghịch cảnh, họ đều đứng héo mòn trong đau khổ. Cho tới giờ phút này Ái chưa biết tới tình yêu. Tình yêu đâu phải là thứ đem bán lấy hơn một triệu đồng trong một buổi sáng? Và bây giờ, nàng dịu dàng với chàng, ngoan ngoãn chiều theo chàng, và ngoan hiền chờ đợi, đâu phải vì tình yêu, vì tiền của chàng đó thôi. Vĩnh Du cũng biết rõ như vậy, nên môi cứ cười hoài, nên mắt cứ lạnh lùng.

Ông trở lại im lặng cởi áo:

- Em làm gì từ nãy giờ?

- Em không làm gì hết, em ngồi nghĩ vấn vợ thôi, sao anh đi mau thế?

- Nhớ em nên về mau đó.

- Anh sang văn phòng làm gì vậy anh?

- Ký vài cái giấy.

Ái đứng im nhìn ngực chàng để trần trên giường, chàng dơ hai tay ra chờ:

- Tới đây với anh.

Ái lặng lẽ bước tới: "hãy chịu đựng người đàn ông này hết sức mi đi. Hãy mềm người xuống chịu theo ý chàng" nhưng vẫn chưa phải là những bước chân tình yêu. Nàng ngồi xuống bên cạnh chàng, mắt mở tròn nhìn người đàn ông trước mặt mình. Lạ lùng vì là người thứ nhất, cách xa vì vừa mới biết nhau.

- Hôn anh đi.

Ái cúi xuống trên môi chàng.

Chàng nhìn Ái, nhưng nàng lại đưa mắt nhìn những bức tranh treo trên tường.

- Ái...nhìn anh.

nàng cắn nhẹ môi, và làm theo ý chàng tự nhủ thầm:thôi tình yêu về tìm trong sách vở, những cuốn truyện tình...của người, để khóc, để thương, để ngâm ngùi luyện tiếc như tất là chuyện của mình.

Đôi môi chàng khẽ cười. Nàng vừa thích vừa sợ nụ cười của Vĩnh Du. Như một lát gương sắc như một ngọn lửa hồng.

- Em cởi áo ra cho mát.

- Tại sao anh cứ bắt em cởi áo hoài vậy?

- Tại em đẹp.

Ái cúi xuống mở những hàng nút. Vĩnh Du vẫn im lặng nhìn nàng. Tự nhiên Ái muốn khóc, hình như khi yêu nhau người ta không làm như thế này.

nàng khẽ hỏi:

- Anh đã yêu ai bao giờ chưa?

- Chưa, anh chưa biết tình yêu là gì hết.

Ái lắc đầu:

- Em cũng vậy, nhưng vợ con anh?

- Anh thương vợ và thương các con anh.

- Như vậy có lẽ ở đời rất nhiều người không hề biết yêu chứ anh nhỉ

- có thể, nhưng em hỏi chuyện đó để làm gì vậy?

nàng buồn bã:

- Vậy chứ em nói chuyện gì với anh bây giờ?

Chàng vẫn cười:

- Sao em không nghĩ đến chuyện yêu anh?

nàng nhìn soi vào mắt chàng:

- Anh có yêu đâu mà hỏi em câu đó?

- Như thế này không phải là yêu à?

nàng thẳng thắn lắc đầu:

- Em nghĩ là không phải

Chàng cười:

- Tại sao?

- Vì em nghèo, và anh giàu.

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn quanh phòng, giọng hạ thấp xuống:

- Em vẫn chưa hiểu tại sao anh giàu thế? Ba em biết tiếng Pháp, cũng có bằng cấp, cũng chăm chỉ cần cù và không hề hoang phí. Tụi em cũng không đũa nào phá của cha mẹ hết. Mẹ em có chơi bài thật, nhưng phải phải vì mẹ em đâu, nhiều khi mẹ em cũng được bài dữ lắm. Vậy mà cứ mỗi năm qua đi, em thấy nhà nghèo đi một tí, bây giờ thì hết.

Vĩnh Du vẫn mỉm cười. Ái chợt ngưng ngưng khi thấy mình vô duyên trước mặt chàng. Sao đem chuyện gia đình kể với người đàn ông này? Để xin thêm tiền à? Để chàng xe cát xe gạch tới xây nhà cho mình sao?

Mặt nàng đỏ lên, hai môi mím lại, nàng quay đi thẹn thùng với người và với mình.

Vĩnh Du đứng dậy:

- Em mặc lại áo, mình đi ăn.

Ái thở ra nhẹ nhõm rồi khoác nhanh áo vào người. Đôi môi Vĩnh Du nhích cười. Tới giờ phút này, Ái vẫn không hiểu nổi người đàn ông, khinh bỉ hay thương yêu mình? Cũng không phải là si mê say đắm, Vĩnh Du nhìn ngẫm nàng, ôm giữ và tận cùng trong nàng như một cuộc chơi, như một lần đùa. Những lời nói em diệu, và đôi khi những câu bỡ ngỡ. Ái nhìn người đàn ông từ đầu tới chân, cố gọi chút gì đó đằm thắm và thiết tha giữa mình và người đàn ông này để vẫn thấy mình nổi trôi nững hờ như chiếc lá trôi đi miên man.

Vĩnh Du tới bên nàng, nâng mặt nàng lên, để nhìn và cười chứ không hôn. Nàng cau mặt lại khi thấy nụ cười của chàng rồi cúi xuống ngậm ngùi: "gắng một tuần lễ thôi".

Vĩnh Du hỏi:

- Em lắm bả gì đó?

- Không...

Vĩnh Du ôm ngang lưng nàng kéo đi. Ái bước theo chàng như đi tìm lại mình, đã lạc đâu mắt đã lang thang đó đây.

Bữa cơm gọi ra làm Ái ngạc nhiên. Nàng nghĩ tới các em, giờ này chia nhau một tô canh loãng thoáng vài lát thịt, một đĩa cá kho đậm màu và hết.

Khi bữa ăn gần tàn. Ái nhìn đĩa bánh ngọt, ý nghĩ làm sao dấu được trong bốp vài cái cho các em làm nàng ngưng ngưng không dám nhìn Vĩnh Du nữa.

Cả nhà ngồi buồn xớ. Sẽ không bao giờ ông Lân tìm được việc làm nữa. Trước kia ông Lân là giáo sư tư thực, một đời công lưng trên bàn thầy giáo, một đời mờ mắt với những chồng vở cao, đẹp đẽ của học trò. Lúc về già, không còn sức để giữ học sinh nữa, những đứa trẻ ngày càng ngông nghênh hơn thầy, quyền uy hơn thầy trước mặt hiệu trưởng. Học trò vung tiền ra để học, thầy chĩa hai tay run nhận tiền để dạy. Chỉ một điều đó thôi đủ nói lên thân phận của thầy giáo trường tư đối với học trò của mình.

Rồi người ta cho ông một tháng lương, lịch sự bảo ông nghỉ dạy. Ông Lân không dám thở than, không dám kể công một lời. Hơn hai mươi năm dạy ở trường, học trò đã có đứa làm bác sĩ, kỹ sư, đã có đứa chết trận, đã có đứa mất tay chân. Ông ngồi nhìn học trò lớn lên, bay nhảy bốn phương để cuối cùng được cho thêm một tháng

lượng về vườn.

Ông về nhà, không dám nói với vợ, phải một tuần lễ sau thấy ông cứ nằm nhà hoài, bà Lân căn vặn ông mới dám nói thật. Lưng ta còng xuống rồi, hai bàn tay sắp run, hai chân sắp mỏi. Con ta sắp lớn, sắp cần đến cho để được lấy chồng. Ông gượng gạo mặc áo đi, lê lét khắp thành phố” để xin việc làm. Cuối cùng một hãng tư cần người biết tiếng Pháp mượn ông vào làm. Lương từ hai chục ngàn bỏ lên ba mươi hai ngàn, rồi lòng tham, rồi đói nghèo đẩy ông vào chỗ liều. Lợi dụng những sơ hở của kế toán, ông lấy nay một ít, mai một ít, số tiền lên tới một triệu sáu chục ngàn. Ông vào tù...

Ông loáng thoáng hiểu mình được ra là nhờ Ái Lan, đứa con gái lớn, xinh đẹp và duyên dáng nhất. Nhưng nó làm thế nào, xin ai ông chưa biết. Mấy hôm nay, nó tránh mặt ông. Cũng vì ông sáng nào cũng đội mũ đi tìm việc, chiều nào cũng lết người đi tìm chỗ làm. Người ta lắc đầu, tử tế” hơn người ta hẹn một ngày không bao giờ tới. Ông hiểu cái tai tiếng thụt két đã nhuộm ứn từ đầu tới chân ông. Ai dám bỏ tiền mượn một người để hồi hộp chờ người đó thụt két bạc triệu như ông nữa.

Ông hết dám khoe mình là thầy giáo như kỳ xin việc trước. Những đứa con ông, chưa đứa nào kiếm ra tiền. Bây giờ ông mới giật mình khi nhìn lại lũ con ông, đứa mới sáu tuổi, đứa tám, đứa mười. Ông ân hận, lẽ ra năm bốn mươi ông đừng có con nữa mới phải. Bốn mươi tuổi, nghĩa là chỉ còn làm việc được năm hay mười năm nữa là cùng. Nghỉ việc lúc con còn nhỏ quá, một tai họa bi thảm cho tuổi già. Bây giờ tiền ở đâu nuôi chúng, tiền ở đâu cho chúng đi học? Bán nhà đi ăn được mấy tháng? nhưng bán nhà đi ở đâu? đâu phải một thân một mình để ghé đâu cũng là nhà, đâu cũng là giường? Tám đứa con, mới có hai đứa lớn...nếu không kể con lớn nhất đã bỏ nhà đi từ lúc nhỏ.

Ông Lân mệt mỏi trở về nhà, run sợ nghĩ tới lúc gặp vợ con, ngược mắt lên nhìn dò hỏi và hy vọng.

- Thằng út mới sáu tuổi...sao ta liệu lĩnh có con vào tuổi đó?

Trán ông nhăn lại, những nếp xếp đã nhăn nheo. Cha già con cộc...thằng út khật khùng cười nói một mình, khi điếc khi nghe, khi chạy nhảy la hét, khi ngồi lì một góc tối nói lầu bầu một mình. Ông thương nói nhất, và cũng khổ vì nó nhất. Nó ra đời được hai năm ông thất nghiệp dài dài một năm. Nó ra đời lúc bố mẹ hết dần dần hết vốn, vắt máu không ra tiền ra gạo

- Thời buổi mỗi lúc một khó khăn...

Ông lẩm bẩm lúc bước vào nhà, cái lưng còng thêm xuống. Ái nhìn thấy cha trước hết mọi người. Đôi mắt sâu, đôi môi mỗi mệt. Nàng ngồi im trong góc tối nhất.

Mẹ lên tiếng:

- Sao, có chuyện gì không?

Ông Lân lắc đầu:

- Không.

Bà nhăn nhó

- Không nữa, không hoài, chết đói cả nhà sao? ông phải xoay sở đi chứ, đàn ông không nuôi được vợ con làm đàn ông làm gì nữa?

Ông Lân giả điếc, đi thẳng vào ghế vẫn dành cho ông và buông người xuống. Lũ nhỏ hết hy vọng, buồn bã đứng lên bỏ vào nhà trong. cái TV vì mẹ bán hôm qua, tối nay lũ nhỏ không còn trò giải trí nào nữa.

- Bán đồ không kịp mà ăn nữa, ông nghe rõ chưa? TV bán rồi, tủ lạnh bán rồi, giờ

còn gì để bán nữa không? Ông phải chạy đi chứ, đàn ông người ta...

Ông Lân vẫn ngồi im một đống. Bà nhìn ông hết muốn nói, nhưng mặt cau lại:

- Ông đi chán rồi về cầm một đống vậy sao? ông gặp những aixin hăng nào? ông thử kể cho tôi nghe coi?

Ông Lân bực dọc:

- Bà im một chút cho tôi thở được không?

Bà Lân gấn giọng:

- cái gì? ông bảo tôi im, im làm sao được mà im, phải có tiền mới im được chứ.

- Tôi bắt lặc rồi, tôi chạy ba bốn hôm nay rồi, bà chạy đi, bà giỏi bà đi làm đi, cứ ngồi ở nhà nói ai nói không được?

Bà hơi khựng một chút rồi đứng phất lên:

Ông nói sao? ông nói tôi đi làm há thứ đàn ông...hết chuyện nói. Tôi làm gì? tôi chỉ có một việc làm thôi nghe rõ chưa? làm đàn bà, tôi đi làm đ....nuôi cha con ông được không?

Ông Lân thở dài:

- Thôi, bà im đi, con cái lớn cả rồi, nó nghe không vô đâu.

Bà Lân thở dốc:

- Chồng người ta tiền rừng bạc biển, chồng người ta hết lương này tiền khác...

- Bà đi mà cướp chồng người ta đi! Tối ngày cứ chõ mắt nhìn chồng người ta hoài, thứ đàn bà lê lét bài bạc không ai chịu nổi nữa.

Bà Lân sẵn tó:

- Sao ông nói lại tôi coi? còn ông, ai chịu nổi ông? lấy ông tôi được gì, ông nói tôi nghe coi? được gì? tiền không có, địa. vị cu~ng không, tôi được gì ở ông, ông nói tôi nghe?

Rồi bà bắt đầu khóc. Ái ngồi chết điếng người trong góc tối.

nàng mơ ước có một phép tiên, nàng sẽ biến tất cả giấy vụn trong nhà này thành tiền, nàng sẽ múa bút tiên trên những tờ giấy trắng, để chúng biết thành màu tiền quuyến rũ vàng xanh cam đỏ tung ra cho mẹ, cho ba mình...những tờ giấy bạc loáng thoáng bay qua trước mắt nàng, rồi vòng bụng no đủ của Vĩnh Du, rồi nụ cười đầy rẫy bạc tiền và uy quyền của chàng.

Ông Lân co người lại chịu trận. Lưng ông còng xuống hơn, vai ông còm cõi hơn.

Ông làm khổ mẹ con tôi ông biết chưa? thời buổi này mà ông làm thầy giáo, làm thư ký chết tôi rồi còn gì.

Ông Lân hừ khê:

- Vậy bà nói tôi làm gì? ăn cướp hả? phải bà muốn tôi đi ăn cướp không?

nàng len lén bước vào nhà trong với các em. nàng hết can đảm ngồi nghe mẹ rủa rới cay đắng ba nữa rồi. Sao ta không xin tiền Vĩnh Du? Sao thiếu can đảm chứ! Lũ nhỏ ngược mắt lên nhìn nàng, đôi mắt Lệ đỏ hoe như vừa khóc. nàng đặt tay trên vai thằng Hưng.

- Em cố gắng học đi, mai mốt nuôi ba mẹ

thằng Hưng lắc đầu:

Phải mười năm nữa em mới có bằng cử nhân, bằng cử nhân may ra kiếm được ba chục ngàn là cùng. Nuôi ba mẹ sao được nữa? Nếu em đi ăn cướp em nuôi nổi ba mẹ không chị Ái?

Ái cắn môi lại, lắc đầu:

- Ai dạy em nói câu đó, ăn cướp xấu lắm, em biết chưa? thà mình đói chứ đừng bán rẻ danh dự mình...Em nghe rõ chưa? thà chết, chứ đừng nhục...

nàng chớp mắt quay đi, không dám nhìn lũ em còn rất ngây thơ của mình...thà chết,

chứ đừng nhục..mình dạy các em một câu đẹp để quía trong khi đó mình đem cả một đời bán cho Vĩnh Du...đổi lấy lòng khinh bỉ của người đàn ông đó, đổi lấy những chiều làm gái điếm để có tiền...những tờ giấy mê hoặc đó làm mờ mắt mình, làm tê điếng xác thịt mình.

thằng Hưng nhăn nhó:

- Bán cái gì không bán, bán TV...

Ái đồ dành em:

- Bán TV có lợi hơn em ạ, trong nhà mình có cái đó đắt giá nhất. Hơn nữa, không có TV em sẽ học giỏi hơn. có nó chẳng lợi gì hết, mất thì giờ, hại sức khỏe

- Nhưng em coi cái gì? nhà mình đâu có đi cine dài dài như nhà thằng Hải đâu, học hoài lờ chết đi uống lảm.

Ái sửng ngors`i:

- Em nói gì lạ vậy?

- Em bảo học hoài, ăn đói ăn cực hoài lờ chết uống.

- làm sao chết được?

- Em là con trai.Chi. quên em là con trai sao chứ?

Ái nghiêm nghị:

- Em còn nhỏ, đừng nghĩ nhảm như thế nghe chưa?

- Em nghĩ đúng sao chị lại nói em nói nhảm?

Chị không bằng lòng em nuôi những ý nghĩ đó, em coi ba mình khổ biết mấy, em phải gắng học cho ba vui.Em có thương ba không?

- Thương chứ sao không thương, nhưng cực quía em cũng chán.

Ái thần thờ:

- Tại số ba vất vả, chứ người ta bằng tuổi ba người ta nghỉ ở nhà an hưởng tuổi già rồi, có hơn năm mươi tuổi còn phải đi xin việc làm như ba đâu? Các em gắng ngoan gắng học cho giỏi để...

thằng Hưng thừ người:

- Học gì, cuối tháng này không đóng tiền trường người ta đuổi đó. Cả tuần nay ngày nào em với thằng Hùng cũng bị kêu lên văn phòng đòi học phí hết, nhục muốn chết luôn. Chị không biết cứ khuyên học giỏi học chăm hoài. Ai cho học mà học chứ. Em đủ tuổi em đi lính liền.

Ái cuống quýt:

- Em, sao lại nói thế lờ ba nghe được phải khổ cho ba không?

- Nhưng tiền học ba mẹ quên đưa hoài thì sao?

Ái cuống quýt:

- Để mai chị cho...

Lệ bản khoán:

- Chị lấy tiền ở đâu chị?

Ái lắc đầu:

- Chị chưa biết, nhưng chị đi mượn người ta

- Ai mà tốt quía vậy chị?Bộ người ta không biết nhà mình sao cho mượn tiền?

- Tại sao em lại hỏi chị câu đó?

- Tại em thấy hồi trước thỉnh thoảng mẹ cũng mượn người này người kia được, bây giờ còn lâu họ mới cho mượn nữa.

- Tại sao?

- Tại họ thấy ba mình thất nghiệp, rồi đồ đạc của nhà mình cứ bán dần đi, họ sợ mình trả không nổi, sức mấy họ cho mượn nữa. cái người cho chị mượn tiền là ai vậy?

Ái lúng túng:

- Chị cũng không biết nữa.

- Chị nói gì lạ vậy?

- Thì chị đã mượn đâu? thôi cho tụi nó học đi, chị đi công chuyện tối chị về.

Lệ tò mò:

- Sao chiều nào chị cũng đi hết vậy? chị đi mượn tiền?

Ái buồn:

- Chị đi làm.

Lệ ngạc nhiên:

- Đi làm? đi làm gì mà chỉ đi buổi chiều thôi? chị dẫn em đi với phụ cho chị?

- Em còn đi học, đừng hỏi vớ vẩn nữa.

nàng đi nhanh vào nhà, thay áo rồi lên ra đường. Con đường đưa đến toà dinh thự trắng hôm nay đã quen, những bước nàng đi hết ngập ngừng. nàng hổ thẹn với mình. làm sao để mở miệng xin tiền nữa đây? Lần trước còn có lý do, khi Vĩnh Du hỏi nàng tại sao vào bộ

cảnh sát. Bây giờ, dịp nào cho mình kể chuyện lữ em xin tiền học, lữ em thân cực khổ.

Ái ngừng lại trước cổng sắt cao, người đàn ông gác cổng đã quen mặt nàng, cúi đầu chào nàng. Ái vịn tay trên thành cầu thang mài đá trắng, có trái thảm dài màu đỏ xậm mỗi bước chân lên, hồn trĩ xuống một lần, mỗi nhịp tay lê, linh hồn mòn mỏi trong nhục nhã. Vĩnh Du nằm chờ nàng trên giường, ngực để trần, và môi mỉm cười. Ái đứng im bên cạnh giường, thân nô lệ này cho người xâm lăng.

- Cởi áo ra đi.

0o0o

Tiếng đập cửa ồn ào vang lên, cùng với tiếng gọi kèm theo:

--Anh Hai ơi! Anh Hai! Anh có ở trống không?

Trong phòng, Hoài Khanh đang nằm dài trên chiếc ghế sofa theo dõi phim video võ thuật, chàng hét lớn:

--Kim Chi đó hả? Vô đi em!

Cửa phòng vụt mở, rồi Kim Chi ào vào như một luồng gió mạnh. Thấy Hoài Khanh đang chăm chú xem phim, Kim Chi đứng sững lại, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp và duyên dáng của nàng. Kim Chi gọi lớn:

--Anh Hai!

Ánh mắt Hoài Khanh vẫn không rời mắt khỏi màn hình, chàng hỏi lớn:

--Có chuyện chi không em?

Kim Chi không trả lời, nàng lại hỏi với vẻ bực bội:

--Anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

Hoài Khanh không đáp, chàng đang say mê theo dõi một pha thi triển quyền cước hấp dẫn trong phim. Hồi lâu Hoài Khanh mới nói:

--Hôm nay là chủ nhật chứ gì.

Kim Chi nóng nảy:

--Anh chỉ nhớ được có bao nhiêu đó thôi sao?

Lại chỉ có tiếng nói của những nhân vật trong bộ phim trao đổi qua lại. Vài phút trôi đi, Kim Chi mới nghe thấy tiếng Hoài Khanh trả lời:

--Chớ có gì nữa đâu mà nhớ, hả em?

Kim Chi vụt bước tới cạnh bên chàng. Nàng giật lấy bộ điều khiển video từ tay Hoài Khanh, nhấn nút tắt máy.

Hoài Khanh mỉm cười, nheo mắt với Kim Chi, rồi trêu chọc:

--Này cô bé! Hôm nay cô có ắm đầu không đấy?

Kim Chi xịu mặt nàng ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với Hoài Khanh, giận dữ:

--Em không nóng ắm gì cả, anh phải nghiêm chỉnh trả lời những câu hỏi của em.

Hoài Khanh cười, chàng hỏi giỡn:

--Chuyện gì mà quan trọng thế? Bộ mặt trời sắp đụng mặt trăng rồi hả em?

Kim Chi phụng phịu với vẻ hờn dỗi:

--Thôi, em không giỡn với anh nữa đâu nha. Bộ anh không nhớ Kiều Tiên đã gửi thiệp mời anh em mình đến dự sinh nhật chiều nay sao?

Hoài Khanh giật mình, chàng giơ tay vỗ lên trán:

--Em không nhắc thì anh đã quên mất tiêu rồi.

Hoài Khanh nhồm người dậy, chạy tới bên bàn viết. Chàng vừa lục tìm, vừa tự hỏi:

--Không biết anh để tấm thiệp mời ở đâu đây?

Kim Chi nhìn theo Hoài Khanh, nàng lắc đầu thất vọng...

=====

--Lúc này em thấy anh hay đấng trí như một nhà bác học. Việc đơn giản như thế anh cũng không nhớ!

Im lặng một chút, rồi Kim Chi lại nói:

--Mà anh còn đi tìm thiệp làm gì cho mất thời gian. Lo chuẩn bị đi. Chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ rồi.

Kim Chi đứng dậy, và đã ra đến cửa. Nhưng nàng chợt dừng bước, vì tiếng Hoài Khanh lại đã vang lên:

--Nhưng....!

Quay người trở lại, Kim Chi thấy Hoài Khanh đang tần ngần đứng tựa người vào bàn vẽ mặt bối rối. Nàng vội hỏi:

--Còn chuyện chi nữa anh?

Hoài Khanh không trả lời, chàng lo lắng hỏi Kim Chi:

--Bây giờ làm sao kịp đi mua đồ mừng sinh nhật cho Kiều Tiên được em?

Kim Chi mỉm cười, nàng nói:

--Không kịp mua thì anh cứ tới dự, rồi chúc mừng suông cũng xong, có sao đâu.

Hoài Khanh lắc đầu:

--Không được đâu em. Ai lại làm thế, kỳ chết!

Kim Chi cười thích chí:

--Đó! Anh đã thấy cái tật đấng trí của anh tai hại đến mức nào chưa? Bây giờ nước đã đến chân, làm sao nhả cho kịp.

Rồi Kim Chi le lưỡi, lắc đầu:

--Em e rằng mai kia anh dắt bồ đi chơi khi về đến nhà, anh mới phát hoảng vì không biết đã bỏ quên cô bồ ở đâu.

Hoài Khanh mỉm cười lấp liếm:

--Làm gì mà đến nỗi ấy! Anh Hai của em vẫn còn minh mẫn lắm. Không vậy thì làm sao điều hành nổi cả một công ty tư doanh với hàng mấy trăm công nhân hả em?

Kim Chi bĩu môi, giọng kéo dài.

--Vâng. Em biết anh của em thông minh lắm! Tài trí thừa sức điều khiển những

công việc trọng đại, nhưng lại không nhớ nổi một việc cón con là mua đồ mừng để o
bế người đẹp. Biết thế, nên em đã phải lo liệu trước cho anh rồi đó.

Hoài Khanh thở ra nhẹ nhõm, chàng hỏi nhanh:

--Nói vậy là em đã mua đồ mừng giùm anh rồi hả? Mà em mua cái chi đó?

Kim Chi cười láu lỉnh, nàng chậm rãi nói và nhấn mạnh từng tiếng một:

--Một-trái-tim-bằng-đá!

Hoài Khanh trợn tròn mắt, chàng ngạc nhiên hỏi lại:

--Em nói sao? Một trái tim bằng đá?

Kim Chi thản nhiên gật đầu:

--Đúng thế! Món quà ấy rất phù hợp với anh.

Hoài Khanh nhăn mặt, chàng vội hỏi:

--Sao em lại nói thế?

Kim Chi nheo mắt nhìn Hoài Khanh, rồi hóm hỉnh nói:

--Em nói thế, bởi vì anh là như thế. Trái tim anh không phải bằng thịt, mà bằng đá
đã phủ rêu ở bên ngoài. Anh cứ thử suy nghĩ xem, em nói như thế có đúng không?

Nói dứt lời, Kim Chi xoay lưng bước ra khỏi phòng.

Vài phút sau, Hoài Khanh và Kim Chi cũng sóng đôi bước ra khỏi ngôi biệt thự, và
tiến đến một chiếc xe hơi đời mới đang đậu trong khoảnh sân trước nhà. Trên tay
chàng cầm hai gói quà mừng được bao bằng loại giấy màu sắc sỡ, và có gắn những
chiếc nơ thật xinh.

Thấy Hoài Khanh và Kim Chi diện đồ quá đẹp, bác Tám - người tài xế của gia đình
Hoài Khanh - đang lúi húi sửa một chậu kiểng vội ngừng tay, tiến lại gần hai người
với nụ cười phúc hậu:

--Cô cậu đi đâu mà diện đẹp quá vậy?

Kim Chi dịu dàng đáp:

--Tụi con đi sự sinh nhật một người bạn, bác Tám ạ!

Người tài xế già sốt sắng:

--Để tôi lái xe đưa cô cậu đi nhé!

Hoài Khanh đặt hai gói quà vào trong xe, rồi quay lại nói với người tài xế.

--Cám ơn bác Tám! Bác nghỉ cho khỏe, con tự lái cũng được.

Hoài Khanh mở cửa xe, quay lại mời Kim Chi:

--Xin mời công nương lên xe!

Chiếc xe từ từ lăn bánh, chạy ra cổng, rồi hòa nhập vào dòng xe cộ đang tấp nập ngược xuôi trên đường.

=====
=====
=====

Cho xe rẽ vào một con đường nhỏ dẫn đến ngôi biệt thự, Hoài Khanh đã nghe thấy không khí sôi động vọng ra từ bên trong.

Chiếc xe chậm dần rồi dừng bánh, Hoài Khanh và Kim Chi mở cửa xe bước xuống. Hai người chậm rãi đi về phía bậc tam cấp dẫn lên thềm biệt thự. Trên thềm, Kiều Tiên xinh đẹp và duyên dáng trong bộ y phục dạ hội, đang rạng rỡ chào đón khách đến sự sinh nhật của mình.

Vừa bước hết bậc tam cấp cuối cùng, Kim Chi đã chạy ào về phía Kiều Tiên. Nàng ôm chầm lấy bạn, rồi vừa cười vừa nói với vẻ nhí nhảnh:

--Hôm nay trông Kiều Tiên xinh đẹp và duyên dáng quá!

Rồi nàng quay lại hỏi Hoài Khanh:

--Em nói thế có đúng không, anh Hoài Khanh?

Hoài Khanh bước tới, chàng tươi cười gật đầu đáp lại cái chào thẹn thùng của Kiều Tiên, rồi vui vẻ:

--Anh thấy em không còn là một Kiều Tiên thường ngày, mà như đã trở thành một nàng tiên vừa từ một cõi trời nào đó bay tới đây.

Kiều Tiên còn đang bối rối thì Kim Chi đã đặt lên má nàng một nụ hôn.

--Nhỏ ơi! Cái này là của ta tặng cho nhỏ nghen.

Liếc về phía Hoài Khanh, Kim Chi láu lỉnh:

--Còn cái này là của người ta nhờ gửi cho nhỏ đó.

Kiều Tiên mắc cỡ đỏ mặt ngượng ngùng đứng im. Kim Chi hết ngó Hoài Khanh lại quay qua nhìn Kiều Tiên với nụ cười láu lỉnh trên môi.

Sau cái liếc mắt "cảnh cáo" cô em tinh nghịch, Hoài Khanh nói với Kiều Tiên, như để khóa lấp nỗi ngượng ngùng của nàng:

--Chúc mừng sinh nhật Kiều Tiên! Chúc em mãi mãi trẻ đẹp, vui tươi và hạnh phúc!

Kim Chi cũng thân thiết:

--Ta chúc cho nhỏ gặp được một hoàng tử thật tuyệt vời!

Thoáng vẻ cảm động, Kiều Tiên mỉm cười rồi dịu dàng;

--Cám ơn anh Hoài Khanh và Kim Chi đã đến chung vui, xin chúc cho Kim Chi và anh Hoài Khanh lời chúc thật tốt đẹp Mời anh Hoài Khanh và Kim Chi vào trong dự tiệc.

Trong nhà, các bàn tiệc đã kín khách. Có lẽ Hoài Khanh và Kim Chi là hai người khách đến trễ nhất vì không còn hai ghế trống kề nhau, nên cuối cùng người tiếp tân đành phải mời Hoài Khanh và Kim Chi ngồi ở hai bàn tiệc cách xa nhau.

Những tiếng ồn ào trong phòng tiệc bỗng ngưng bật, khi Kiều Tiên xuất hiện trên chiếc bục cao ở đầu căn phòng. Nàng nói vài lời về lý do bữa tiệc, và cảm ơn những người khách đã đến dự. Sau đó, bữa tiệc mặn bắt đầu.

Ngồi đối diện với Hoài Khanh là một cô gái rất trẻ, cỡ tuổi với Kim Chi. Khuôn mặt xinh đẹp duyên dáng, chiếc mũi dọc dừa thanh tú, cùng với đôi mắt long lanh tình tứ của cô gái đã gây cho Hoài Khanh mỗi thiện cảm ngay trong cái nhìn đầu tiên.

Hoài Khanh nhã nhặn lên tiếng làm quen:

--Rất hân hạnh được ngồi chung bàn và quen biết với cô!

Cô gái lịch sự đáp lại:

--Rất hân hạnh!

Hoài Khanh hỏi dò với vẻ dè dặt:

--Xin lỗi! Chắc cô và Kiều Tiên là bạn học.

Ánh mắt của người thiếu nữ chột thoáng qua trên gương mặt Hoài Khanh, rồi dừng lại ở những đóa hồng nhung cắm trong chiếc bình đặt trên bàn.

Cô gái dịu dàng:

--Vâng. Trước đây tôi và Kiều Tiên cùng học chung lớp một thời gian.

Hoài Khanh cầm lon coca rót thêm vào ly của cô gái, rồi ra dấu mời nàng:

--Xin mời cô!

Cũng vừa lúc đó, Kiều Tiên từ một bàn tiệc gần đấy, bước về phía hai người với nụ cười tươi thắm.

Đến gần bên Hoài Khanh, Kiều Tiên áy náy nói:

--Xin lỗi anh Hoài Khanh! Bữa nay em bận rộn quá, nên tiếp anh không được chu đáo. Anh thông cảm cho em nghen.

Hoài Khanh mỉm cười, nhã nhặn đáp lại:

--Kiều Tiên đừng quá bận tâm! Từ nãy giờ, bạn em đã tiếp anh thay cho em rồi đó.

Kiều Tiên quay sang cô bạn:

--Cám ơn bồ nhiều lắm nghen!

Cô gái ngược nhìn Kiều Tiên, nhẹ lắc đầu:

--Công bằng mà nói thì chính anh tiếp mình, chớ mình đã tiếp được anh đâu.

Kiều Tiên mỉm cười với cả hai người:

--VẬY Kiều Tiên xin cám ơn cả anh Hoài Khanh lẫn Thiên Kim.

Sau tiệc mặn, khách được mời sang gian đại sảnh ở kè bên, ở giữa đại sảnh một chiếc bàn, với một chiếc bánh sinh nhật thật lớn. Mười chín ngọn nến màu hồng cắm trên chiếc bánh đang lung linh cháy, cùng với hàng chữ: "Mừng sinh nhật thứ mười chín của Kiều Tiên!" Thật rực rỡ nổi bật bên trên. Xung quanh chiếc bánh sinh nhật là vô số những gói quà mừng, nằm chen chúc cạnh bên những bình hoa rực rỡ. Kiều Tiên từ từ bước đến bên chiếc bàn đặt bánh sinh nhật. Sau khi lướt ánh mắt nhìn các bạn đang đứng vây quanh, Kiều Tiên cúi xuống trên chiếc bánh sinh nhật, rồi phồng má thổi. Những ngọn nến phụt tắt. Ánh đèn flash của máy chụp hình chớp sáng lóe, bên cạnh ánh đèn báo của chiếc máy quay video chớp máy liên tục.

Trong tiếng vỗ tay đang vang vang khắp gian đại sảnh, Kiều Tiên cầm thanh kiếm dài cắt bánh sinh nhật. Những ống kính của máy chụp hình và máy quay video lại chĩa vào Kiều Tiên, và những chớp sáng lại liên tục lóe lên. Sau đó, những người phục vụ nhanh chóng giúp Kiều Tiên cắt bánh, và đặt trên những chiếc đĩa xinh xinh để mang đi mời khách.

Ban nhạc hòa tấu một khúc nhạc trữ tình sôi nổi mở đầu cho buổi dạ vũ. Một vài

cặp nam nữ dìu nhau ra sàn nhảy, trong phút chốc họ đã cùng nhau say đắm theo tiếng nhạc.

Khắp nơi, những người phục vụ đi đi lại lại với chiếc khay, trên đó có đủ các loại thức uống để khách có thể uống rượu, cốc tai, nước trái cây, cà phê, bia hay coca.

Hoài Khanh đứng cùng với Thiên Kim cạnh bên một khung cửa sổ, mở ngỏ ra một khoảng sân mượt cỏ, đang êm ả nằm phơi mình dưới ánh sáng dịu dịu của ngọn đèn từ hành lang hắt ra. Thấy người phục vụ mang khay thức uống đến gần, Hoài Khanh ngỏ lời mời:

--Thiên Kim uống gì? Một ly nước trái cây nhé?

Thiên Kim gật đầu, giọng nàng nhỏ nhẹ:

--Dạ.

Hoài Khanh ra dấu cho người phục vụ dừng lại. Chàng chọn một ly cam vắt, trao cho Thiên Kim cùng với lời mời:

--Mời em!

--Cám ơn anh!

Rồi trước ánh mắt đầy thiện cảm của Hoài Khanh, Thiên Kim đưa ly nước lên miệng nhấp một ngụm nhỏ. Nàng hỏi chàng:

--Anh không uống gì sao?

Hoài Khanh mỉm cười, chàng khẽ lắc đầu:

--Anh đã quá đầy đủ với những ly bia em mời khi nãy.

Thiên Kim có vẻ áy náy, nàng mở to đôi mắt đen lánh nhìn chàng:

--Xin lỗi! Em không có ý nài ép anh đâu.

--Ngược lại, anh thấy mình có bốn phận phải thực hiện trọn vẹn lời mời của em.

--Vì sao vậy anh?

--Vì tình bạn giữa chúng ta.

Thiên Kim lặng thinh, nàng đứng cúi mặt như e ấp. Thấy vậy, Hoài Khanh vội hỏi:

--Em không muốn kết bạn với anh sao?

Thiên Kim ngược lên nhìn Hoài Khanh, đôi mắt đẹp của nàng lấp lánh niềm vui:

--Em rất vinh hạnh được là bạn của anh!

Hoài Khanh nhìn vào đôi mắt đẹp của Thiên Kim vui sướng:

--Cám ơn em!

--Có chi đâu mà anh phải cám ơn em. Tình bạn là những bông hoa sẽ tô điểm cho cuộc sống của chúng ta thêm tươi đẹp, phải không anh?

--Em nói rất đúng!

Ban nhạc vừa chấm dứt một khúc nhạc tươi vui. Tiếng vỗ tay ồn ào nổi lên. Vài cặp nam nữ rời sàn nhảy, trong khi một số đôi khác lại dìu nhau tiến ra.

Hoài Khanh dịu dàng nói với Thiên Kim:

--Rất hân hạnh được mời Thiên Kim bản nhạc này!

Một thoáng ngần ngại chột ánh lên trong đôi mắt Thiên Kim, nhưng không tiện từ chối nên nàng gật đầu.

Hai người cùng sóng đôi bước ra sàn nhảy, tiếng nhạc lại dìu dặt vang lên.

Trong vòng tay của Hoài Khanh, Thiên Kim mơ màng thả hồn theo tiếng nhạc. Dường như có một lúc nào đó, Thiên Kim đã thấy mình nép đầu vào ngực Hoài Khanh, và nghe được tiếng đập rộn rã của trái tim chàng. Rồi những cảm xúc chột dần dập đến với Thiên Kim, và nàng cảm thấy tâm hồn nàng như đang bồng bềnh phiêu diêu ở tận một nơi nào đó.

Ban nhạc kết thúc. Tiếng vỗ tay lại vang lên. Hoài Khanh nhẹ dìu Thiên Kim rời sàn nhảy. Bất chợt Hoài Khanh bắt gặp ánh mắt của Kiều Tiên đang đăm đăm nhìn chàng. Ánh mắt nàng hơi buồn, vẻ như trách móc, dỗi hờn.

Hai người lại trở về chỗ cũ, cạnh bên cửa sổ.

Hoài Khanh sẵn đón Thiên Kim:

--Em mệt hả, Thiên Kim?

Thiên Kim nhẹ gật đầu:

--Em cảm thấy hơi mệt.

Hoài Khanh tỏ vẻ lo lắng, chàng hỏi:

--Em uống một chút nước nhé?

Thiên Kim nhìn Hoài Khanh với vẻ biết ơn, nàng từ chối:

--Cám ơn anh! Em không thấy khát.

Nàng nhìn đồng hồ trên tay, nói với chàng:

--Đã đến lúc em phải từ biệt anh.

Hoài Khanh có vẻ tiếc nuối, chàng hỏi nhỏ:

--Em về sao?

--Dạ.

--Anh đưa em về nhé?

--Cám ơn anh! Em đã hẹn với tài xế đem xe đến đón em về.

Rồi Thiên Kim nhìn dáo dác xung quanh, như muốn kiếm tìm người chủ của bữa tiệc để chào từ biệt ra về. Nhưng mãi mà nàng vẫn không thấy Kiều Tiên đâu. Cuối cùng, Thiên Kim đành chậm rãi rời khỏi căn phòng đông người, cùng với tiếng nhạc vẫn đang ồn ào vang vang. Cạnh bên Thiên Kim, Hoài Khanh cũng đang chậm chậm bước theo, như để tiễn đưa nàng.

Ra đến sân, hai người dừng bước bên thảm cỏ đang yên ả nằm trải mình dưới ánh trăng. Không khí ban đêm đầy êm ả và dịu mát

Trên kia, vài cành lá chợt lay động theo làn gió nhẹ thổi. Không ai nói điều gì. Cái tĩnh lặng nhẹ nhàng nơi đây, như đang lắng đọng những gì đã sôi nổi trong kia.

Đợi mãi mà vẫn chưa thấy xe đến đón, Thiên Kim đã tỏ vẻ bồn chồn và bực bội. Thấy vậy, Hoài Khanh lại tha thiết đề nghị:

--Em cho phép anh đưa em về nhé!

Rồi không để Thiên Kim kịp nói gì, Hoài Khanh bước nhanh về phía chiếc xe hơi của chàng đang đậu nơi góc sân.

Vài phút sau, chiếc xe đã dừng lại trước mặt Thiên Kim. Từ trên xe, Hoài Khanh nhảy vội xuống, và bước vòng sang bên kia mở cửa mời Thiên Kim lên.

Chiếc xe lại từ từ lăn bánh rời khỏi ngôi biệt thự, và trong phút chốc đã phóng nhanh trên đường.

Liếc mắt nhìn sang cô bạn gái mới quen, Hoài Khanh thấy nàng ngồi lặng lẽ, mắt đăm đăm dõi nhìn về phía trước. Chàng liền vui vẻ gợi chuyện:

--Thiên Kim! Sáng mai em đi học chứ?

Thiên Kim nhẹ gật đầu:

--Dạ.

Hoài Khanh dè dặt ngỏ lời:

--Em cho anh được hân hạnh đưa đón em tới trường mỗi ngày nhé?

Sau mấy phút im lặng như nghĩ suy, Thiên Kim lắc đầu từ chối.

--Cám ơn anh! Em rất tiếc không thể nhận lời anh được.

--Vì sao vậy em?

--Phiền cho anh và cũng không tiện đối với em.

--Thường ngày em đi học bằng gì?

--Em đi bằng xe gắn máy.

Hoài Khanh cố thuyết phục Thiên Kim:

--Như vậy thì có gì là bất tiện đâu? Em để xe ở nhà, và đến trường cùng anh. Tan học, anh sẽ lại đến đón em.

Thiên Kim tỏ ra cương quyết:

--Sẽ rất khó khăn cho em, khi phải giải thích với má về lý do để xe ở nhà. Lại còn đám bạn của em nữa.

Hoài Khanh ngạc nhiên:

--Bạn của em thì sao?

--Mấy nhỏ đó mà thấy anh đưa em tới trường, chúng sẽ chọc ghẹo em hết biết.

hh chợt nghĩ đến những cô bạn gái xinh đẹp và duyên dáng, nghịch ngợm của Thiên Kim, chàng không nài nỉ nữa.

Qua khỏi ngã tư, chiếc xe đã ở trên con đường dẫn đến nhà Thiên Kim. Hoài Khanh giảm bớt ga để xe chạy chậm lại. Chàng như đang cố kéo dài những giây phút được ở cạnh bên người con gái.

Liếc nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Thiên Kim, Hoài Khanh khẽ nói:

--Chúng mình sẽ còn gặp lại nhau chứ, Thiên Kim?

--Dạ. Em cũng mong được như thế.

Hoài Khanh chưa an tâm với câu trả lời mơ hồ của Thiên Kim, chàng chợt nhớ đến một cách, mà bằng cách ấy chàng có thể gặp được nàng bất cứ lúc nào.

--Nhà em có điện thoại không, Thiên Kim?

--Anh hỏi điện thoại nhà em để làm gì?

Không một chút lúng túng, Hoài Khanh đáp nhanh:

--Thì để lâu lâu anh gọi tới hỏi thăm sức khỏe em vậy mà.

--Cám ơn anh đã có lòng quan tâm tới em! Nhưng anh có thể cho em biết, cái lâu lâu anh vừa nói là chừng nào không?

--Anh chưa thể trả lời em ngay được. Bởi vì...

Thiên Kim tò mò:

--Vì sao hả anh?

--Vì anh còn phải hỏi lại đã.

Thiên Kim gật đầu tỏ vẻ như đã hiểu:

--Thôi em biết rồi! Chắc anh còn phải đợi xin phép.. bà xã của anh chứ gì?

Bị bất ngờ, Hoài Khanh ngỡ chừng như muốn nhảy nhồm lên, nhưng chàng kịp kềm lại. Hai tay ôm chặt tay lái, miệng Hoài Khanh rồi rít thanh minh:

--Em đừng nghĩ thế mà oan uổng cho anh. Anh chưa có bà xã, bà huyện gì hết trơn hết trọi.

--Thiệt hôn đó?

--Thiệt mà! Anh không xạo với em đâu.

Thiên Kim cười chúm chím:

--Thôi được! Em tạm tin lời anh. Nhưng sau này em mà phát hiện anh gian dối, thì em sẽ "nghỉ chơi" với anh ngay đó ghen.

Hoài Khanh mừng rỡ, chàng gật đầu lia lịa:

--Được! Anh xin tán thành ngay ý kiến sáng suốt của em.

Thiên Kim như sực nhớ lại, nàng nói với Hoài Khanh:

--Anh chưa trả lời câu hỏi khi nãy của em đâu nhé.

Hoài Khanh vội nói nhanh:

--Ý anh muốn nói là để anh hỏi lại trái tim anh. Chính trái tim anh sẽ quyết định lúc nào thì anh phải gọi điện đến thăm em.

Thiên Kim lặng im, ánh mắt nàng dõi nhìn về phía trước. Vài phút sau, Thiên Kim mới chậm rãi đọc số điện thoại nhà nàng cho Hoài Khanh.

Đã đến nhà Thiên Kim. Chiếc xe chạy chậm lại, rà sát lề đường rồi dừng hẳn. Hoài Khanh bước vội xuống, và đi vòng sang phía bên kia mở cửa cho Thiên Kim.

Trong nhà Thiên Kim, đèn vẫn còn sáng. Tiếng nhạc êm êm từ đâu đó thoảng vọng tới. Văng trắng khuya như đang treo lơ lửng trên đầu cành.

Họ tạm biệt nhau, Hoài Khanh lưu luyến nhìn theo Thiên Kim, cho tới khi bóng nàng khuất dạng. Sau đó chàng mới chậm rãi bước ra xe.

Vài phút sau, chiếc xe nổ máy, rồi vùn vụt phóng trên đường đêm.

Xe dừng lại trước khoảng sân trước ngôi biệt thự, Hoài Khanh vội mở cửa xe bước ra. Chàng hơi bối rối khi thấy không khí lặng yên ở trong biệt thự. Vừa bước hết bậc tam cấp, Hoài Khanh đã thấy Kiều Tiên từ trong biệt thự đi ra. Nhìn thấy chàng, nàng ngạc nhiên kêu lên:

--Ừa, anh Hoài Khanh!

Hoài Khanh nóng nảy hỏi nhanh:

--Kim Chi còn ở đây không em?

Kiều Tiên lắc đầu, nỗi ngạc nhiên trong mắt nàng lại tăng lên gấp bội:

--Ừa! Em ngỡ Kim Chi đã cùng về với anh từ lúc nãy rồi chứ.

Rồi không để Hoài Khanh kịp nói gì, Kiều Tiên lại lo lắng hỏi:

--Có chuyện gì vậy anh?

Hoài Khanh lúng túng, chàng chưa biết trả lời sao cho tiện, nên chỉ đáp gọn:

--Không có gì đâu em. Thôi anh về nghe Kiều Tiên.

Nói dứt lời, Hoài Khanh quay lưng đi vội xuống các bậc thềm tam cấp, và tiến ra xe.

Ngồi trong xe, Hoài Khanh liếc nhìn Kiều Tiên còn đang đứng lặng lẽ trên thềm nhà.

Nàng dăm dăm ngó theo chàn, gương mặt tràn đầy nỗi u buồn.

Không đành lòng, Hoài Khanh vội nổ máy cho xe vọt thẳng ra cổng.

=====

Hoài Khanh gõ nhẹ cửa phòng Kim Chi.

Im lặng.

Hoài Khanh tiếp tục gõ lần nữa.

Lại im lặng.

Tiếng nhạc trữ tình từ trong phòng vẫn nhỏ vọng ra, chứng tỏ Kim Chi chưa ngủ, Hoài Khanh lại gõ cửa, lần này mạnh hơn cùng với tiếng gọi:

--Kim Chi ơi! Kim Chi à!

Cánh cửa bỗng mở ra, và khuôn mặt cau có của Kim Chi xuất hiện. Nàng cầu nhàu:

--Em đang ngủ ngon mà anh còn kêu chi vậy?

Hoài Khanh cười, chàng nói với giọng làm hòa:

--Thôi cô bé ơi. Đừng có xạo! Anh dám chắc là em chưa hề ngủ, dù chỉ là một phút.

Trong lúc Kim Chi xụ mặt hờn dỗi đứng làm thinh, thì Hoài Khanh đổi sang giọng thân mật. Chàng hỏi:

--Sao em không chờ anh trở lại đón, mà đi về trước vậy?

Kim Chi ngó một cái dài, phụng phịu quay lưng trở vào phòng:

--Xí! Anh nói nghe tử tế quá. Chớ không phải say đắm người đẹp đến nỗi quên cả em út ư?

Hoài Khanh vừa chậm rãi bước theo Kim Chi, nói như muốn phân bua:

--Anh có trở lại nhà Kiều Tiên đón em, nhưng em đã ra về từ trước.

Kim Chi ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, nàng bĩu môi nhìn Hoài Khanh với cái lắc đầu chán nản.

Lấy làm lạ trước thái độ của Kim Chi, Hoài Khanh mỉm cười làm lành và hỏi:

--Sao thế em?

Kim Chi nhìn Hoài Khanh với ánh mắt trách móc, nàng nói với chàng:

--Em không ngờ anh lại có thể vô tình và tàn nhẫn đến thế!

Hoài Khanh lẳng lẳng bước đến ngồi vào chiếc ghế trước mặt Kim Chi, chàng chậm rãi:

--em nói anh vô tình và tàn nhẫn ư? Nhưng với ai và bao giờ?

Kim Chi làm thinh nhìn Hoài Khanh đăm đăm, vài phút sau nàng mới khẽ nói:

--Em đang ngạc nhiên tự hỏi, chẳng hiểu anh không biết hay cố tình làm như không biết?

Hoài Khanh lắc đầu:

--Không có lý do gì khiến anh phải làm như thế. Nhưng có chuyện chi thì em cứ nói, đừng úp mở như thế nữa.

Kim Chi gạt đầu ra vẻ hài lòng, nàng sửa lại thế ngồi cho thoải mái, rồi nói:

--Nếu vậy anh phải thành thực trả lời em. Anh thấy Kiều Tiên có đẹp không?

Hoài Khanh thản nhiên đáp:

--Đẹp và lại còn có duyên nữa.

--Anh có nhận thấy Kiều Tiên rất dịu hiền và lịch sự không?

--Anh thấy! Rồi sao nữa em?

Kim Chi nhìn Hoài Khanh, nàng ngập ngừng một chút, rồi chợt hỏi nhanh:

--Anh có biết là Kiều Tiên yêu anh không?

Kim Chi chăm chú nhìn Hoài Khanh với vẻ chờ đợi. Hoài Khanh ngồi lẳng thình, mắt lơ đãng nhìn vào tấm ảnh màu của một diễn viên điện ảnh nước ngoài treo trên tường. Câu hỏi vừa rồi của Kim Chi không hề làm cho Hoài Khanh ngạc nhiên. Bởi từ lâu, chàng cũng đã nhận thấy những dấu hiệu tình cảm mà Kiều Tiên muốn nhắn gửi đến cho chàng. Qua ánh mắt và nụ cười, qua những câu nói và cử chỉ sẵn đón đầy tình cảm, và nhất là ánh mắt hờn trách của Kiều Tiên trong buổi dạ vũ tối nay, Hoài Khanh đã hiểu rõ tiếng nói của trái tim nàng. Biết thế! Nhưng chàng không thể đáp lại tình nàng, chỉ bởi một lý do duy nhất: trái tim chàng đã không hề rung động khi ở cạnh bên nàng...

--Anh Hoài Khanh! anh suy nghĩ gì mà lâu thế? Sao anh không trả lời em?

Tiếng nói của Kim Chi làm Hoài Khanh bưng tỉnh, chàng nhìn lại nàng, và thấy ánh mắt hồn dỗi của nàng đang đăm đăm nhìn mình. Hoài Khanh gượng nói với ý muốn lảng tránh:

--Điều này thì anh không rõ lắm.

Kim Chi hỏi tới:

--Bây giờ đã biết rõ rồi thì anh nghĩ sao?

Hoài Khanh lại tìm cách lảng tránh:

--Anh không nghĩ gì cả.

Kim Chi liếc xéo Hoài Khanh, nàng nói với giọng ấm ức:

--Anh vô tình và tàn nhẫn lắm, anh Hoài Khanh ạ! Kiều Tiên yêu anh thì anh thờ ơ lạnh nhạt. Người ta chờ anh suốt cả buổi tối, để mong được anh mời một bản thì anh lại lảng tránh. Trong khi đó anh khiêu vũ và đi chơi với người khác. Anh có biết, anh làm như thế là tàn nhẫn với Kiều Tiên lắm không?

Hoài Khanh nhún vai, bực bội với Kim Chi:

--Em vô lý lắm, Kim Chi ạ! Tại sao em bắt anh phải làm những điều mà trái tim anh không muốn?

Kim Chi tròn mắt ngó Hoài Khanh:

--Anh nói như thế có nghĩa là...

Không để Kim Chi nói hết lời, Hoài Khanh vội ngắt ngang;

--Là anh không hề yêu Kiều Tiên.

Kim Chi còn đang bối rối, thì Hoài Khanh vụt đứng dậy, và đi về phía cửa phòng. Song chàng quay lại nói với Kim Chi:

--Chắc em ngạc nhiên và khó hiểu, khi thấy anh không yêu một Kiều Tiên xinh đẹp, hiền dịu và danh giá chứ gì? Em ngạc nhiên và cảm thấy khó hiểu cũng là đúng thôi. Nhưng anh xin nhắc, để em nhớ một điều vô cùng quan trọng trong tình yêu là: "trái tim có những lý lẽ riêng của nó, mà lý trí không sao hiểu nổi!".

=====

Trong cái tĩnh lặng của buổi sớm mai, tiếng Thiên Kim bỗng vang lên lạnh lạnh:

--Chị Bảy! Chị Bảy!

Chị Bảy đang cúi húi lau dọn bàn ghế ở phòng khách. Nghe thấy tiếng gọi của Thiên Kim, chị vội buông cái giẻ lau, rồi chạy nhanh lên lầu.

Từ phía trên, tiếng Thiên Kim lại lạnh lạnh vọng xuống:

--Chị Bảy! Chị Bảy!

Chị Bảy hoảng hốt chạy nhanh hơn. Tới phòng riêng của Thiên Kim, chị thấy nàng đã đứng đó, nét mặt cau có tức giận. Nàng gắt lên:

--Chị làm cái gì mà để tôi kêu rát cả họng mới chịu lộ mặt ra vậy?

Phải đứng vài phút chờ cho hơi thở lắng dịu, chị Bảy mới thốt ra lời.

--Tôi đang lau dọn trong phòng khách, cô Hai à!

Thiên Kim sẵng giọng:

--Lần sau nghe tôi kêu, chị làm ơn đến ngay. Đừng có rề rà nữa nghe!

Thấy mình bị mắng oan, chị Bảy vội thanh minh:

--Nghe tiếng cô Hai kêu, tôi chạy lên đây liền. Đâu dám rề rà để cô phải đợi.

Thiên Kim bực tức, gắt lên:

--Thôi đừng nói nhiều, nghe rườm tai lắm! Chị vô đây tôi biểu.

Nói xong, Thiên Kim quay ngoắt lưng, bỏ đi vào phòng. Chị Bảy dè dặt bước theo sau, lòng thấp thỏm lo âu. Đi được vài bước chị Bảy lo lắng hỏi:

--Có chuyện chi vậy cô Hai?

Thiên Kim sẵng giọng:

--Cứ vô đây rồi chị sẽ biết.

Thiên Kim đi thẳng đến tủ áo, nàng với tay lấy cái áo dài trắng ra, giơ lên cho chị Bảy xem:

--Hôm qua chị có ủi quần áo cho tôi không?

Chị Bảy lấm lét nhìn cái áo, giọng chị đầy vẻ sợ hãi:

--Chiều qua tôi đã ủi đồ cho cô Hai rồi mà.

Thiên Kim chợt bước tới. Nàng dí sát cái áo vào mặt chị Bảy, làm chị sợ hãi bước lùi

lại phía sau mấy bước. Thiên Kim giận dữ nói:

--Chị nói chị ủi rồi, mà sao nguyên cả cái vạt sau lại còn nhăn như thế này hả?

Rồi Thiên Kim cầm cái vạt áo bị nhăn giơ lên cao. Nàng gằn giọng:

--Đó, thấy không? Chị làm ăn như thế này mà coi được sao?

Sau mấy phút bối rối, chị Bảy ấp úng phân bua:

--Cô Hai tha lỗi! Chiều qua tôi đang ủi cái áo này cho cô Hai, thì bà biểu tôi đi mua cho bà một món đồ. Khi về, tôi quên khuấy mất. Tôi cứ ngỡ là đã ủi xong cái áo đó, nên bắt sang ủi cái khác. Hồng dè...

Chị Bảy nói chưa dứt lời, Thiên Kim cúi kính cắt ngang:

--Sao, bây giờ chị định chạy tội hả? Lại còn tính đổ lỗi cho má tôi nữa ư?

Chị Bảy hoảng hốt kêu lên:

--Cô Hai đừng nói như thế mà tôi cho tôi! Tôi nào dám vô lễ như vậy. Đây đúng là lỗi của tôi mà!

Thiên Kim lừ mắt ngó chị Bảy với vẻ bức tức. Nhưng nàng chưa kịp nói gì, thì chợt có tiếng nói vang lên ở cửa phòng.

--Có chuyện gì mà con lớn tiếng vậy, Thiên Kim?

Cả Thiên Kim lẫn chị Bảy đều quay mặt nhìn ra phía cửa phòng. Từ ngoài hành lang, bà Thúy Hạnh - mẹ của Thiên Kim - đang chậm rãi bước vào.

Thiên Kim bước nhanh về phía bà Thúy Hạnh. Nàng giơ cái áo dài lên cho bà xem, và nói với giọng bức tức:

--Má xem này! Chị ủi áo cho con, mà để nguyên cả tà áo nhăn nhúm như một cái giẻ. Làm sao con có thể mặc tới trường được.

Bà Thúy Hạnh tỏ vẻ không bằng lòng, nhưng bà vẫn dịu dàng nói với Thiên Kim:

--Vậy mà má ngỡ có chuyện chi ghê gớm lắm! Một việc đơn giản như thế mà con cũng phải làm ầm ĩ lên được sao, Thiên Kim?

Thiên Kim xịu mặt, ầm ức đáp lại:

--Má nói vậy, rồi bây giờ không lẽ con phải mặc cái áo nhăn nhúm này tới trường sao?

Bà Thúy Hạnh vẫn nói bằng giọng nhẹ nhàng:

--Thì con mặc cái áo khác. Má thấy con có tới ba cái áo dài trắng kia mà. Con mặc cái nào lại chẳng được.

Thiên Kim ương bướng đáp lời mẹ:

--Nhưng sáng nay con đã định mặc cái áo này rồi. Hơn nữa, cái áo này rất hợp với ý thích của con.

Bà Thúy Hạnh lắc đầu với vẻ không hài lòng, bà quay qua dụ dằng bảo người giúp việc:

--Con chịu cực ủi lại cho cô Hai cái áo này nhé!

Nói xong, bà Thúy Hạnh giơ tay xem đồng hồ, rồi nói với Thiên Kim:

--Bây giờ cũng còn sớm. Con ăn sáng xong, thì sẽ có áo mặc đi học ngay thôi.

Thiên Kim hậm hực ném cái áo dài vào tay người giúp việc. Chị Bảy nhẫn nhục đón nhận. Rồi với khuôn mặt buồn dàu dàu, chị len lén bước ra khỏi phòng.

Bà Thúy Hạnh thương cảm nhìn theo chị Bảy, cho đến khi bóng chị đã khuất nơi cửa phòng. Bà quay lại, đang định nói điều gì đó, nhưng giọng trách móc của Thiên Kim đã vang lên:

--Sao lúc nào con cũng thấy má bênh vực cho chỉ? Lỗi của chỉ đã rành rành ra đó, mà má cũng không chịu rầy la. Riết rồi có ngày chỉ đâm lòn, chẳng còn coi ai ra gì nữa.

Bà Thúy Hạnh nhìn con gái với vẻ bất bình, song giọng bà vẫn ôn tồn:

--Má không tin điều đó! Con Bảy là một đứa hiền lành, chịu khó và rất có lễ độ. Má biết tánh nó lắm chớ. Còn sai sót trong công việc thì không ai có thể trách được. Nhưng má rất buồn, vì cách đối xử quá khắt khe của con đối với người giúp việc trong nhà.

Thiên Kim ầm ức cãi lại:

--Con làm như thế mà má cho là khắt khe sao?

Bà Thúy Hạnh gật đầu:

--Phải! Như sự việc vừa rồi, đúng là con Bảy có lỗi. Nhưng cái lỗi ấy cũng không đáng gì. Con chỉ nên nhắc nhở sơ qua, để nó biết mà sửa. Rồi nếu cần, thì bảo nó ủi lại cho con. Đâu có lâu lắc gì, chỉ năm mười phút là con có áo để mặc đi học.

Bà Thúy Hạnh chợt ngưng lại. Bà nhìn nét mặt Thiên Kim đang phụng phịu vì không được vừa ý, rồi lại nói tiếp:

--Chỉ có vậy thôi, mà con lại lớn tiếng la mắng nó. Con nên nhớ rằng, con Bảy tuy là một người giúp việc nhà, nhưng nó cũng là một con người có nhân phẩm mà con phải tôn trọng. Hơn nữa, tuổi nó lại đáng là chị con kia mà.

Thiên Kim vẫn ương ngạnh đáp lại:

--Nhưng hàng tháng má đã trả tiền công cho chỉ, thì chỉ phải làm tốt công việc của mình chớ.

Bà Thúy Hạnh chợt nghiêm giọng:

--Đúng là hàng tháng má đã trả tiền công cho nó đầy đủ. Nhưng không phải vì những đồng tiền đó mà con được quyền mặt sát và khinh miệt người ta.

Vừa lúc đó, dì Tư - Người nấu ăn cho gia đình bà Thúy Hạnh - bước đến gần, đã làm gián đoạn câu chuyện của hai mẹ con. Dì nhỏ nhẹ nói:

--Mời bà và cô Hai xuống ăn sáng!

Nói xong, dì Tư vội lui bước khỏi phòng.

Bà Thúy Hạnh nhẹ giọng nói với Thiên Kim:

--Thôi con xuống ăn sáng đi, kéo trễ giờ đi học.

Thiên Kim lẳng lặng bước theo bà Thúy Hạnh xuống phòng ăn. Trong tâm tư nàng như vẫn còn ầm ức, nên vẻ cau có còn đọng trên nét mặt.

Bà Thúy Hạnh và Thiên Kim đang ăn sáng, thì ông Năm - Người tài xế già của gia đình bà Thúy Hạnh - từ ngoài bước vào. Với vẻ hơi khúm núm, ông Năm hướng về phía bà Thúy Hạnh và hỏi:

--Thưa bà, hôm nay bà có đi công chuyện không, để tôi chuẩn bị xe?

Bà Thúy Hạnh ngừng ăn như để suy tính. Vài phút sau, bà ngược nhìn ông Năm và nói:

--Anh Năm cứ chuẩn bị xe. lát nữa tôi cũng cần đi lo một số công việc.

Người tài xế già đang định quay ra, thì Thiên Kim đã gọi giật lại:

--Chú Năm!

Nghe tiếng Thiên Kim gọi mình, ông Năm vội quay lại:

--Cô Hai gọi tôi?

Thiên Kim gật đầu. Nàng nhìn người tài xế già với ánh mắt bức tức và hỏi:

--Tối qua tôi đã dặn chú, đúng giờ phải đem xe đến đón tôi. Tại sao chú lại không đến?

Ông Năm tỏ vẻ bối rối, giọng ông ấp úng như sợ hãi:

--Dạ. Tối qua tôi có đem xe đến đón, đúng như lời cô Hai đã dặn đó chớ. Nhưng...

Thiên Kim gằn giọng hỏi lại:

--Nhưng sao?

Ông Năm trả lời với giọng run run:

--Dạ. Khi tôi tới nơi, thì ở đó người ta biểu cô Hai đã về rồi.

Thiên Kim cau có, nàng bức tức chì chiết:

--Chú có biết là tối qua tôi đã phải đứng đợi chú đến rã cả tảng hay không? Đã vậy còn bị mất mặt với bạn bè nữa chớ.

Nói tới đây, Thiên Kim chợt giận dữ la lớn:

--Chú làm ăn gì mà kỳ vậy? Có nhiều đó mà làm cũng không xong.

Từ nãy giờ, bà Thúy Hạnh vẫn ngồi yên lặng theo dõi câu chuyện giữa con gái và người tài xế. Trong tâm tư bà đã ngầm nổi lên một nỗi bất bình về lời nói và thái độ đối xử của Thiên Kim đối với ông Năm. Bà chợt cảm thấy buồn. Nỗi buồn của một người mẹ, khi đứng trước lỗi lầm khó có thể sửa dạy của con mình. Bà vội lên tiếng cản ngăn:

--Thôi, Thiên Kim! Chuyện không đáng gì, mà sao con cứ phải làm ầm ĩ lên như thế! Đứng đợi một chút thì đã có sao. Đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng đúng y như ta xếp đặt đâu.

Rồi bà Thúy Hạnh quay qua phía người tài xế già vẫn đang đứng khúm núm với vẻ mặt u buồn. Bà nhẹ nhàng bảo:

--Lần sau, anh Năm cố gắng đừng đến trễ giờ nữa nhé. Thôi, anh có thể đi chuẩn bị xe được rồi đó.

Ông Năm buồn bã cúi chào bà Thúy Hạnh và Thiên Kim, rồi đi ra khỏi phòng.

Không chờ ông Năm đi khuất, Thiên Kim đã giận dữ nói lớn:

--Má kỳ quá! Sao chuyện gì má cũng bênh vậy? Riết rồi trong nhà chẳng còn tôn ti trật tự gì nữa.

Bà Thúy Hạnh nghiêm mặt nhìn Thiên Kim, bà chậm rãi nói:

--Vậy con muốn má phải làm gì bây giờ? Trừ lương hay cho nghỉ việc?

Thiên Kim ngúng nguẩy nói:

--Không cần đến mức ấy. Nhưng má cũng phải la rầy, để họ biết lỗi mà sửa chớ. Má cứ dễ dãi như thế này, rồi họ sẽ coi thường mình cho coi.

Bà Thúy Hạnh ôn tồn nói với con:

--Con nghĩ như thế không đúng đâu. Đành rằng khi họ có lỗi, thì cần phải góp ý để họ biết lỗi mà sửa. Nhưng má không thể chấp nhận thái độ đối xử hách dịch và vô lễ của con. Hãy tôn trọng những người dưới quyền mình, và hãy tỏ ra độ lượng với những sai sót của họ. Con làm được như thế, thì con sẽ luôn được mọi người yêu thương và mến phục.

Rồi bà chợt nghiêm giọng:

--Từ nay, má muốn con bỏ hẳn cái cách cư xử không tốt ấy đi! Con nghe rõ má nói chớ, Thiên Kim?

Thiên Kim lẳng lặng gật đầu với nét mặt vẫn còn cau có. Sau đó, hai người lại tiếp tục bữa ăn sáng còn dở dang trong thinh lặng. Mỗi người như theo đuổi một ý nghĩ riêng tư

Từ nhà trên bước xuống, nhìn thấy chị Bảy người làm đang cầm cúi ủi cái áo dài với vẻ mặt buồn bã, dì Tư ngạc nhiên bước lại gần rồi hỏi:

--Ủa! Sao lại ủi đồ vào giờ này hả Bảy? Chiều hôm qua dì đã thấy cháu ủi đồ rồi kia mà!

Chị Bảy giơ tay lên quệt mắt, giọng chị sưng buồn:

--Dạ, áo của cô Hai đó dì. Vừa nãy cổ mới la cháu một chặp.

Dì Tư thắc mắc hỏi tới:

--Có chuyện chi mà cô Hai la cháu vậy?

Chị Bảy lại giơ tay lên quệt mắt, chị kể lể với dì Tư:

--Cũng là do lỗi của cháu! Chiều hôm qua, lúc cháu đang ủi đồ cho cô Hai, thì bà biểu cháu đi mua đồ cho bà. Khi về, cháu quên mất, cứ ngỡ cái áo này đã ủi xong nên treo vào tủ. Hồng dè cái tà sau chưa ủi, nên còn nhăn nhúm. Sáng nay cô Hai kêu cháu lên phòng rầy la dữ dội. May nhờ có bà sang can, nên cổ mới thôi đó.

Dì Tư gật đầu tỏ vẻ như đã hiểu, dì nói với vẻ cảm thông:

--Hèn chi! Hồi nãy dì lên mời hai người xuống ăn sáng, thấy bà đang la rầy cô Hai.

Rồi dì Tư chợt tặc lưỡi, lắc đầu:

--Mà cô Hai thật khó tánh và khinh người. Được nuông chiều từ nhỏ ỷ lại vào sự giàu có của gia đình, cô đâu coi ai ra gì. Hơi trái ý một chút thì cổ mắng như tát nước, chẳng kể số gì tuổi tác hay già cả. Ngay vừa nãy, ông Năm cũng bị cổ la vì cái tội đi đón trể. Già cả mà còn bị như thế, huống chi là cháu. Bởi thế, dì nghĩ cháu cũng không nên buồn làm chi cho một người.

Chị Bảy đã ủi xong toàn bộ cái áo dài của Thiên Kim. Chị tắt điện ở bàn ủi, rồi nói với dì Tư:

--Mà cháu thấy, bà không bằng lòng với cách cư xử của cô Hai đâu. Bà la rầy cô Hai nhiều lần, mà cổ có sửa đổi được gì đâu.

Dì Tư gật đầu tỏ vẻ tán thành, dì nói với giọng cảm động:

--Bà là người rất nhân hậu, luôn thương mến mọi người, và rất độ lượng với những lỗi lầm của người dưới. Chính vì thế, nên bà được mọi người thương mến và kính phục. Song cô Hai thì không được như bà. Thật là đáng tiếc!

Chị Bảy cũng tỏ ra ngạc nhiên, chị nói:

--Dì Tư ơi! Kể cũng lạ quá dì há. Con cái mà không giống được tánh nết của cha mẹ. Cũng đáng tiếc thực!

Dì Tư mỉm cười, dì nói:

--Chuyện đó dì nghĩ cũng không có chi là lạ. Ông bà ta đã từng nói: "Cây ngọt có khi lại sanh trái đắng". Hơn nữa, theo dì, ở đây còn do tại cô được sống trong cảnh giàu sang từ nhỏ, lại được nuông chiều, nên mới khinh thường những kẻ thấp kém hơn cổ đó thôi.

Chị Bảy đang định nói với dì Tư một điều gì đó, thì hai người chợt nghe tiếng réo gọi từ nhà trên vọng xuống:

--Chị Bảy! Chị Bảy!

Chị Bảy hốt hoảng cầm vội cái áo dài lên, chị nói nhanh với dì Tư:

--Chết rồi! Chắc cổ lại đang la rùm ở trên. Thôi để con lên đó nghe dì.

Nói dứt lời, chị Bảy bươn bả chạy vội lên nhà trên. Còn lại một mình, dì Tư đứng nhìn theo chị Bảy với cái lắc đầu đầy chán ngán.

Đọc xong bản báo cáo của phòng kỹ thuật về một loại sản phẩm mới đang được sản xuất thử, Hoài Khanh cảm thấy mệt mỏi. Chàng đứng dậy, bước ra khỏi bàn làm việc, vươn vai làm vài động tác thể dục cho thư giãn. Ngoài kia, nắng chiều đã nhạt dần. Những làn gió nhẹ thổi, làm tung đưa những chiếc lá trên cành.

Đến bên cửa sổ, Hoài Khanh ngắm nhìn con đường đang nằm trải dài ở phía dưới. Trên đường, từng dòng xe cộ vẫn tấp nập ngược xuôi.

Bất chợt nhìn thấy những cô học sinh thướt tha trong chiếc áo dài trắng đang đạp xe đi trên đường, Hoài Khanh lại chợt nhớ đến Thiên Kim - cô bạn gái mới quen. Sau buổi tối gặp gỡ ở nhà Kiều Tiên, Thiên Kim đã chiếm được trọn vẹn những tình cảm ban đầu của Hoài Khanh. Lần đầu tiên trong cuộc đời chàng, Hoài Khanh đã cảm thấy nhớ, thấy thiếu vắng, và thấy mong ước được gặp lại người con gái xinh đẹp và duyên dáng ấy.

Được gặp gỡ và chuyện trò với Thiên Kim - Cái ý nghĩ ấy chợt bùng lên trong tâm tư Hoài Khanh, làm chàng như sự tỉnh ra khỏi những suy nghĩ miên man. Bước vội tới bàn làm việc, Hoài Khanh kéo máy điện thoại lại gần, rồi nhấn số liên tục. Những giây phút chờ đợi đầy hồi hộp và căng thẳng. Tiếng chuông đã réo vang ở đầu dây bên kia. Vài phút sau, ống nghe được nhắc lên, và một giọng nói được truyền đến tai Hoài Khanh:

--Alô..

Nghe tiếng nàng, Hoài Khanh vui mừng nói nhanh:

--Chào Thiên Kim! Em còn nhớ anh không?

Tiếng cười của Thiên Kim thoáng nhẹ trong ống nghe:

--Chào anh Hoài Khanh! Sẽ thật đáng trách nếu em mau chóng quên đi người bạn mới. Phải thế không anh?

Hoài Khanh nói với giọng hóm hờ:

--Anh rất vui khi nghe em nói điều đó.

Rồi chàng hỏi:

--Em đang làm gì đó?

Thiên Kim vui vẻ đáp:

--Em vừa học bài xong. bây giờ đang đọc tiểu thuyết và ... mơ mộng.

Hoài Khanh thích thú kêu lên:

--Tuyệt vời quá nhỉ! Ước chi lúc này anh được ở bên em, để cùng mơ mộng thì còn gì thú vị cho bằng.

Tiếng cười khúc khích của Thiên Kim chợt vang lên trong ống nghe, nàng hỏi:

--Anh mà cũng mơ mộng nữa kia à?

Hoài Khanh vui vẻ nói:

--Mơ mộng đâu phải là đặc quyền của riêng ai.

Bởi thế, nếu anh có mơ mộng thì cũng là chuyện bình thường. Có gì đâu mà em phải ngạc nhiên.

Thiên Kim nũng nịu hỏi:

--Thế anh định mơ mộng đến chuyện chi vậy? Có thể bật mí cho em biết chút được hôn?

Hoài Khanh cười, chàng nói:

--Rất tiếc là lúc này anh chưa thể nói cho em biết, nhưng rồi đây em sẽ rõ. Còn những mộng mơ của em thì sao? cho anh biết với.

Thiên Kim nũng nịu phản đối:

--Anh Hoài Khanh khôn ghê vậy đó. Mơ mộng của anh thì anh không thèm nói cho em biết, lại đòi em phải bật mí mơ mộng của em. Thôi em hỏng nói đâu.

Hoài Khanh cười, chàng hỏi nhanh:

--Đến khi nào thì em mới có thể lộ bí mật cho anh biết được?

Giọng nói trong vất dễ thương của Thiên Kim vang lên trong ống nghe:

--Khi nào anh nói cho em biết, thì liền sau đó em sẽ nói cho anh hay.

Hoài Khanh đang định nói một câu đùa giỡn với Thiên Kim, thì cửa phòng bỗng bật mở. Phương Loan - thư ký riêng của Hoài Khanh - từ ngoài bước vào, trên tay nàng cầm một xấp giấy tờ. Thấy Hoài Khanh đang bận tiếp điện thoại, Phương Loan nhẹ nhàng bước đến đặt xấp giấy tờ lên bàn của chàng, rồi định trở ra ngoài.

Một tay Hoài Khanh cầm ống nghe, tay kia ra dấu cho Phương Loan ở lại. Chàng nói nhanh với Thiên Kim đang ở bên kia đầu dây điện thoại:

--Tối nay, mời em cùng đi dạo và nghe nhạc với anh. Em nhận lời nhé, Thiên Kim!

Dường như Thiên Kim còn ngần ngại, nên chờ mãi mà Hoài Khanh vẫn không nghe thấy tiếng nàng trả lời. Chàng vội lặp lại lời mời, giọng như muốn năn nỉ:

--Em nhận lời nhé, Thiên Kim?

Vài phút trôi qua, rồi tiếng Thiên Kim mới vang lên:

--Dạ.

--Bây giờ tối nay, anh sẽ đem xe đến đón em. Thôi chúng mình tạm biệt, em nhé! Hẹn gặp lại em tối nay!

--Tạm biệt anh!

Hoài Khanh nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống, trên môi chàng nở nụ cười đầy vui sướng. Sau đó, Hoài Khanh lơ đãng nhìn xấp giấy tờ mà Phương Loan đã để trên bàn từ lúc nãy, rồi chậm rãi lật ra xem.

Thấy Hoài Khanh đã chấm dứt cuộc nói chuyện trên điện thoại, Phương Loan rời chỗ đứng bên cửa sổ để trở lại bên bàn làm việc của chàng. Với vẻ mặt buồn bã cùng với giọng nói đều đều, nàng giải thích nội dung của những giấy tờ mà Hoài Khanh đang xem.

Hoài Khanh đang vui, nên chàng không để ý đến vẻ mặt buồn bã của Phương Loan. Chàng nghe những lời giải thích của nàng bằng vẻ hờ hững. Rồi không một điều hỏi han, Hoài Khanh cầm bút ký duyệt, và trao lại cho Phương Loan cùng với nụ cười thay cho lời cảm ơn.

Cầm xấp giấy tờ trong tay, dường như Phương Loan còn muốn nói thêm điều gì đó. Nhưng khi nàng thấy Hoài Khanh cúi nhìn đồng hồ trên tay, thì lại lặng buồn nhẹ bước trở ra.

Hết giờ làm việc, hòa lẫn với các bạn đồng nghiệp khác đang tất bật ra về, Phương Loan chậm rãi bước xuống thang lầu, rồi theo dãy hành lang dài đi đến phòng kế hoạch của công ty. Chắc giờ này Thu Hồng đang chờ đợi nàng để cùng ra về. Từ khi còn ngồi trên ghế giảng đường đại học kinh tế, Phương Loan và Thu Hồng đã là đôi bạn thân. Sau khi tốt nghiệp hai người đều được nhận vào làm việc tại công ty tư doanh Khải Hoàn. Phương Loan làm thư ký riêng cho ban giám đốc, còn Thu Hồng thì làm việc tại phòng kế hoạch. Đôi bạn lúc nào cũng gắn bó khăng khít với nhau, nên mọi người trong công ty thường gọi đùa là "cặp bài trùng".

Vừa bước tới phòng kỹ thuật, Phương Loan đã thấy Minh Quang và Huy Hoàng

đang khoác vai nhau từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy nàng, Huy Hoàng chợt reo lên:

--Ồi! Hay quá! Phương Loan đây rồi.

Rồi Huy Hoàng quay sang háy mắt với Minh Quang và nở nụ cười hóm hỉnh:

--Cậu thực may mắn! Cầu thì được, ước thì thấy nhé!

Đang trong tâm trạng buồn bã, Phương Loan cảm thấy khó chịu khi bất đắc dĩ phải gặp hai anh chàng này. Từ lâu, Phương Loan đã biết Minh Quang rất có cảm tình với nàng. Do bản tính nhút nhát, nên chưa một lần Minh Quang dám bày tỏ nỗi lòng, cho dù chỉ là những lời bóng gió xa xôi. Có lẽ biết được tâm sự của bạn, nên Huy Hoàng đã nhảy vào cuộc với vai trò "cố vấn" để mách nước cho bạn tiến tới.

Không thấy Minh Quang nói gì, Huy Hoàng quay sang phía Phương Loan và mỉm cười:

--Xin lỗi Phương Loan! Tối nay em có rảnh không?

Tuy không hứng thú trong câu chuyện với Minh Quang và Huy Hoàng, nhưng vì phép lịch sự nên Phương Loan miễn cưỡng lên tiếng:

--Có chuyện chi không anh?

Huy Hoàng giơ tay choàng qua vai Minh Quang như ngầm thúc đẩy bạn. Vài phút lặng lẽ trôi qua. Rồi cuối cùng, Minh Quang cũng ngập ngừng nói:

--Tối nay, bọn anh muốn mời Phương Loan cùng đi dự buổi ca nhạc đặc biệt, do một ban nhạc nổi tiếng nước ngoài trình diễn. Chương trình rất tuyệt vời. Phương Loan nhận lời nhé!

Phương Loan không trả lời ngay, nàng chậm rãi bước về phía trước. Cạnh bên Phương Loan, Minh Quang và Huy Hoàng cũng chậm chậm bước theo. Cả hai người dường như đang nóng lòng chờ đợi.

Đang gặp chuyện buồn, nên Phương Loan đã định nhận lời mời của Minh Quang. Nàng muốn tìm lãng quên nỗi buồn trong ồn ào náo nhiệt của cuộc sống, trong cung đàn nhịp trống chói chang và đậm dục. Nhưng khi suy nghĩ thật kỹ, Phương Loan thấy cần phải từ chối. Bởi tất cả những điều đó, chắc chắn sẽ không thể giúp nàng quên lãng được nỗi buồn, và lấy được sự thanh thản cho tâm hồn.

Phương Loan nhỏ nhẹ nói với Minh Quang và Huy Hoàng:

--Cám ơn hai anh! Em rất tiếc không thể nhận lời mời của hai anh được. Xin hẹn với hai anh vào một dịp khác.

Huy Hoàng liếc nhanh về phía Phương Loan, anh ta vụt hỏi:

--Sao thế, Phương Loan?

Phương Loan tìm cách nói khéo, để không làm mất lòng Minh Quang và Huy Hoàng:

--Em thích xem ca nhạc lắm! Nhưng thực đáng tiếc là tối nay em lại mắc bận.

Trong lúc Minh Quang lặng lẽ với nỗi buồn hiện rõ trên nét mặt, thì Huy Hoàng chợt tặc lưỡi như tiếc nuối:

--Thực là đáng tiếc! Phải chi có Phương Loan cùng đi thì sẽ vui biết mấy.

Ba người đã đi đến trước phòng kế hoạch. Minh Quang và Huy Hoàng biết không thể mời được Phương Loan, nên hai người chào tạm biệt nàng, rồi bước xuống sân đi về phía nhà để xe.

Còn lại một mình, Phương Loan buồn bã đứng tựa người vào khuôn cửa, và nhìn mông lung vào khoảng trời trước mặt. Vừa lúc đó, Thu Hồng từ phòng bước ra. Nàng giơ tay vỗ mạnh vào vai bạn, rồi vừa cười vừa nói:

--Có thương người ta thì đi theo luôn đi. Chớ đứng đây làm chi cho thêm khổ thêm sầu.

Phương Loan giật mình bừng tỉnh, nàng quay qua mắng yêu bạn:

--Quý nè! Ai thương hồi nào đâu mà bồ gán ghép như thế. Lỡ ra có ai nghe được thì phiền cho mình lắm đó.

Thu Hồng thân mật nắm tay Phương Loan kéo đi. Đôi bạn theo bậc tam cấp bước xuống sân. Giọng Thu Hồng lại vang lên với âm sắc tươi vui:

--Không thương mà sao thấy người ta đi, bồ lại "lòng耿耿 sầu" thế hở?

Nói tới đây, Thu Hồng chợt bắt chước giọng cải lương, nàng ngân nga:

--Hãy mau khai ra! Bằng không thì ta đây chẳng thể dung tình.

Phương Loan nở nụ cười buồn, giọng nàng như chùng xuống:

--Bồ hiểu lầm rồi đó. Khi nãy Minh Quang và Huy Hoàng mời mình tối nay đi xem ca nhạc, nhưng mình đã từ chối.

Thu Hồng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

--Thì ra là thế! Nhưng sao mình thấy bồ buồn quá vậy?

Phương Loan lắc đầu, nàng lấp liếm:

--Đâu có! Mình vẫn đang vui đây mà.

Thu Hồng chợt dừng bước. Nàng kéo Phương Loan đứng lại theo, rồi nhìn đắm đắm vào mắt bạn:

--Bồ nói xạo? Thôi đừng giấu mình nữa. Mình đã nhìn thấy nỗi buồn trong mắt bạn rồi đó.

Thấy Phương Loan lặng thinh, Thu Hồng thúc giục:

--Hãy nói cho mình biết đi! Điều gì đã làm cho bồ phải buồn như vậy?

Phương Loan thấy không thể giấu được bạn, đồng thời nàng cũng muốn trút nỗi niềm tâm sự đang đè nặng trong trái tim mình nên gật đầu xác nhận:

--Bồ nói đúng. Mình đang gặp chuyện buồn.

Rồi Phương Loan nắm tay Thu Hồng kéo đi. Vừa đi, nàng vừa nói với bạn:

--Có lẽ chúng mình nên kiếm một chỗ nào ngồi tâm sự tiện hơn. Sao bỗng dưng lúc này mình thấy buồn chán quá, chẳng còn muốn làm bất cứ chuyện gì nữa. Chỉ muốn về nhà, chui vào một góc vắng vẻ nào đó mà nghiền ngẫm nỗi buồn.

Nói dứt lời, Phương Loan chợt thở dài buồn bã. Đôi bạn lặng lẽ đi bên nhau. Được một lát, Thu Hồng liếc nhìn Phương Loan, rồi nói với vẻ thăm dò:

--Bồ nói nghe sao giống y như một người đang bị thất tình.

Không một lời đáp lại, Phương Loan cứ lặng lẽ bước đi. Đến chỗ để xe, Thu Hồng hỏi Phương Loan:

--Bây giờ chúng mình đi đâu đây?

Phương Loan ngần ngừ một chút, rồi nói với bạn:

--Thôi tùy bồ. Đối với mình thì bây giờ đi đâu cũng được.

Thu Hồng nhìn Phương Loan, nàng đề nghị:

--Vây, chúng mình ra bến Bạch Đằng nhé! Ở đó giờ này mát và đông vui lắm.

Phương Loan lặng lẽ gật đầu. Nàng dắt chiếc cúp chậm chậm theo sao Thu Hồng. Mấy phút sau, tiếng máy xe nổ giòn, rồi hai chiếc cúp cùng phóng vụt ra cổng.

Tới bến Bạch Đằng, đôi bạn ghé vào một quán nước nằm sát bên bờ sông lộng gió. Họ cùng ngồi vào những chiếc ghế xếp có màu sắc thật vui mắt, đặt phía sau một chiếc bàn nhỏ. Trước mắt hai người, một chiếc tàu xinh đẹp và duyên dáng đang chuẩn bị đón khách cho chuyến du lịch trên sông hàng đêm.

Sau khi gọi nước uống cho mình và bạn, Thu H

Dân ăn chơi trong thành phố mấy hôm nay xôn xao vì gương mặt đẹp và lạnh băng như ngọc thạch của nàng ngồi sau quầy gỗ như ngồi trong một cái ốc đảo. Ái có một quyển sách trên tay, nụ cười chỉ thấp thoáng những khi thật cần. Hình như Ái chỉ muốn yên thân để đọc sách. Không có ai trả tiền để về là nàng cuối xuống tranh sách đọc dở.

Nhạc chập chùng, hay nhạc cuồng nộ Ái vẫn ngồi như người khách lạnh lùng nhất. Nàng nhớ nụ cười của Hạ bàng bạc trên sóng biển dạt dào ngoài biển rồi thở dài mắt buồn như sắp khóc. Khách tới nghe nhạc, nhảy nhót rồi lân la tới hỏi chuyện, nàng chỉ cười cười, lảng tránh như một cô tiên hiền lành lảng xa cõi trần.

- Chào cô Ái.

- Dạ chào ông.

- Cô Ái đọc sách gì đó kể cho tôi nghe với đi

- Dạ tôi dốt lắm, đọc xong lại quên hết.

- Ái có biết tôi mến Ái đến mức nào không?

Ái cười rất nhẹ như để cảm ơn rồi lại lướt mắt nhìn trên những giòng chữ. Nụ cười của Ái vừa đủ cho người ta khỏi giận, vừa đủ cho người ta thở dài nhưng không cho giận ghét với hậm hực.

- Cô Ái khó quá.

- Dạ tôi vụng về không biết nói chuyện xin ông cảm phiền.

Người đàn ông đàn hồi lắc đầu cầm ly rượu bỏ đi chỗ khác. Căn phòng dành cho Ái ở nhìn thẳng ra bãi vắng. Đó là tầng trên cái gara của nhà hàng Con Mèo Đen. Đêm chìm thật sâu khi Ái rời phòng nhảy bước trên bậc thang lạnh. Sóng gào ngoài bãi đêm nghe mênh mông. Ái để nhẹ một tay trên bụng. Bụng mình thành đàn bà rồi, đã có những gì rất là đàn ông ở trong đó, đã có hàng tỉ chú lãng quăng vẩy vùng từ đêm nào khó quên.

Ái lên giường mỗi một thiệp đi cho đến sáng. Buổi chiều nàng dùng dằng với mình hoài. Gió vật vã trên những ngọn phi lao nghe xa xăm như tiếng than của hồn Chiêu Quốc. Hạ đang đợi mình. Chiều hôm qua mình đã hứa với chàng sẽ ra bãi

Ái mặc áo rồi lại cởi áo ra. Để làm gì? Đời mình còn gì nữa đâu? Nhưng rồi nàng lại có mặt ở bãi biển. Biển ngắt xanh, gió lồng lộng và đôi mắt Hạ như có sức kéo nàng. Chàng mừng rỡ đứng lên đón nàng. Ái nói nhỏ:

- Em toan tính không ra đây nữa.

Chàng tha thiết:

- Anh chờ em hơn một tiếng đồng hồ rồi. Anh định nếu em không ra anh sẽ đi tìm em nát bấy Quy Nhơn này ra mới chịu.

- Ghê!

- Thật chứ, em đừng hòng trốn anh Ái ạ

- Ái có trốn anh đâu, điều Ái sợ anh buồn.

- Tại sao?

- Quen Ái anh sẽ buồn ghê lắm đấy.

- Anh không sợ, miễn có Ái là được.

Chàng vui vui, nụ cười óng ánh:

- Gặp lại em mừng quýnh lên rồi, hôm nay anh nhất định đưa em xuống tàu phải bắt cóc em một bữa mới được.

Ái nhìn đồng hồ:

- Sáu giờ Ái phải về rồi.

- Đừng nhìn đồng hồ khi ở bên nhau Ái.

- Xe anh đâu rồi?

- Anh làm gì có xe, xe của bạn anh, hôm nay anh muốn đi bộ với Ái.

Hôm nay Ái bận, lỡ hẹn nên ra gặp anh một chút thôi.

Hạ cau mặt:

- Ái làm khổ anh hoài, sao vậy Ái?

Ái ngập ngừng:

- Chúng mình mới quen nhau hôm qua, chưa có gì trầm trọng cả, Ái mong anh sẽ quên Ái, đừng thân với Ái anh sẽ khổ.

- Tại sao?

Ái lắc đầu:

- Ái không thể nói được. Thôi bây giờ anh về đi nhé. Ái bận lắm đâu có thành thói như người khác, anh.

- Sao hôm qua Ái nói chiều nào cũng đi dạo ở đây?

- Chắc Ái quên.

Hạ năn nhĩ:

- Thôi đi dạo với anh một vòng vậy, chắc Ái không nỡ làm anh buồn. Bộ Ái không tin anh? Ái nghi ngờ anh?

- Không, từ mấy tuần nay rồi, Ái không cần tin hay nghi ngờ đàn ông nữa.

Hạ nhú mày:

- Ái nói sao?

Ái thở dài:

- Anh không bao giờ hiểu nổi Ái đâu.

Hạ nắm tay nàng:

- Ái, sao em trốn tránh anh? sao em không nhìn anh?

- Nhìn biển rộng hơn nhìn soi lòng người. Nhìn biển để thấm thía hơn thân phận cô đơn của Ái.

Hạ lắc đầu:

- Em cô đơn lắm hả

Ái gạt đầu, đôi mắt vẫn hờ hững và xa xăm như đại dương:

- Anh chỉ sợ em có người yêu rồi, em cô đơn càng dễ cho anh.

- Ái cô đơn, nhưng còn khó cho anh hơn Ái có người yêu nữa.

- Tại sao?

- Ái tự ví mình như một dân tộc đã bị xâm lăng, đã mất hết quyền làm người. Đời Ái không thuộc về Ái nữa. Anh hiểu Ái muốn nói gì không?

Chàng cười:

- Anh không hiểu, nhưng anh thấy em hơn lãng mạn, ví mình với một dân tộc, lạ đấy chứ. Cho anh vào làm nô lệ chung với em, cho anh cái nhục mất nước chung với em đi.

Khó ghét nổi người đàn ông này. Khó xua đuổi được chàng như xua đuổi những con thiêu thân quanh bóng đèn sao xác ở vũ trường.

Ái chậm rãi đi bên chàng. Sóng vẫn vỗ dạt dào, điệu biển khúc ngàn năm buồn bã. Trên đỉnh núi mờ, mây phủ trắng xóa, tiếng gió vật vã trên những ngọn phi lao, như linh hồn Chiêm quốc vật vã kêu thương: "đêm nào tôi cũng vật vã khi làm mất cái lưu ly một đời."

Hạ nhìn gương mặt buồn bã của nàng rồi ân cần:

- Ái, em nghĩ gì đó Ái?

Ái nói nhỏ:

- Đat^t chiêm thành bao giờ cũng buồn. Qui Nhơn hồi xưa là kinh đô của Chiêm Quốc phải không anh?

Hạ gật, Ái cười héo hắt:

- Ái cũng là một thứ Chiêm Thành, Ái cũng hờn vong quốc, Ái cũng vong thân như dân Hời.

Hạ bóp tay nàng:

- Ái hay làm thơ viết văn lắm hả

Ái gật:

- Ái mê đọc sách lắm, Ái có những tập thơ chép tay thật đẹp.

- Anh đoán đúng quá.

- Ái nghĩ những người con gái không biết quý sách, cả năm không đọc một quyển sách thật tội nghiệp.p.Đời chắc vô vị lắm anh nhỉ Ở đó suốt buổi Ái chỉ đọc sách thôi anh a.Nhờ vậy mới chịu nổi thứ không khí như bồn vậy quanh mình.

Hạ vô tình:

- Ừ, cái thành phố này khí hậu tệ nhất, mưa bão cũng dữ, mà lạnh thì lạnh cắt da.Khi nắng thì cháy thịt. Anh sợ nhất những cơn bão cát ở đây, ra đường đeo gương vẫn bị cát len vào mắt, vẫn bị cát thổi rát mặt.

Ái gật:

- Hôm đầu tiên Ái tới đây cả thành phố mờ mịt bão cát. Trời thì nắng cháy, gió mang đầy những luống cát đau rát cả hai tay mình. Trời ơi, buồn muốn khóc nhưng Ái thích, Ái thích những cơn bão cát vừa tàn nhẵn vừa khô bỏng đó, vì nó hợp với Ái.

- cái thành phố này toàn biển là biển. Mỗi lần bão cả thành phố như co dúm lại.

- có một tuần lễ định mệnh, người Ái cũng co dúm lại dưới cơn bão như thế.

Hạ cười:

- Nói chuyện với Ái vui ghêÁi lãng mạn như thi sĩ ấy.

Ái mơ mộng:

- Đàn ông như bão tố, bão ướt và bão khô đều đáng sợ như nhau.

- Ái có những câu ví von tuyệt quá.Anh có phải là bão tố của Ái không?

Ái gật đầu:

- Nhưng êm đềm hơn trận bão dữ.

Hạ nói nhỏ:

- Cám ơn em. Giờ em xuống tàu chơi nhé. Mốt anh rời đây mất rồi. Lại đặng đặng lênh đênh trên biển. Suốt ngày, suốt đêm vọng về đất liền như nhìn lại dĩ vãng rất xa.Bây giờ mỗi chuyến đi, anh mang, theo nụ cười buồn và đẹp của em. Sao em buồn hoài vậy Ái?

- Ái mới buồn cách đây một tháng thôi, hồi trước Ái vui lắm.

- Sao vậy Ái?

- Xa ba, me...

Ái nói dối không quen, nên giọng hơi chìm nên mắt hơi chớp.

- Tại sao anh thích quen Ái anh Hạ?

- Tại vì Ái ngoan, Ái trong sáng và Ái dễ thương.

Ái thở dài:

Ái mà trong sáng?

- Tại sao không?

Ái quay ra nhìn biển. Đường chân trời cong cong, hai thứ màu xanh của mây của nước gặp nhau, thành đường cong huyền thoại, thành chân trời phiêu lưu, thành một đời giông bão trong âm thầm. Em còn gì đâu mà dễ thương với trong sáng?

Thân em dơ bẩn rồi, thân em bao lần bị dày xéo tận cùng. cái con đường dát hoa ngọc, ngậy ngất yêu thương đã phá tan thành bình địa

- Anh biết Huế không anh? Ái bỗng hỏi

- Biết, em người Huế hả

- Không, em lai lung tung. Tuổi em khó xác định là người miền nào lắm. Em sinh ra ở DaLat nhưng có ở Huế một vài năm. Gốc của em là Hà Nội. Anh biết Hà Nội không?

- Biết.

- Vậy mà em không biết mới rầu chứ.

- Tại em còn nhỏ quá.

- Anh có nhớ những con đường lát gạch rất âm thầm trong Huế không? Anh có nhớ thành nội không? có hai hàng cây rủ lá thật xanh. Những con đường đó phải đi bộ mới đ.p.Đi xe tăng, xe vận tải trông kỳ lắm.

- Nhớ Huế có vẻ cổ kính lắm.

- Em như cái cung điện đó, em như những con đường lát gạch bị xe tăng dày đập, anh có hiểu em muốn nói gì không?

Chàng cười khẽ:

- Anh là người trần tục, anh không phải là thi sĩ như em. Anh chỉ cảm lời em nói chứ không nên hiểu. Phải không Ái?

Ái vẫn nhìn ra đại dương:

- Đứng ở đây mình nhìn thấy ThÁi Bình Dương phải không anh?

Chàng gật:

- Ngày mốt tàu của anh đi thẳng ra đó, cuối mắt nhìn của em vũng biển thường nông hơn và ít sóng hơn, chỗ này sâu hơn những bãi biển thường, em không thấy sao?

Ái mơ mộng:

- Chỉ cần ra xa mười thước là chìm rồi, hết mọi buồn hận phải không anh?

Chàng nằm nhẹ tay Ái xiết lại:

- Đừng mơ mộng nhiều quá Ái. Sao em không cho anh lại thăm chị của em?

- Thôi, em không thích.

Chàng tâm sự:

- Ngày nhỏ anh thường đi lang thang ở bãi biển, anh cứ nhìn ra đường trời viền quanh biển, anh tưởng tượng bên kia chân trời chắc đẹp như chuyện cổ tích. Anh thèm phiêu lưu như Lỗ Bình Sơn. Anh yêu biển từ đó, lớn lên anh vào Hải quân.

- Quê anh có biển hả

- có

- Đẹp không?

- Đẹp, có nơi nào mình sống lúc nhỏ mà không đẹp đâu em?

Chàng cười cười và nói tiếp:

- Lớn lên được đi biển quanh năm, anh vẫn cứ thấy hoài chân trời. Anh vẫn không giải thích nổi với thằng Hạ ngày nhỏ trong anh, rằng bên kia chân trời không có những nhân vật cổ tích. Anh tiến được một hải lý thì chân trời xa anh thêm một hải lý. Hạnh phúc chắc cũng vậy em nhỉ. Anh tới gần em một tấc, thì em vội xa anh hai tấc.

Ái hơi xúc động, nhưng rồi làm mặt lạnh lùng rất nhanh.

Hạ kể:

- Ngày xưa anh yêu một người con gái. Sau đó nàng chạy theo một người đàn ông rất giàu có và uy quyền. Anh đau khổ biết bao nhiêu mà kể. Anh có bao giờ ngờ

đồng tiền nhớ bản lại làm tan vỡ mối tình đẹp của anh. với anh lúc đó tiền bạc chẳng ăn thua gì mối tình của anh cả. Anh tưởng như vậy và anh mất nàng. Anh nhớ hồi đó nàng cũng hay làm thơ. Mỗi lần anh về nàng chép thơ cho anh. Để anh đọc cho em nghe một vài câu thơ của nàng:

Chuyến hải trình vô tận

Mang tâm tình của một người yêu biển

Nhớ môi em như nhớ đất ân tình

Thèm trở về gục xuống một bờ vai

Người căng gió tìm về

Si dại và điên cuồng

Một bàn tay và một sợi tóc mộng

Ánh mắt say những đêm trăng thắm gọi...

Giọng Hạ trầm và ấm khi đọc khẽ những câu thơ non nớt của người xưa. Ái cảm động:

- Anh đọc thơ nghe buồn ghê vậy đó. Ước gì Ái có người yêu để làm thơ tình như vậy anh nhỉ

Hạ say đắm:

- Tại em không chịu nhìn, tại em xô đuổi một người đang yêu em.

Ái hơi giật mình hỏi nhanh chuyện khác:

- Tàu của anh đó hả

Hạ gật đầu, Ái hỏi:

- Anh dắt Ái xuống rồi người ta la anh thì sao?

- Không có ai la anh cả, chỉ có anh la anh thôi.

- Thì mấy ông sĩ quan của anh đó, bộ tàu toàn lính như anh thôi sao?

Chàng cười:

- Lính chứ sao? Bộ trưởng đâu có ai đi biển.

- Tàu anh không có sĩ quan?

- Anh không để ý.

- Anh kỳ, có chuyện đó không để ý thì để ý chuyện gì. Thôi, Ái sợ lắm, lỡ mấy ông sĩ quan họ phạt anh thì sao?

Chàng nắm tay nàng:

- Đi, anh bảo đảm.

Những bậc cầu thang sơn xám đưa Ái lên tàu. Một sĩ quan trẻ đi ra chào chàng. Ái không rành xem cấp bậc ngơ ngác khi có người chào Hạ

- Chào hạm trưởng:

Ái nhìn chàng:

- Anh dấu Ái anh làm hạm trưởng, sao dấu Ái?

- Em có hỏi đâu mà nói, em cứ nhất định nghĩ anh là lính mà. Chính vì vậy mà anh cảm động. Một người đẹp như em, yêu trí anh là binh nhì vẫn chịu quen anh, nói chuyện với anh cả buổi chiều, anh hạnh phúc quá không muốn cãi chính nữa.

Ái cười:

- Đừng ham, tại anh mặc đồ thường, em cũng tầm thường như mọi người con gái khác. Biết anh là hạm trưởng có thể em sẽ quý anh hơn chứ?

Hạ tự tin:

- Em quý anh từ hôm qua rồi, đừng dấu anh. Em yêu anh từ hôm qua rồi, đừng hòng trốn anh. Chàng đưa Ái vào phòng khách của tàu. Cũng có salon, có bàn ăn, có nhạc và tranh ảnh.

- Đẹp há anh? Những chiếc ly này sao nó nặng thế anh?

- Để say sóng. Ái đừng hắt nước đi Ở trên tàu cái gì cũng phải nặng hết em ạ

- Anh có nặng không?

Chàng nheo mắt:

- Nặng chứ, nhất là hôm nay Hôm húc đầu vào em, anh vẫn như người say sóng. Dân đi biển nhiều lên bộ lông lông vui lắm em.

Bạn bè của chàng ùa ra vây lấy y nàng.

- Đại úy hạnh phúc quá. Hèn gì đêm qua đại úy chơi đàn hoà.

Chàng vỗ vai một người bạn:

- Giới thiệu với em, trung úy Kỳ. Thôi mà bày đặt đại úy đại úy hoà. Ái không thích đâu, Ái thích gọi mỗ là lính.

Kỳ tán:

- Từ bữa nay chắc tàu mình về Qui Nhơn hoà hoà mất.

Hạ nhún vai:

- Dĩ nhiên, chiều nay có gì ăn không nhỉ Bếp của mình đâu rồi?

Ái ngăn:

- Thôi, Ái phải về anh ạ

- Em chê cơm của tụi này há? Yên trí ngon không chê được đâu.

- Có, em nghe tụi bạn đồn dân Hải quân sinh ăn ngon lắm, nhưng hôm nay em kẹt.

Kỳ cười:

- Ái chê dân biển ăn tham rồi Hạ ọ

- Tụi nó đi đâu hết rồi Kỳ?

- Bát, thước mấy chịu nằm tàu như tao

Hạ cười:

- Tại mà bạn vẽ người yêu. Ái !Kỳ là họa sĩ đó. Tối ngày nhớ nàng cứ ngồi vẽ chân dung hoà, n!`ng gửi ra một cái hình, chàng vẽ đi vẽ lại cả trăm bức chưa hài lòng.

Kỳ cười:

- Để giết thì giờ, thời gian trên tàu dài lắm chị Ái.

Hạ ôm vai Ái:

- Mai mốt anh cũng học vẽ, rồi vẽ hình cho em nghe Ái.

- Hấn đàn Ái ạ, mỗi lần nhớ ai hấn đàn tưng tưng vui lắm.

Kỳ rút lui:

- Để tui vào tui vẽ mắt người yêu, đôi mắt của Ái làm tui nhớ nàng muốn chết.

Hạ nói:

- Anh đưa em lên boong tàu chơi

Hạ đi dưới nàng, vòng hông dễ thương. Gió lồng lộng, mặt nước nhấp nhộ Tóc Ái bay rớt rít như vẫy gọi người tình đến gần hơn. Ái kêu lên:

- Trời ơi, đẹp quá. Ghềnh rắng kia anh. Anh thấy mộ Hàn Mặc Tử không?

Chàng đăm đối nhìn nàng:

- Thấy, mai anh dẫn em lên thăm thi sĩ.

- Đứng ở đây thấy tượng Đức Mẹ cô đơn ghê anh nhỉ

- Em sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

Ái vẫn tíu tít, cảnh vật làm nàng tìm lại hồn nhiên xưa Dù sao nàng cũng còn quá nhỏ. Mười tám tuổi tròn, làm sao lạnh lùng mãi với đàn ông.

- Ngọn núi đó bí hiểm quá anh há? Xóm chài đó thanh bình ghê, hôm nào anh em tới đó chơi nghe anh?

Chàng gật:

- Anh sẽ dắt em đi.

nàng xoay xoay bánh lại:

- Lái tàu đứng ở đây hả anh? Anh lái không?
- Thỉnh thoảng, anh ở dưới phòng chỉ huy Sĩ quan trực ca đêm đứng ở đây. Ban đêm tàu đang đi giữa biển đứng ở đây xúc động lắm em. Những đêm có trăng nữa thì tuyệt. Người ở thành phố không thể tìm được cái hạnh phúc đó, nói ra họ cũng không cảm được.

Hạ bước tới toan vòng tay ôm bụng nàng. Ái chợt tỉnh, nàng tái mét mặt đẩy chàng ra run giọng:

- Đừng, đừng làm em sợ, em không muốn phải sợ hãi anh như... Em van anh, đừng bao giờ anh ôm em như vậy nữa nghe Hạ Em sợ lắm.

Chàng thẫn thờ:

- Anh xin lỗi. Tại em làm anh xúc động. Đừng nhìn anh kỳ lạ như vậy nữa. Có gì đâu mà em sợ hãi quá vậy. Anh ôm em một chút không được sao? Sao em tái mét đi vậy Ái?

Ái ứa nước mắt:

- Đừng bao giờ ôm em như vậy nữa. Em sợ lắm. Em nói thật với anh đó. Đừng bao giờ ôm em từ đằng sau như vậy, em sẽ giận anh mất.

Chàng thở dài:

- Mỗi lúc em một lạ lùng, có lẽ anh yêu em vì em lạ lùng Ái a. Thôi anh đành đứng xa em vậy đừng sợ anh nữa Ái nhé.

Ái đặt tay lên ngực, như còn bàng hoàng:

- Thôi em về đây.

Chàng tha thiết:

- Đừng về vội Ái, còn sớm mà em, mới có bốn giờ.

Ái thú nhận:

- Ái sợ anh ôm Ái quá.

Chàng khổ sở:

- Anh hứa không ôm Ái nữa. Được chưa? Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười bảy năm, mười tám tuổi

- Anh hiểu, em còn nhỏ quá. Lẽ ra tuổi đó cho người yêu ôm được rồi. Ái ở nội trú mới ra phải không?

Ái gật:

- Em mới rời nội trú hơn một năm nay

- Rồi đi làm người ta bắt nạt em thì sao?

- Em cũng khổ lắm, nhưng làm sao được anh?

- Em muốn đi học lại được không? Anh gửi tiền cho em học?

Ái lắc nhanh:

- Không, không được đâu, em không thích đi học nữa.

- Sao kỳ vậy?

- Em không học được nữa. Đầu em tối tăm mù mịt, tim em đen thui.

Chàng cười:

- Đừng thi sĩ quá như vậy, dùng chữ gì dữ quá vậy.

- Em nói thật đó.

- Anh có nói em nói dối đâu, nhưng tuổi em mơ mộng nhiều quá thành ra không thực tế, nói chuyện nghe xa vời, người ngoài học hiểu lầm mất.

Hạ dịu dàng:

- Em hết sợ anh chưa? Đứng xa thế này được chưa?

nàng cắn môi cười gượng:

- Anh giận Ái hả

Hạ lắc đầu:

- Không giận, nhưng hơi buồn. Ái giờ tay chỉ ngọn núi:
- Nghe nói trên đó có cái nhà nghỉ mát của Bảo Đại phải không anh?

Chàng gật:

- Mai anh đưa em lên, anh làm vua em là hoàng hậu, chịu không?

Ái chúm môi cười:

- Khôn lắm.

Hạ nghiêm trang:

- Ái này, có bao giờ em nghĩ đến chuyện...lấy chồng không? Nếu anh nói anh muốn cầu hôn em, em có ngạc nhiên không?

Ái thần thờ:

- Anh đùa Ái hả anh?
- Tại sao anh lại hỏi câu đó?
- mình mới quen nhau hôm qua
- Thì anh nói trước rồi lần lần thông cảm mới kịp chứ. Thời buổi chiến tranh mà Ái.
- Ái lắc đầu:
- Không bao giờ Ái lấy chồng được nữa.

Hạ ngạc nhiên:

- Em nói sao?
- Em nói không bao giờ em nghĩ chuyện chồng con. Anh đừng nói chuyện đó với Ái nữa.
- Ái có Fiancé rồi?

Ái lắc đầu:

- Không, Ái có lấy chồng đâu mà có Fiancé.

Chàng dăm chiêu:

- Anh chưa gặp người con gái nào lạ như em nữa Ái a. Thôi nói chuyện khác, ngó mặt em dàu dàu anh buồn ghê

Ái chồm người nhìn xuống nước. Hai tay ôm má, tóc bay dạt về một bên. Hạ dăm đuối nhìn. Đôi mắt Ái còn mênh mông hơn biển. Tóc Ái còn miên man hơn mây. Sau lưng Ái, trời mây bao la, dãy núi xạm nét buồn. Chàng khẽ gọi:

- Ái!

Ái im lặng. Chàng nắm tay nàng:

- Trả lời cho anh, em có yêu anh không?

Ái cắn nhẹ răng ngà lên phiển môi hồng mềm rồi lắc đầu nhè nhẹ

Hạ nhìn nàng, nhưng Ái quay mặt đi, mắt nàng long lanh nên ngọn núi mờ, nên cánh buồn lảo đảo, nên đàn chim biển như sa cánh từng đàn rơi trên mặt nước. hình ảnh những đêm mưa bán với Du lại hiện ra.

nàng nhìn xuống nước, mặt nước xanh thẳm và hút sâu như quyển rủ nàng. Nếu em nhảy xuống đó, em sẽ rửa sạch được thân em, rồi suốt đời em thành ngư nhân bơi theo tàu anh để anh nhìn vào những đêm trăng sáng trên boong tàu.

nàng quay lại dựa lưng vào lan can sắt nhìn chàng với ánh mắt đau khổ:

- Đừng bao giờ nói chuyện tình yêu với em nữa.

Chàng dăm dăm nhìn Ái rồi thở dài:

Tại sao?

- Em khổ lắm, không ai hiểu được em đâu.
- Nhưng anh, anh sẽ hiểu em vì anh yêu em.
- Bao giờ anh đi
- Mốt tàu anh nhớ neo

- Mong ở bến khác anh gặp người dễ thương hơn Ái.

Chàng lắc đầu:

- Anh sẽ trở lại đây với em.

- Riêng em thì cầu mong đừng gặp lại nhau, như vậy có lẽ đẹp hơn anh ạ
Nắng đã dần vào một góc núi, mặt biển phía Tây óng ánh vàng. Gió thổi bay hoài tóc Ái về phía Hạ. Một nửa gương mặt nàng chìm khuất bên mây, đôi mắt nàng buồn như ngày sắp tàn.

- Ngày mai, anh đợi em ngoài bãi kia nhé?

- Đừng đợi, em không phải là người để anh đợi chờ.

- Nếu em không ra anh sẽ đi tìm em. Qui Nhơn đâu có to lớn gì mà sợ nàng van nài:

- Nếu anh thương em, anh đừng đi tìm em. Anh hứa với em đừng đi tìm em đi. Hứa đi.

Chàng lắc đầu:

- Đừng bắt anh hứa chuyện kỳ cục đó.

nàng thốn thức:

- Nếu anh tìm em cả hai đứa mình sẽ khổ, nhất là em.

Hạ lắc đầu:

- Anh chịu không hiểu nổi em Ái ạ

Ái dặn:

- Ngày mai đừng đi tìm Ái.

- với điều kiện em phải ra với anh?

- Không.

Chàng nghiêm mặt:

- Nếu em không ra thì anh phải đi tìm.

- Em sẽ giận anh.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Ái:

- Anh biết không bao giờ Ái giận anh cả. Ái đừng nói dối anh.

Nước vẫn triều miên vỗ trên mạn Tàu. Đôi mắt Hạ đầy sóng, nắng nhuộm vàng cả tóc chàng bông bênh phiêu lãng. Tim anh có mệnh mông như đại dương không mà đòi yêu em? Họ im lặng nhìn ngày chìm dần xuống biển. Họ im lặng vì tình yêu thật nhất khi im lìm bên nhau.

Một lúc sau, Ái giật mình nhìn đồng hồ:

- Chết, Ái phải về anh a. Trễ quá rồi.

- Để anh đưa em một quãng.

- Thôi, đừng làm em khổ.

Chàng hỏi nhỏ:

- Nếu mai em không ra, anh sẽ khoc' cả đời.

- Một ngày vui rồi khóc một đời vẫn hơn.

nàng lặng lẽ nhìn chàng rồi buông tay ra.

- Em về.

- Mai anh đợi em.

nàng lắc đầu:

- Đừng, em van anh. Vào ngủ đi.

Chàng cười:

- Giờ này mà ngủ à?

- Gắng ngủ cho quên.

- Chàng nói nhỏ

- Em về đi.
Ái nhìn chàng một giây rồi cúi đầu bỏ đi.

Đêm về đèn màu lấp láy. Ái im lìm ngồi sau quầy gỗ trên một chiếc ghế cao. Đôi mắt mở to ra nhưng tia nhìn vô cùng lo lắng. Tưởng như những người trước mắt nàng hết còn là người, tưởng như đang ngồi một mình, bồng bênh trên mây.

Họ nhảy vọt nhau, họ cười dõn và gọi tình. Họ ngả nghiêng, họ vượt những mảnh đồi trần. Họ yêu nhau bằng tay bằng chân. Đôi mắt Ái nhấn nhục nhìn xuống trang vở mở sẵn.

Nhà hàng nhiều lính Mỹ hơn khách Việt Nam. Những người con gái đẹp thích mặc váy ngắn, nhưng thích những cánh tay có lông dài. Ái chống tay đọc sách, tóc để rũ hết một bên vai. Ngày nào cũng có những người đàn ông tìm cách tới ngồi gần bên nàng. Ái cam chịu ngồi cho họ nhìn, như đã cam chịu nằm xuống một đêm nào vì tiền.

- Chào cô.

Ái ngẩng lên mỉm cười cúi chào. Giọng người đàn ông lo lớ dù đã học tiếng Việt rất kỹ:

- Cô nhảy bản này với tôi?

Ái lắc đầu:

- Tôi phải ngồi ở đây, xin lỗi ông.

Người đàn ông tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cô nói tiếng Anh đúng luật quá. Cô còn đi học?

- Tôi nghỉ học rồi.

- Nghe nói cô là em bà chủ “Con Mèo Đen” phải không?

Ái không gật đầu, cũng không lắc đầu chỉ mỉm cười.

- Tôi là Tony.

- Hân hạnh biết ông.

Người đàn ông đặt bàn tay có những sợi lông vàng lên bàn tay nàng để trên sách. Ái nghiêm mặt nhìn Tony rồi gằn giọng:

- Xin cảm phiền ông, tội. tôi không thích ông làm như thế.

Nàng phỉ những ngón tay nhu phỉ bụi, những bụi lông vàng. Bà chủ bước tới vỗ nhẹ vai Ái:

- Đại tá Tony em biết chứ? Ái gật đầu, đôi mắt cam chịu

- Em biết.

- Em nhảy với đại tá đi, để chị ngồi giữ két cho em.

Ái đưa mắt nhìn người đàn bà:

- Em... hôm đầu tiên em đã nói với bà, em không...

Bà ta nghiêm mặt:

- Nhưng đây là khách quý của nhà hàng.

Tia mắt của người làm bà làm Ái xao động. Nàng đứng lên đi ra piste mặt lạnh và buồn. Tony cười nhẹ:

- Ái đừng giận tôi, tôi quý Ái thật.

- Cám ơn ông.

- Ái học ở Saigon?

- Vâng, tôi học ở đó ba năm.

- Cô học lớp mấy rồi?

- Vừa đủ để biết đọc sách.

Tony cười:

- Cô thích nói những câu ngắn ngắn như vậy?
- Nói ngắn để đúng Văn phạm hơn.
- Cô dạy thêm tiếng Việt cho tôi được không?

Ái lắc đầu:

- Tôi bận việc lắm.
- Cô nhảy hay quá sao cô không chịu nhảy?
- Tôi chỉ nhảy khi tôi thích người đó ở đây không có người tôi thích.
- Cô có thích tôi không?
- Không.
- Nhưng cô đã nhảy với tôi rồi.
- Lệnh của bà chủ ra cho tôi.
- Ai dạy cô nhảy? Nữ sinh của nước cô ai cũng biết nhảy chứ?
- Không, rất ít. Trường tôi học hơi ngoại lệ nên chúng tôi biết.
- Tôi thích quen với cô gái nhỏ nhỏ đi học ở ngoài đường hơn những cô ở đây. Nhưng không hiểu sao họ sợ tôi quá. Họ ôm sát cặp vào ngực len lén bỏ đi.
- Vì các ông đã làm họ sợ, không phải tự nhiên họ sợ ông đâu.
- Tôi phải làm sao cho họ bớt sợ tôi?
- Ông gắng giống chúng tôi chừng nào tốt chừng đó.
- Làm sao tôi giống người Việt Nam được, tôi cao lớn, tóc vàng, mắt xám.
- Không, tôi không nói giống cái bên ngoài.
- Tôi chưa hiểu ý cô.
- Bao giờ ông cũng sống trong những căn nhà nhỏ như chúng tôi, cũng khổ sở như chúng tôi và cũng nghèo đói như chúng tôi, lúc đó họ sẽ hết sợ ông.
- Nghĩa là...
- Chia sẻ thân tình những gì ông có. Đừng bỏ sót rác những thứ chúng tôi thèm. Nhiều người của tôi thèm đồng rác của ông lắm.
- Cộ... cô là sinh viên?

Ái gật đầu:

- Tôi phải nghỉ học ngang.
- Tại sao cô làm việc ở đây?
- Ở đây người ta trả lương cho tôi cao nhất.
- Hình như người Việt Nam rất cần tiền?
- Người Mỹ của các ông không cần tiền sao?

Tony cười:

- Xin lỗi Ái.
- Không, ông nói đúng sao ông lại xin lỗi tôi? Có điều người nghèo thì được đánh giá nhẹ hơn người giàu, có thể thôi. Như cái xe đạp rẻ tiền hơn xe hơi vậy mà.
- Người Mỹ là xe hơi?
- Hơn thế nữa là phi thuyền.
- Còn người Việt Nam?
- Là cái xe đạp.

Tony long lanh đôi mắt thật đẹp của chàng. Đôi mắt màu xám thép tình tứ và ngây ngất đam mê.

- Ái cũng là một chiếc xe đạp nữa sao?

Ái lắc đầu:

- Tôi là một đồng sắt vụn, sau chiến tranh người nước tôi sẽ đi nhặt sắt vụn làm giàu. Rồi sắt vụn sẽ làm dân chúng trở thành tỉ phú hết, chúng tôi cũng chế bom đi

cứu những dân nghèo. Luật vòng tròn của thượng đế đó ông.

Tony gật gù, đôi mắt hình nhu bao giờ cung cười của Tony ánh lên những tia nhìn vui vẻ:

- Ái nói chuyện lạ và dễ thương ghê.

- Tôi là một người con gái tàn tệ nhất trong những người con gái ở đây, mà ông còn khen thì khi gặp những cô bé học trò, ông sẽ không còn chữ để ca tụng họ nữa.

- Cô nói thật?

- Vâng, ông là gì mà tôi phải nói dối ông?

Ông đâu phải là Ha.

Tony nhú mày:

- Cô nói gì Hạ?

- Hạ là tên một người đàn ông, chàng khiến tôi phải tập nói dối.

- Tại sao cô phải tập nói dối?

- Vì tôi yêu anh ấy.

- Người Việt Nam khi yêu là phải nói dối nhau? Thảo nào!

Ái lắc đầu:

- Không, ông lầm, vì tôi xấu nên tôi mới nói dối chàng, những cô gái áo trắng mà ông thấy đi học ở đường, họ không bao giờ dám nói dối.

- Có phải vì Ái có mặt ở đây nên tự nhận mình đã xấu không?

- Không.

Hết một bản nhạc. Ái trở về chỗ ngồi của nàng. Bà Thu Tâm cười vuốt tay nàng:

- Em ngoan lắm... trùm của thành phố này đó. Đừng để tuột nghe em gái cung.

Ái thở dài:

- Chị cho em ngồi ở đây như chị đã hứa với em chị a.

Bà Thu Tâm đi rồi. Ái thẫn thờ nhìn từng cặp nhảy với nhau. Giọng cười lạnh lùng hắt ngay vào mặt nàng:

- Cô từ chối tôi để nhảy với Mỹ hả?

Ái ngược nhìn rồi cắn môi lại chịu đựng tia nhìn khinh bỉ lẫn giận ghét của người đàn ông.

- Ái, tại sao tôi hỏi cô không nói?

Ái nhỏ nhẹ:

- Cảm phiền ông, tôi không được khỏe.

Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Ái lời:

- Đi, cô phải nhảy với tôi, cô không được chê tiền của người Việt Nam. Cô khinh tôi lắm biết chưa?

- Tôi đã nhảy với Mỹ rồi, ông nhảy với tôi làm gì cho bẩn tay ông? Buông tôi ra.

Hắn buông tay nàng ra thật. Đôi mắt hắn đỏ rực. Rồi bất ngờ hắn hất mạnh cả ly rượu vào người Ái. Nàng sững người nhìn hắn, mắt cay mà khóc không được. Bà Thu Tâm phải chạy tới năn nỉ:

- Thôi ông, nó là em tôi, nó không phải là gái nhảy. Tại tôi sợ tên đại tá Mỹ nên bắt nó nhảy đó. Ở đây có nhiều cô đẹp lắm.

Hắn khinh bỉ nhìn bà Thu Tâm rồi lầm lì bỏ đi. Ái gục đầu xuống, những trang sách thì hiền mà đời chẳng hiền.

Buổi tối, nàng viết thư về nhà kèm theo cái bưu phiếu thứ hai:

"Con đi dạy học, con dạy hai trường nên cung được khá nhiều tiền. Ba giữ lấy số tiền này chi dùng cho cả nhà. Đừng đưa cho mẹ con, mẹ sẽ thua bài hết con không thể gọi về được nữa đâu vì... để có tiền người ta đôi khi phải cắn răng lại quá nhiều lần. Từng là công chức mấy chục năm, chắc ba cung đã hiểu hơn ai hết phải không

ba...

Ái không viết được nữa, lòng nàng nhu đã khô. Nàng đứng lên mở cửa sổ nhìn mông ra bãi. Xa rất xa, tàu của Hạ lấp lánh ánh đèn. Sóng vỗ dạt vào trên ghềnh đá, gió thổi vút qua những ngọn phi lao nghiêng ngả. Vàng trắng hờ hững trôi, ánh sáng bàng bạc và lạnh. Nàng nắm tay chặn lên môi để thôi đừng khóc. Hạ. Đêm nay chắc anh ôm đàn lên boong tàu đàn hát và nhớ em? Sóng vỗ bên mạn tàu. Trăng soi trên tóc anh. Gió biển sẽ làm môi anh tái. Anh đang nghĩ về em với bao nhiêu hình ảnh đẹp đẽ nhất của một đời người. Nếu anh biết rời tay anh, em về nhảy với người đàn ông có đôi mắt xám xanh màu thép, có những sợi lông vàng óng ánh trên những ngón tay.

Nếu anh biết, trong khi anh quý em, anh nâng niu em từng bước một, một lần đan tay nhau mình chưa dám có. Thì ở đây, trong tiếng nhạc bập bùng, dưới ánh đèn màu lung linh mờ ảo, và khói thuốc và khói tình, người ta đã hắt rượu vào mặt em, người ta đã cười ngạo khinh khi em như một con đàn bà tồi tệ nhất. Quả thật em tồi tệ, em đã bán thân em từ năm mười tám tuổi.

Đừng nhớ em nữa. Em không nhớ hay không dám lột trần em ra dưới mắt anh. Em không biết, chỉ biết rõ một điều, em không đáng cho anh phải bận tâm nhớ thương. Nhưng anh đã làm em xúc động thật rồi, xúc động khác hẳn những gì Du đã tặng em.

Em có cảm tưởng như nghe rõ tiếng đàn và giọng hát trầm trầm của anh vang trên sóng nước. Anh đi biển ngày tháng của anh trôi trên bao la, chìm dưới mênh mông, nhưng trái tim anh chắc cũng nhu mọi người. Nếu biết em đã là đàn bà, đã ái ân với một người đàn ông đúng một tuần lễ. Nếu biết em đã nhảy trong một vòng tay có những sợi lông óng ánh vàng, em đã bị người đàn ông trác táng của thành phố hắt rượu vào mặt. Tim anh còn đủ sức chứa em nữa không? di vãng em nặng nề do bản, hiện tại em mù mịt tối tăm.

Biển vẫn cứ gọi những lời tình rộng, nhu đôi mắt Hạ dính cứng trong hồn. Ái đắm đắm nhìn rặng phi lao nghiêng ngửa dưới ánh trăng vàng lạnh. Bao nhiêu hồn người trên mỗi ngọn phi lao mà vất vả suốt đời như thế? Bao nhiêu linh hồn u uất noi đây? Tôi cũng làm mất tôi rồi, vong thân ngay khi còn sống nhu những kẻ vật vờ chẳng còn nhìn thấy quê hương ở đâu nữa? Quê hương mình là cái thành phố mờ mắt vì tiền này? là cái thành phố mình bám vào nhu côn trùng để được sống? Quê hương mình là cái mảnh đất mở mắt ra chỉ thấy lửa cháy với điêu tàn? Xác thịt mình là vật đã đem bán đi cho người? Em còn gì để cho anh nữa Hạ?

Một giờ sáng mới khép cửa lại. Phi lao vẫn hờn giận, biển vẫn réo gọi nhu đôi mắt đắm đuối của Hạ mãi mãi theo đuổi nàng. Tiếng sóng vẫn len qua khe cửa, vỗ đều trong hồn Ái điệp khúc muôn đời. Hạ cũng là sóng, là gió, là mênh mông.

Buổi chiều hôm sau, Ái đứng lặng người trên balcon nhìn xuống bãi. Bãi cát trắng vàng, những con sóng nhấp nhô. Nhu bị một sức hút kỳ lạ úp tới, nàng lại mặc áo đi ra bãi. Tàu của Hạ đậu ở bến, cái mũi nhọn nhất của thành phố.

Hạ mừng rỡ đứng lên.

- Ái... anh tưởng em không ra nữa rồi. Sao em tới muộn thế?

- Đêm qua Ái ngủ không được, trưa nay Ái muốn ngủ để khỏi ra đây.

Hạ nắm nhẹ bàn tay nàng:

- Không việc gì em phải dày đọa em và làm khổ anh như thế.

- Rồi em sẽ làm khổ anh.

- Anh thích khổ vì em.

- Một mình em khổ đủ rồi.

- Khổ hai đứa hạnh phúc hơn. Nhưng việc gì phải khổ nếu chúng mình yêu nhau?

Ái nói nhỏ:

- Em không bao giờ yêu anh đâu.

Chàng dăm dăm ngó nàng:

- Cung được, anh không cần em phải nói ra. Yêu trong im lặng vi đại hơn. Em có nói ngàn lần chữ không yêu anh, anh vẫn biết em yêu anh rồi.

- Thời bây giờ đàn ông có vẻ tự tin quá.

Hạ nhún vai:

- Di nhiên, vì có đàn ông noi nào sống, tranh đấu và gian khổ bằng bọn anh đâu?

Mười lăm tuổi đã phải khai lược giải cá nhân rồi, đã phải đối mặt với tương lai.

Trong khi ở nước khác, bọn con trai vẫn nhai kẹo uống sữa thì con trai ở đây suy tu nhu triết gia, và phải đối đầu nhu đã trưởng thành.

- Ghê.

- Sao không? Phải sống gấp và phải chạy đua nước rút với tất cả. Học vấn, tiền bạc và tình yêu. Chậm một giây là đủ rồi đời.

- Vì vậy mới quen em anh giữ chặt em liền?

- Di nhiên... có dám tin lần sau còn sống để gặp lại em không? Có dám tin ngày mai cung nhu hôm nay không?

Ái thần thờ:

- Có một người đàn ông còn vội vàng hơn anh nữa.

- Ai hả em?

- Một người rất giàu và rất uy quyền.

- Hả yêu em?

- Không, không yêu.

- Thế thì kể làm gì.

Ái nhìn xuống biển. Nước bao giờ cũng xanh ngắt nhưng biết dưới đáy sâu có gì?

Sóng ngầm hay êm ả. Máu người bao giờ cũng đỏ thắm nhưng biết tim người hiền hay dữ dằn? Du còn vội vàng hơn anh nữa. Chàng kéo em tới áp người vào em thật khít. Chàng kéo em tới và tìm em tận cùng. Ái hơi rùng mình. Da thịt nàng gầy gầy nhu muốn sốt. Những phiến lông to nhu xôn xao. Ái rút tay về long lanh mắt, nhìn chàng rồi quay đi thật nhanh.

Thân thể anh có gì khác Du và có gì giống Du? Ái khép hờ mi mắt, hai giọt lệ bỗng trào ra rất nhanh. Hạ ngạc nhiên nhìn sững nàng rồi ngo ngác xòe bàn tay ra nhìn:

- Sao em khóc? Anh cầm nhẹ tay em mà cũng khóc? Chẳng lẽ anh không đáng nắm tay em nữa sao Ái?

Ái cười guọng:

- Cát bay vào mắt em đấy, hạt cát của di vãng anh a.

Chàng lắc đầu:

- Em thi si quá. Mắt em lúc nào cũng nhu sắp khóc. Nhìn mắt em là anh xúc động rồi.

- Vì em buồn quá, buồn mà không nói với ai được nên chỉ biết nhìn.

- Tại sao em buồn?

- Đời bắt em buồn. Anh biết không? nhiều đêm nhìn xuống bãi chỉ thấy tiếng sóng gào, tiếng phi lao than thở, em tưởng nhu muốn chạy lao ra bãi, đi mãi mãi ra xa, hét lên một tiếng thật thỏa lòng, rồi chìm luôn xuống, chắc hạnh phúc lắm anh nhỉ.

Chàng lắc đầu:

- Em mơ mộng quá nhu vậy không nên, em uất ức cái gì mà phải ra thật xa đó mới hét được?

Ái nhìn chàng:

- Có người nào sống ở mảnh đất này mà không uất ức đâu. Tiếng hò, tiếng than đêm nào em cũng nghe từ biển đưa về. Uất ức ấy đã dâng cao như mây, anh không biết sao?

- Em uất ức cái gì?

- Em mang một nước Chiêm Thành trong lòng em. Người Hồi còn sống lây lất đâu đây, vì họ mất quê hương ngay trên đất đai họ. Em mất em ngay lúc còn sống. Hạ cười nhe.

- Em lãng mạn, hèn gì có duyên ghê Ái.

- Tại sao anh nói em lãng mạn?

- Vì mắt em đẹp, những đôi mắt đẹp là cửa sổ của một linh hồn đẹp.

Ái cười:

- Vậy chắc anh cũng lãng mạn có hạng phải không?

Hạ hoi ngượng, nét ngượng nghịu của chàng làm Ái cảm động.

- Hôm nay anh đưa em lên thăm mộ thi si nghe?

Ái ngần ngại.

- Có xa không anh? Em sợ về không kịp.

Hạ gio tay chỉ?

- Chỗ tượng Đức Mẹ cô đơn đó em. Anh muốn lên thăm mộ Hàn Mạc Tử lâu rồi mà chưa có người để dắt đi.

- Anh chưa lên đó?

- Chưa, mọi khi tàu ghé đây anh chỉ chạy xuống phố vào Thanh Đạm mua một quyển sách rồi về tàu nằm dài người ra đọc, đọc hết lại đi mua cuốn khác, có ai đâu mà đi chơi em.

Ái nheo mắt:

- Anh làm nhu anh ngoan lắm ấy.

- Em thấy anh hu hổng lắm hả?

- Không, nhưng ít nhất mỗi hải cảng anh phải có một nàng.

- Hạ lắc đầu:

- Em lắm, em thông minh đủ chuyện, nhưng chuyện này em sai bét rồi em ơi.

Hạ đưa nàng đi bằng chiếc xe mượn của người bạn làm ở bến Tàu. Chiếc xe định mệnh đã làm hai người quen nhau. Đến "Ghềnh Ráng" sóng trắng xoa trên những ghềnh đá phủ rêu và những con tàu. Hạ leo dốc, Ái phải bám chặt tay ghế sợ ngã người ra sau. Biển xanh ngắt dưới chân núi, mây lãng đãng trên cao. Gió lồng lộng thổi cho tóc Ái quăn quít trên cổ và gáy chàng.

Tàu của Hạ đậu ở xa, bé và xinh. Hạ dừng lưng chừng ngọn núi:

Hết đi xe được rồi em. Tượng Đức mẹ còn ở trên cao, chắc mình phải leo núi rồi em nhỉ

Ái ngược mắt lên nhìn:

- Lạ quá, mấy bà sơ yếu đuối sao khênh nổi quan tài lên tận trên đó anh nhỉ

- có lẽ họ thuê người khác. Chàng khóa xe vào gốc cây rồi dắt nàng men theo lối mòn leo. Leo lên mãi, ngửa mặt lên vẫn còn xa tít. Ái thất vọng:

- Thôi anh ơi, để bữa khác đi anh, em sợ leo hết ngọn núi này xỉu mất.

Hạ nhú mày:

- Lạ quá mấy đứa bạn anh nó bảo đi dễ lắm sao mình leo mãi không tới em nhỉ
Ái thờ đốc:

- Thôi, trở xuống đi anh, lỡ ai lấy xe thì chết.

Hạ cau mặt:

- Mai mình đi sớm vậy, ơ, mai tàu anh nhổ neo rồi còn đâu?

Ái đề nghị:

- mình vào nhà mát của Bảo Đại chơi rồi về anh.

Chàng tắc lưỡi

- Thôi xuống vậy.

Chiếc xe Honda mượn còn dựa góc cây.Hạ cười:

- Mất xe chắc anh phải công em về, coi bộ mệt rồi phải không?

Ái thẹn:

- Đường dốc quá, xuống còn khó hơn lên nữa anh nhỉ

- Anh phải xuống trước lỡ em ngã nhà xuống thì anh còn đón kịp.

Ái nói nhỏ:

- có xe nhà binh, anh.

- Họ đồn củi đó, đừng sợ

Ái ngược mắt nhìn:

- Mấy bà sơ cũng lằng mằng góm, đem thi sĩ lên tận núi mà chôn.

Chàng nhíu mày:

- Mấy đứa bạn anh nó bảo dễ đi lắm, nó dắt dào lên ký tên trên mộ bia của thi sĩ.Hay là tụi mình đi lạc đường? Đi xe lên được cơ mà, lạ thật?

- Còn đường nào nữa đâu anh?

Chàng dặt tay nàng đi men ra ngoài.

- Vào nhà vua chơi em.

Toà nhà giống như những lâu đài trong cổ tích quay mặt ra biển. Hoang phế nên mênh mông. Trước mặt Ái đại dương hun hút mắt nhìn. Sau lưng Ái ngọn núi sừng sững ngự trị.Chàng dắt Ái đi vòng vòng trong nhà.

- Em thấy không ở đời có cái gì bền chặt đâu? Hôm nào anh sẽ dắt em đi thăm Tháp Chàm em sẽ thấy bình thản trước mọi biến cố và thay đổi của em sau này. Sự hưng phế trong đời bình thường hết sức em ạ

Ái nhìn ra xa, gió thổi bay tóc nàng về phía sau và dán chặt áo quần trên thân thể nàng thành những lượn sóng mê gợi tình nhất.

Hạ dầm đuối nhìn thềm ôm nàng trong hai vòng tay, rồi đành thở dài khe khẽ.

Ái!

nàng quay sang nhìn chàng, bắt gặp đôi mắt nồng nàn của chàng. Ái cắn môi nhìn lảng đi.

- Nhà đẹp thế này bỏ uống quá anh nhỉ

Hạ nói nhỏ:

- Vua còn bỏ nước mà đi nữa là nhà.

- Cung điện bỏ không bao giờ cũng lạnh, nhà bỏ không thì mốc, còn em, em bỏ không em sẽ ra sao anh nhỉ

Hạ dụ dàng:

- Ai nói em bị bỏ không?

- Em nói.

Hạ đột ngột ôm nhẹ vai nàng kéo tới gần chàng:

- Anh yêu em mất rồi Ái ạ

Ái buồn, ngã người ra lẩn tránh vòng tay chàng, giọng nghẹn ngào như sắp khóc:

- Đừng, đừng bao giờ yêu Ái. Em van anh, đừng yêu em.

Chàng khố sớ.

- Tại sao em kỳ cục vậy? Yêu nhau đẹp có gì bậy đâu mà em sợ hãi quá như vậy?

- Em không nghĩ là bậy, nhưng...

- Nhưng sao?

- Em không yêu anh.

- Không yêu anh sao em khóc, không yêu người ta không có khóc với nhau em hiểu chưa? Hay là em không tin anh?

Ái lắc đầu:

- Em tin anh.

- Tại sao hễ tới gần em là em tái mét đi vậy Ái? Sao kỳ vậy? Tại sao em sợ anh mới được chứ? Anh có làm gì cho em phải sợ anh như vậy đâu?

Ái lắc đầu, hai mắt Ái long lanh như khóc, gương mặt Ái bàng hoàng đau khổ:

- Em..em không sợ anh..đừng ôm em, anh quên em đã dặn anh đừng ôm em cơ mà?

Hạ thở ra:

- Yêu nhau thì phải có những cử chỉ đó.

Hạ dăm dăm nhìn ra xa:

- Ngày mai tàu anh phải nhổ neo rồi.

Ái nói nhỏ nhỏ

- Rồi anh sẽ quên em.

Hạ lắc đầu:

- Không bao giờ anh quên được em nữa. Anh sẽ trở lại đây, cho anh địa chỉ của em đi Ái.

- Ái nhìn chàng:

- Thôi anh ạ, mình gặp nhau thế này đủ rồi.

Chàng chụp hai vai nàng:

- Ái nhìn mắt anh, tại sao em lẩn tránh tình yêu của anh? Tại sao em dấu anh chỗ ở của em?

Ái ứa nước mắt:

- Vì em là một con điếm. Anh nghe rõ chưa? Vâng em là một con điếm.

Hạ gấn giọng:

- Đừng nói dối anh, anh không phải là người để em nói dối. Em không thể qua mắt anh được. Điếm há nhìn thoáng qua là anh biết ngay, không cần em khai. Có chuyện gì không em? Tại sao em không coi anh là bạn kể hết cho anh nghe lại tự nhận cho mình cái nghề dơ bẩn đó?

Ái khóc nức nở trên vai chàng:

- Mẹ em làm hỏng cả một đời của em, mẹ em bài bạc nên em phải nghỉ học đi làm.

- Không sao hết, anh sẽ lo cho em đi học lại. Đưa anh tới chỗ em làm đi anh sẽ nói thẳng với chủ của em.

- Không được, đừng gặp nhau nữa nếu anh còn yêu em. Gặp em mãi anh sẽ thù ghét em.

Chàng nghiêm nghị:

- Tại sao?

- Em nói không được.

Ái tránh đôi mắt Hạ và khoe:

- Gai làm chân em rướm máu này anh.

Chàng cười:

- Anh tưởng tượng mấy bà sơ loạt soạt áo dài hôm leo núi tiễn đưa người thơ và

không tin nổi họ chôn thi sĩ cao thế.

- Nghệ sĩ họ phải sống trên cao mới nhìn đời được.

- Sống cao quá họ sẽ lạc loài.

Ái cười:

- Bao giờ thì họ cũng cô đơn.

- Em thích làm thi sĩ không?

Ái gật nhẹ:

- Vì em quá cô đơn anh a. Điều làm em buồn nhất là mẹ không thương em bằng mấy đứa em của em. Bao giờ mẹ cũng gần gũi tụi nó hơn em. Hễ em tới gần là mẹ em mắng chửi em. Em không hiểu tại sao nữa.

- Mẹ không thương em thật à?

Ái lắc đầu:

- Không hẳn là như vậy, có người mẹ nào không thương con. Nhưng mẹ không dịu dàng như em mơ ước. Mẹ mắng em nhiều hơn là vỗ về em. Đọc tiểu thuyết em chỉ thấy người ta tả những bà mẹ thiệt hiền. Em không thấy ai giống em cả. Những lần mẹ bệnh lú nhỏ mắng chửi em, những lần mẹ đánh em bằng những thanh gỗ to, em rúc vào một góc khóc ngất. Đọc những truyện ca tụng tình mẹ, em tủi thân. Âm nhạc, phim ảnh nơi đâu cũng là những bà mẹ hiền. Tại sao mẹ em chỉ biết đánh bài và la mắng em? Đời em đến chết không quên được những trận đòn của mẹ. Ngàn người đánh em không đau bằng mẹ đánh em.

Đôi mắt Ái u uẩn ngó ra xa:

- Ba thì thương em hơn, nhưng ba làm sao gần con bằng mẹ được phải không anh?

Mẹ anh có thương anh không?

Chàng gật đầu:

- Mẹ anh mất rồi.

- Em thích khóc để mẹ em dỗ nhưng không bao giờ mẹ em dỗ cả mỗi lần em đau ba em biết trước mẹ em. Vì mẹ em bận đi đánh bài.

Ái nhìn chàng:

- Sao ai cũng được mẹ thương mà em thì không? Sao kỳ vậy anh? Em thù những truyện ca tụng tình mẹ, em có cảm tưởng họ nói dối. Nhưng em vẫn phải đọc, đọc để đau khổ hơn.

- Em có thương mẹ không?

Ái gật:

- Em muốn thương vì mẹ sanh ra em.

nàng nhìn đồng hồ. Chàng nói:

- Đừng nhìn đồng hồ khi ở gần anh.

- Nhưng em phải về rồi, đời em không phải chỉ có tình yêu.

Chàng dắt Ái đi xuống. Gần chỗ để xe thấy những người lính trẻ đang chuyển cây lên xe "đốt" chàng nói với họ:

- Tôi muốn lên thăm mộ Hàn Mạc Tử mà leo không nổi. Máy ông có biết đường nào lên đó dễ hơn không?

Họ kêu:

- Mộ Hàn Mạc Tử ngay đây sao lại lên không nổi

Hạ giọng tay chỉ:

- Không phải ở trên đó à?

- Ở trên đó chỉ có tượng Đức Mẹ thôi. Mộ Hàn Mạc Tử ở đây này.

Ông ta chỉ ra sau lưng. Ái ngạc nhiên:

- Trời, vậy mà leo núi đổ mồ hôi. Lúc nãy em trông thấy con đường này.

nàng tung tăng dắt tay chàng đi nhanh xuống.

- Ngay trước mắt mà đi tìm trên cao

Ngôi mộ trắng nằm dưới chân tượng Đức Mẹ. Những loài hoa dại nhỏ mọc chung quanh, tên những cặp tình nhân ghi đầy trên những phiến đá. Hạ im lặng nhìn nàng chăm chú đọc những giòng tiểu sử của người thợ

- Hạnh phúc thường rất gần, nhưng người ta hay đi tìm rất xa

Ái nhẹ nhàng:

- Em thấy con đường này nhưng em tìm con đường khó hơn. vói lại tại chỗ này khuất.

- Mấy bà sợ thi sĩ lạnh.

- Em thì nghĩ khác.

- Em nghĩ sao?

- Hàn Mạc Tử chết rất cô độc, đời người thơ là cả một chuỗi dài những ngậm ngùi trong trại cùi Quy Hoà. Chân trời của người thơ lại quá bao la. Phải nằm chỗ khuất đừng thấy biển anh để nguôi bớt đắng cay. Đời em rồi cũng cô độc như thế này.

Hạ nheo mắt:

- Ham lắm, hết đời mang cả một vương quốc Chiêm trong người giờ đời làm thi sĩ.

Ái cười cười:

- Về anh, trễ rồi.

- Ghét em ghê, đi chơi cứ đời về hoài.

- Anh không hiểu em. Em làm công người ta thág lấy tiền. Nhận tiền của người ta phải hy sinh một ít tự do của mình rồi. Anh không thương em, anh mới giận em như vậy. Đâu phải em muốn về?

Hạ dịu dàng:

- Anh xin lỗi em vậy nhé.

Họ chở nhau xuống núi. Biển xanh ngắt dưới nắng chiều. Sóng muôn đời đùa reo trên ghềnh đá. Lúc chia tay, Ái đăm đăm nhìn chàng:

- Mai anh đi rồi, chúc anh vui

Hạ tin tưởng:

- Anh sẽ trở lại đây tìm em.

Ái nói nhanh:

- Thôi em về.

Chàng ngồi trên xe nhìn theo mái tóc bay bay của nàng rồi phóng xe theo. Nhưng Ái khôn hơn chàng. nàng không về thẳng nhà, nàng rẽ vào một hiệu buôn. Hạ đành trở lại bến tàu.

=====

Ái nhìn gương mặt đỏ như của người đàn ông rồi cúi nhanh xuống trang sách đọc dở. Đèn mờ, khói thuốc mù mịt. Những khuôn mặt người chìm trong cơn say, những nụ cười tình, những vòng tay lá lơi. Ái nhìn những bàn tay đẹp trắng nhảy với đàn ông. Rồi lạ cúi xuống. Ngọn đèn vừa đủ chiếu sáng trang sách của nàng. Sách đọc ở đây sách tủi thân. Đọc sách ở đây vô duyên như giảng moral cho con nít nghe. Giọng hát lênh đênh tỏa ra từ vương sân khấu nhỏ. Buồn vời vợi và cay đắng xa xôi: "Yêu nhau trong cuộc đời. Mơ duyên tình dài. Gắn bó đôi lời. Ta quen nhau một ngày. Thương nhau trọn đời. Giữ cho lâu dài. Khi chia tay lần đầu, duyên chưa đậm màu cũng đã phai rồi. Rồi thời gian quen biết tình ta tha thiết muôn phần. Nhưng không ai nào ngờ, duyên đang mặn mà bỗng đã chia lìa. Đêm chia ly lạnh

lòng đưa tay một lần đến mai không rời. Đêm nay không còn dài, xin cho vài lời, chớ trách nhau hoài...

Điệu Boston chậm buồn. hình ảnh Hạ lại dầm thắm hiện ra. Ái chống tay nhìn...Hết rồi là khi đưa đón. có mấy ai không buồn lúc duyên chưa tròn thương mến. Em lên xe hoa rồi biết rằng sầu để một người. Rượu hồng chẳng được say mà đành lòng nếm chua cay”

Luôn luôn Ái phải nhìn ra cửa nếu Hạ vào đây Ái sẽ lủi nhanh vào nhà sau. Không bao giờ Ái muốn chàng biết Ái đêm đêm sống trong khung cảnh này. Không bao giờ nàng đủ can đảm cho Hạ biết nàng đã là đàn bà năm mươi bảy tuổi, nàng đã biết thế nào là một người đàn ông.

Tình yêu đến muộn quá, khi em biết yêu thì em chẳng còn gì để tặng cho anh nữa. Khi em chợt tìm thấy em trong mắt anh thì em đã mất em rồi. Nước mắt lại thì thắm vòng quanh trên mi mắt. nàng bặm môi lại cố gượng cười một mình.

- Ái!

Ái nuốt nước bọt dạ khẽ.

- Nhảy bản này với tôi em.

- Xin lỗi ông, tôi phải giữ kết.

- Bỏ đó.

Ái cắn môi chịu đựng. Hấn chồm tới nắm chặt tay nàng.

- Cô đã nhảy với Mỹ rồi, chính mắt tôi thấy.

- Ông đã hắt rượu vào người tôi ông mời tôi nhảy làm gì nữa?

Ái dăng tay về, phủi tay rồi khinh bỉ nhìn người đàn ông:

- Ông khinh tôi sao ông còn ngồi đó nhìn tôi hết tối này đến tối khác?

- Tôi yêu em.

Ái thở dài rồi ngồi im. Người đàn ông này không rời nàng một đêm nào. Ông ta tên là Bằng. Bằng trước kia là một người bán chạp phở. Một sớm một chiều nhờ những may mắn lạ lùng như một phép lạ, bằng có tiền. Rất nhiều tiền. Khi người ta không có gì, mà người ta có quá nhiều tiền, người ta mất chân đứng điên đảo như người say. Bằng trả thù những ngày đói khổ bên một người đàn bà nhà quê gầy gò da mặt tái xỉn của vợ bằng những người con gái đẹp trong thành phố. Đêm đêm bằng la cà quanh những phòng nhảy. Mỗi sáng bằng xách vợt ra sân. Bằng lạc loài trong giới thượng lưu với cách nói thô bỉ với nụ cười càng làm ra đa tình càng kịch cỡm. Ông vừa uốn lưỡi nói một câu văn hoa, thì lập tức câu thứ hai là một tiếng tục. Người ta có thể thay cả một lớp áo, một cái xe, một ngôi nhà. có tiền người ta dư sức làm tất cả. Nhưng cái gỗ của một người không bao giờ nạo hết. Đi xe Mercedes, ở nhà bốn tầng, sáng chơi Tennis, tối đi nhảy bằng vẫn là tên bán chạp phở với ông, không người đàn bà nào quý ph.Ái hơn Ái nữa. Từ bước đi, mắt nhìn, giọng nói, và tiếng cười ở Ái toát ra vẻ sang trọng và cao quý bằng, ông vẫn thèm khát một người đàn bà quý ph.Ái như Ái mà chưa gã.p.Ái là người đàn bà thứ nhất không xúc động vì tiền của ông. nàng càng dửng dưng ông càng mê mẩn. với Ái, ông chỉ là một tên thầu rác Mỹ không hơn không kém. Người đàn ông làm giàu trên những đống rác đó nhờ có tiền đêm đêm có quyền ngồi ngự trước mặt nàng, nhìn dán vào người Ái từ hai mắt đen nhánh, đến đôi ngực phập phồng, tiếng thở rất êm và rất tình. Ông không bao giờ bỏ lỡ những dịp may nắm tay Ái, hay đứng sát vào Ái hít nhẹ mùi thơm trên tóc nàng. Mỗi lần thấy ông kèn càng bước tới Ái lại lấm bắm trong miệng: con heo, con heo...Nhưng nàng vẫn ngồi chiu trợn cho đôi mắt ti hí đó nhìn như lột trần nàng ra. Đồng tiền đã tạo nên một mẫu người quá bất thường như ông bằng. Tội nghiệp ông, nếu ông đừng quá giàu, chắc ông ít kịch cỡm hơn. Ông ăn xài

như những thằng ngốc trúng số. Lúc cần chi thì không chi, lúc không cần thì lại vung tay Ông có cả một hãng thầu giặt quần áo Mỹ. Gồm một văn phòng cũng có những cô thư ký đẹp và những ông thông ngôn nói tiếng anh như gió. Dưới quyền ông là những người coi như là trí thức rồi. Cử nhân anh văn, cử nhân Luật. Ông có mười cái xe vận tải nhẹ, với mười ông tài xế sáng chở quần áo đi, tối giặt áo quần về. Mấy cô gái đẹp nói với nhau:

- Mồ hôi của thằng cha bằng đầy mùi Mỹ tụi bây Ạ Rác Mỹ, rượu Mỹ và bệnh lậu của Mỹ nữa.

Ông rất thích được đàn bà khen là hào hoa phong nhã. Mấy cô gái nhảy chỉ cần vuốt cánh tay ông, cong môi nói: người đàn ông hào hoa nhất thành phố là ông tít mắt lên vung tiền không tiếc tay Ông là khách hàng thường xuyên của nhà hàng "Con Mèo Đen". Ông sống nhờ rác Mỹ, nhờ những chiếc quần dơ bẩn của lính Mỹ, nhưng ông thích chửi Mỹ nhất. Chửi sau lưng thôi.

Buổi sáng ông phì phèo điếu thuốc gh'e qua văn phòng la hét những cô tú những cậu cử nhân cho khỏa cái bụng bụ Ông dốt, ông i- Tờ- rít, nhưng ông la được chúng mày mới hách chú. Kiểm chuyện để đập bàn để la hét, hét cả trong điện thoại xong, ông ra sân cười ha hả với những người tai to mặt lớn trong thành phố. Buổi trưa ông ăn cơm với những ông bư. Ngôn ngữ của ông bao giờ cũng đầy những chức tước cùng mình:

- Hôm qua tôi ăn cơm với ông thị trưởng...hôm nọ tôi đang ngồi với một lô đại tá, người ta bàn về Ái dữ dội quá.

hình như một lời nói ra không kèm theo tên một ông lớn, môi ông nó nhạt nhẽo. Buổi chiều, ông đi thanh tra và quan sát bãi rác mênh mênh của ông. Mỗi chuyến xe rác giá hàng triệu bạc. Ông cưng bãi rác của ông còn hơn cưng đàn bà. Không có đàn bà này, thì có đàn bà khác. Không có đồng rác không thể chạm tay đàn bà được.

Và ban đêm, ông uống cho say để nhìn như lột trần Ái ra rồi nuốt nước bọt. Trên đầu Ái có một ngọn đèn mờ, tỏa màu sáng tím. Dưới bàn Ái một ngọn đèn vàng chiếu sáng quyển sách nàng đọc, và những sợi lông mướt trên cánh tay nàng.

Những sợi lông kích thích ông còn hơn những bộ ngực rất căng của gái nhảy Ông liếm môi, không biết ai dạy cho ông cái trò liếm môi trước khi tán gái nữa?

- Ái!

Ái hơi nhăn mặt nhưng vẫn chống một tay nhìn rất lạnh.

- Cô nhảy với tôi một bản đi.

- Xin lỗi ông bằng vậy, tôi bận việc lắm, ông không thấy sao?

- Tôi cho cô cả một ngàn kéo tiền nếu cô nhảy với tôi?

Ái mím môi cười nhẹ:

- Cám ơn ông.

- Ở đây mà cô còn làm bộ làm tịch à? Cô nhảy với Mỹ rồi sạch sẽ gì nữa mà làm bộ với tôi?

Ái toan nói gì nghĩ sao nàng cắn môi im lặng nhìn người đàn ông. Bằng đa&'m mạnh tay lên mặt bàn.

- Tại sao cô im lặng, tại sao?

- Tôi không thích.

- Cô thích thằng Đại tá Mỹ hơn tôi?

Ái cao giọng hỏi:

- Ông không thích người Mỹ sao ông mê rác của họ?

Một cái bóng lớn vừa đẩy cửa vào, bằng nhún vai bo đi. Thằng Mỹ này có thể xóa tan

tành bình địa những đồng lù lù như núi bạc của ông. Tony cười rất tươi khi tiến đến bên nàng:

- Chào cô Ái.

Ái gật đầu đáp lễ. Bà chủ con Mèo Đen đã đoán chắc với nàng khi ngồi điểm tiền mỗi đêm không ai làm rộn em cả. Nhưng bây giờ thực tế đã trái ngược. Những quyển sách trở thành vật làm dáng của Ái khiến nàng có vẻ kiêu cách và đáng ghét ở đây. Không ai cho nàng yên thân trong vòm sao giả lấp láy này. Ái ngây thơ tưởng giữ két phòng nhảy như giữ két tiệm sách. Tha hồ đọc sách những khi vắng người. Mấy cô gái nhảy đã bắt đầu bĩu môi gọi nàng là “cô giáo giả”

Gương mặt đỏ nhừ của bằng lằm lì trong một góc tối. Ái cảm thấy buồn bã và cô độc hơn bao giờ dù chung quanh nàng xôn xao tiếng cười nói. Tony dăm dăm nhìn nàng, đôi mắt màu thép xám đa tình vờn trên môi Ái.

- Cô Ái ngồi đây không hợp chút nào cả

Ái hơi tủi thân khi thấy còn có một người hiểu nàng:

- Cảm ơn ông Tony. Tony khỏe:

- Hôm qua dạy ở Hội Việt Mỹ ra tôi thấy một cô giống Ái quá, tôi chạy theo nhưng không phải. Tôi tưởng Ái cũng học Hội Việt Mỹ chứ?

Ái lắc đầu:

- Tôi mới tới thành phố này và hết đi học rồi.

Tony lắc đầu:

- Sao cô không đi học lại cho vui, cả ngày cô rảnh mà phải không? Học Hội Việt Mỹ ra có thể làm cho USA

Ái nói:

- Để tôi nghĩ lại, không khí lớp học vẫn làm tôi thêm chảy nước mắt.

Tony vẫn dăm dăm nhìn nàng. Tình yêu sao lại tìm thấy ở đây? trái tim tưởng đã ngủ yên vụt bừng dậy. Đôi mắt long lanh của nàng như cất giấu tất cả những bí mật đáng yêu nhất. Tony dơ tay ra:

Ái nhảy với tôi bản Vase này nhé?

Ái lắc đầu:

- Mong ông Tony hiểu dùm cho tôi. Nếu nhảy với ông tôi sẽ phải nhảy với tất cả mọi người ở đây. Tôi sẽ trở thành vũ nữ. Ông Tony có thích tôi thành vũ nữ không? từ hôm nhảy với ông người ta ép tôi nhảy hoài. Tôi không nhảy, người ta chửi tôi vọng ngoại chạy theo người Mỹ các ông. Tôi nhảy tôi sẽ thành vũ nữ. Nếu ông hiểu tôi, ông đừng mời tôi nhảy

Tony gật đầu:

- Xin lỗi cô Ái tôi vô tình chút nữa Ái đi dạo với tôi một vòng được không? nàng nghĩ nhanh đến Hà. Đi dạo với một người Mỹ cao lớn đẹp trai như Tony, người ta sẽ nghĩ sao về mình? cho dù không đụng đến thân Tony, đi dạo với Tony mắt thiên hạ vẫn đốt cháy danh dự mình. mình chẳng còn gì thật. Xác thịt đã tan nát, con đường đã bị cày, những đôi mắt nhìn vẫn làm mình sợ mình cũng như một dân tộc đã bị xâm lăng, có đó nhưng chẳng còn gì. Đất đai đã bị cướp. Cung điện đã tan tành, sống vất vưởng, sống như hình bóng, bởi cuộc xâm lăng xác thịt của Du đã làm tan vỡ hoàn toàn cuộc đời nàng. Những gì đã mất không ai đền trả nổi. Một nước đã mất như Chiêm Thành, còn gì ngoài những đỉnh tháp buồn trơ thân mưa nắng.

Ái còn sống nhưng mà Ái đã chết. Hạ là tương lai, một tương lai chỉ biết ngậm ngùi nhìn theo không dám mơ ước và đợi chờ. Ái gục mặt không muốn nhìn tương lai, trên phần đất này có mấy chục triệu người không dám nhìn ngẫm tương lai như

nàng?

Tony nhắc lại:

- Chỉ đi dạo một vòng thành phố thôi. Tôi hứa với Ái như vậy.

Ái buồn bã nhìn Tony cười gượng gạo:

- Ông tưởng là tôi sợ ông? Vâng tôi sợ nhưng tôi sợ những người dân ở đây chứ không phải sợ ông.

Tony than:

- Ít người đàn bà đứng đắn nào chịu đi với tôi ngoài phố. Sao kỳ lạ vậy Ái?

Ái dịu dàng:

- Tại vì người Việt Nam chúng tôi ngây thơ và chỉ có nhìn tổng hợp, họ không có tài phân biệt.

- Nghĩa là sao?

- Các ông hay đi với một hạng người. Họ đi với ông họ sẽ thành hạng người đó, đây là một lối suy luận ngây thơ nhưng đúng phải không?

- Tôi thành thật muốn tìm hiểu người đàn bà Việt Nam, đàn bà Việt Nam đâu phải ai cũng bán bar, ai cũng làm vũ nữ? Tôi không sao tới gần được những cô bé áo trắng ôm cặp đi rất ngoan ngoài đường.

- Ông là giáo sư

Tony gật đầu:

- Tôi dạy về chính trị, tôi có một cái cours gọi là đàn bà và chính trị. Tôi muốn tìm hiểu vai trò người đàn bà Việt Nam trong sinh hoạt chính trị ở đây.

Ái nói:

- Đàn bà ở đây không thích hợp với nghề làm chính trị lắm. Chỉ có một số rất ít để ý tới chính trị thôi. Họ thích được làm một người đàn bà trong bếp và trên giường hơn.

Tony gật gù:

- Tôi tò mò là vì vậy. Đàn bà ở đây họ nhiều nữ tính nhất thế giới.

Ái cười:

- Sao ông biết?

- Tôi nhìn, như cô chẳng hạn. Đàn bà nước tôi sinh ra để hành hạ và sai khiến đàn ông. Ở đây trái lại.

- Cám ơn lời nói quá đẹp đẽ của ông.

- Cô Ái, tôi yêu cô mất rồi, làm sao bây giờ?

- Chẳng làm sao cả, tôi có chồng rồi.

Tony trợn mắt:

- Ái có chồng rồi?

Ái gật đầu, Tony nghi ngờ:

- Vô lý, có chồng đời nào cô được ngồi đây mỗi đêm?

Ái nói nhỏ

- Thiếu gì đàn ông ở đây ném vợ vào trong vòng kềm gai suốt một ngày, rồi nhắm mắt say rượu một mình vì họ thừa biết những gì dành cho một người đàn bà trong trại lính Mỹ.

- Ái có chồng thật?

nàng gật đầu và cười vu vơ

Khi đêm chìm thật nặng. Ái mệt mỏi leo từng bậc cầu thang. Sóng vẫn reo ngoài bãi. Trăng vàng và lạnh. Nàng đẩy cửa bước vào phòng, vẫn nghe xa xăm điệu vỗ về buồn bã của biển. Nghĩ đến Hạ Ái ngủ khôn được. cái linh hồn bé nhỏ của nàng còn thèm khát yêu thương, nhưng thân xác Ái đã bị đập nhàu. Nước mắt trào ra, Ái nằm

lặng người trên giường. Phải chi chúng mình gặp nhau sớm hơn?

Hạ đi rồi. Ngày hôm sau xuống bến Ái không nhìn thấy tàu của chàng nữa. Ái cảm thấy buồn lang thang một mình, tất cả bây giờ đã thành kỷ niệm. Thân tôi không bao giờ là của tôi. Đời tôi bị xâm lăng từ đầu. Hết người đàn ông này đến người đàn ông kia. Một nước đã mất là một quốc nhục. Một đời đàn bà đã mất là một ô nhục đáng cay

Mỗi chiều nàng như bị một sức hút vô hình lôi ra bãi ngóng đợi và trông tìm ra một con tàu thân quen thấy mặt nhau tình yêu còn lãnh đãng khói sương. Xa cách nhau biên biệt, tình yêu ngấm trong tận cùng da thịt day dứt không vui Ái chỉ còn biết cắn răng lại mà khóc ở trong lòng.

Cho đến một hôm Ái không xuống bãi nữa. Ái giết chết tim Ái. Ái tự bóp chết mọi sự đợi chờ. Nàng đã mang thai, một tuần lễ hiến thân cho Du đã không chỉ hành hạ tâm hồn nàng, Ái bị đau những chứng bệnh dành cho đàn bà có chồng. Để có hơn một triệu bạc trả nợ cho mẹ, cứu tù cho cha mà bị đập nhàu một tuần lễ thật quá rẻ. Ái kinh hãi tình mẫu tử ngay lúc này quả thật chưa có mặt. Không có cô gái chữa hoang nào thương con từ phút đầu tiên cả.

Những cơn đau bất thường, những bữa cơm không giữ được trong bụng. Bà Thu Tâm tinh mắt thấy ngay Bà trả tiền cho Ái để Ái chừa đẻ. Không ai cho một người con gái như Ái mỗi tháng hai chục ngàn được. Bà mượn Ái để Ái yên thân giữ kết cho bà vì Ái đẻ. Sự hiện diện của Ái sau quày gỗ đem về cho bà ta nhiều món lợi. Bà là vợ góa của một thiếu tá. Chồng chết, còn xuân sắc bà đã trở nên giàu có hơn lúc chồng bà còn sống nhiều. Bà giả vờ thương yêu Ái vì đã có một chương trình to lớn dành cho nàng. Bây giờ Ái có thai, bụng nàng sẽ to ra. Chưa kể chữa một người đàn bà chữa trong nhà, vận sẽ mát, một phòng nhảy sang trọng thế này, những cây si đêm đêm tới đây say vì Ái sẽ vỡ mộng. Không được, không thể giữ Ái ở đây dù chỉ một ngày.

Ái ngồi trước mặt bà Thu Tâm, nhẩn nhục đến đáng thương, nàng đưa mắt nhìn bà. Như van lơn cầu khẩn.

- Em thông cảm cho chi. Chi. còn chín đứa con phải nuôi. Chị không thể nào tính cách nào được. Nếu chị không kiếm ra tiền ai nuôi chị và ai nuôi chín đứa con cho chị đây?

Ái than thở:

- Em tưởng sẽ được yên thân ở đây.

- Em có thai với ai sao em không bắt người ta lo cho em? em cứ nói đi, chị sẽ dắt em tới bắt họ phải nuôi mẹ con em.

- Thôi chị ạ, em không thích.

- Thích, đến nước này còn thích với không ì nữa. Cứ tới đó mà nằm áo nó bắt đền chứ. Lấy con người ta có thai rồi bỏ tính bơ vậy mà được à. Đi, em dắt chị đi, thằng nào làm em có bầu

- Em không biết...em không biết...

Bà Thu Tâm trợn mắt:

- cái gì?...Bộ em với nhiều người lắm sao không biết?

Ái ưỡn người để thở cho ngực đỡ tức:

- Em van chị, đừng hỏi em chuyện đó nữa. Nếu bây giờ chị không muốn nữa thì thôi. Mỗi người có một hoàn cảnh không ai có thể xét đoán được ai cả

Bà Thu Tâm cau mặt:

- Thật xui xẻo..

Ái ứa nước mắt:

- Chị không thể cho em ở tạm vài ngày nữa được sao?

Bà Thu Tâm thở dài:

- Em hiểu cho chị, thấy em hiền lành chị thương em lắm chứ. Nhưng chị phải làm ăn. Chị không ngờ em...

Ái cắn môi:

- Em cũng không ngờ em lại có con.

Bà Thu Tâm bỗng reo lên:

- có một cách, phá nó đi! Tội gì đeo nợ..Chao ôi kiếp đàn bà chín tháng đeo tội tình. có được thằng chồng gian nan đủ cách, mình già, mình xấu đi cũng chỉ vì đàn ông. Phá đi em a.Chi. sẽ dẫn em tới đó phá, nằm vài ngày rồi sẽ về. Xong, có vậy mà quên khuấy đi mất chứ.

Ái lắc đầu:

- Không được đâu chị ạ Nó vô tội.

Bà Thu Tâm kêu:

- Sao, không chịu à? hay là em sợ không có tiền?

- Em không có tiền thật, lương chị trả bao nhiêu em gửi về nhà hết, bởi ăn uống chị cũng lo cho đủ rồi.

Bà Thu Tâm kể ơn:

- Đó, em thấy có ai đối xử với em hơn chị đâu, kẹt là chị làm ăn, sợ xui xẻo cái số mà nó mạt thì chỉ có nước chết em a.Để em ở đây thì có tốn kém gì đâu. Cả một nhà hàng khách khứa ăn uống tấp nập thế này một bữa ăn cho em có bao nhiêu...nhưng phá đi, chị cho em mượn tiền, khi nào có trả lại, chừng bốn chục ngàn chứ bao nhiêu em?

Ái đau khổ:

- Không được, em không phá nó đâu chị ạ

- Em sợ đau hả?Mấy tháng rồi?

Ái tính nhanh ngày tháng. Một tuần trên giường với Du.Chẳng có cuộc xâm lăng nào không để lại những hậu quả bi thảm cả. Bồi thường bao nhiêu mình cũng bị xâm lăng đến tận cùng rồi.

Rừng chữ nghĩa không có chữ nào đau hơn hai chữ bồi thường. Bồi thường chiến tranh, bồi thường sau khi giết người. Bồi thường sau khi xâm lăng, giết người đi rồi tính chuyện bồi thường. Mía mai thật, miệng lưỡi con người.

- Ba tháng, em đoán vậy thôi.

Bà Thu Tâm:

- Hơi khó, mất ít máu, ăn thịt bò lại đỏ da thắm thịt như thường.

Ái cao giọng:

- Em nhất định không phá chị ạ

Bà tò mò:

- Em yêu người tằm thích có con với người tả

Ái lắc đầu:

- Không, em không hề yêu, không ai yêu kẻ xâm lăng mình cả.

Bà ngạc nhiên:

- Ủa, em lấy Mỹ rồi hả

Ái cười gượng:

- Dạ không, người đó Việt Nam trăm phần trăm.

- Sao em nói cái gì kẻ xâm lăng?

Biết bà Thu Tâm không hiểu nghĩa hai chữ “xâm lăng” của mình Ái ngồi im, bà Thu Tâm càng tò mò:

- Việt Nam?

- Dạ, Việt Nam.

- Em phải bắt nó bồi thường cái bụng em chứ. Đại gì, ít nhất cũng một triệu mới đang mang một bụng như vậy. Chín tháng bó chân, rồi đau đẻ, rồi nuôi con. Chị mà là dân biểu, chị bắt mỗi thằng đàn ông phải bồi thường cho đàn bà, dù là vợ hay tình nhân, tối thiểu một triệu đồng cho một cái bầu.

Bà thì thào:

- Hả làm lớn không em?

- Dạ lớn lắm.

Bà reo:

- Rồi, dễ lắm, em cứ đòi bồi thường đi em.

Ái trầm ngâm:

- Em ghét hai chữ bồi thường nhất trên đời này. Còn gì đâu mà đòi bồi thường chị? Họ giết em rồi bồi thường sao? Ví em như một cái làng có tre xanh, có ruộng lúa, có nhà cửa và vườn cây. Anh ấy đốt sạch rồi bồi thường. Bồi thường cái gì nữa đâu? Anh ấy cầm súng bắn em chết rồi bồi thường à? Bồi thường cái gì nữa đây? Em đâu có sống lại được nữa. Em không còn là con bé Ái Lan ngày nào được nữa.
Bà Thu Tâm gắt:

- Em ăn nói gàn dở quá. Thôi được, tùy em. Đó là em chọn đấy nhé. Không phải chị xử ác với em đâu. Bao giờ sinh xong, khỏe mạnh em cứ trở lại đây với chị, miễn em đừng đem theo đứa bé là được.

Bà đứng lên đi ra ngoài. Ái gục mặt xuống hai bàn tay. Đúng như bà Thu Tâm nói, cái bụng đàn bà đáng giá ít nhất một triệu đồng vì chín tháng nặng nề, vất vả vì cơn đau kinh khủng trên bàn, thì Ái đã được trả hơn một triệu bạc rồi còn than van gì nữa đây?

Thành phố lại lên cơn bão. Cát bay mù khắp đường. Những đợt cát xối xả khô rất quật vào người Ái. Ái co ro xách cái vali tiến ra bến xe dù chưa biết đi về đâu hôm nay. Biển xanh ngắt, sóng cao và gió lớn. Những luồng cát rối loạn cuồn cuộn vào nhau như muốn quật ngã Ái xuống mặt đường. "Anh sợ nhất những trận bão cát ở đây..". Hạ đã nói như thế với nàng hôm nào. Ái chúi người xuống để giữ thăng bằng. cái gương màu nâu che chở đôi mắt đắm buồn của nàng.

Thành phố quá nhiều cát, bão không đem mưa tới, nên bão khô bỏng cuồn cuộn thổi bay những vòng cát cao. Những cánh cửa hai bên đường mở hé, sợ cát tràn vào nhà. Ái rời quán Con Mèo Đen trời lại làm cơn bão khô, như hôm nàng tới gió thổi thốc cát vào mặt nàng.

mình về đâu đêm nay? Người Ái muốn tan ra nước, thối khô trên mặt đường đầy cát vì câu hỏi âm vang này nhức nhối trong đầu nàng. mình về đâu đêm nay? Ái muốn chết. Ái chỉ còn muốn chết. Bến có nhiều tàu, nhưng không có tàu của Hà. Con tàu xám mang tên Cửu Long 9. Nhưng nếu có tàu chèo, Ái đành lẩn trốn chèo. nàng tiếp tục đi những bước chậm chạp hơi xiêu đó theo chiều gió thổi. Những luồng cát vẫn cuồn cuộn xoay thành những vòng lốc tròn, đập nát hai tay và hai chân Ái. mình về đâu đêm nay? mắt Ái ứa lệ. Không còn một chỗ nào trên đời cho mình nữa. Không còn một người nào cho tấm thân nhàu nát này nữa? nàng cố mừng tượng lại người đàn ông một tuần của mình. Nhưng vô ích. hình ảnh ông lẩn lộn với những gì nàng đã sợ hãi. Vậy mà mình có con?

Ái đứng lại đưa mắt nhìn dọc con đường đưa thẳng ra bãi biển. Những đợt sóng tung cao. Bầu trời như mù mịt. Ái cảm thấy chóng mặt như người say sóng. nàng lao đảo bước tới vịn vào cái xe đang đậu gần nàng nhất và gục mặt vào thành xe cái vali

nhỏ rơi xuống đất tự lúc nào nàng không hay. Một bàn tay êm mát đặt trên trán nàng:

- Cô mệt lắm phải không?

Ái khẽ gật:

- Tôi chóng mặt quá, như có ai đang quay tôi trong cát.

Bàn tay êm mát đó kéo nàng vào xe

- Gió hôm nay hơi độc. Cô ngồi đó cho khỏe đi.

Ái ngửi thấy mùi dầu thơm. Chết dầu nóng ran trên cổ nàng, lòng bàn tay và hai bên thái dương. Nàng mở mắt ra. Đôi mắt thật hiền lành đang chăm chú nhìn nàng, chiếc lược trắng che gần hết mái tóc đen nhánh. Tượng thánh giá còn trên ngực áo. Ái nói nhỏ:

- Em cảm ơn sọ

- Em còn mệt không?

Ái lắc đầu:

- Đỡ rồi sơ ạ

- Trời hôm nay bão cát, em đi đâu vậy?

- Em chưa biết phải đi đâu cả. Người ta đuổi em đi. Xe này của ai vậy sọ

- Cửa nhà dòng, sơ lái cho hai sơ khác vào chợ mua vài thứ cần dùng cho các em.

Em có vẻ mệt lắm rồi. Em về đâu, Sơ đưa em về?

Ái lắc đầu:

- Thú thật với sơ ở đây em không quen ai cả.

- Em ở đâu đến đây?

- Em ở phòng nhẩy Con Mèo Đen. Thấy em có thai, người ta đuổi em đi.

Người nữ tu trẻ xót xa thở dài:

- Nếu em muốn em có thể về với Sơ, được không?

Ái mệt mỏi gật đầu:

- Gọi Sơ là Sơ Sabin.

Khi hai bà sơ trẻ chất đủ những thứ cần thiết vào xe. Sabin nhẹ nhàng lái xe đi. Bao làm thành phố mang đầy nét hoang dại. Ái ngồi im lặng bên người nữ tu trẻ, hai bàn tay thật đẹp, dịu dàng trên vô lăng, với những móng tay hồng cắt gọn gàng mà thật xinh.

- Em cho sơ biết tên em đi

- Dạ xin lỗi sơ, em quên. Em tên là Ái.

- Ái?

- Dạ, Vương thị Ái Lan.

Sơ Sabin cười nhẹ:

- Tên em nghe dễ thương quá.

Ái thành thật:

- Nhưng em không thể dễ thương bằng sơ được.

- Nhưng em dễ thương chứ

- Không, em hết dễ thương từ lâu rồi.

Bà Sơ ngồi băng dưới hỏi:

- Ủa, chứ Sơ Sabin mới quen Ái à?

Sơ Sabin dịu dàng:

- Ái tự nhiên xỉu ngã vào xe mình. Ái không có nhà để trở về.

- Phải hỏi xem Ái có thích về Vũng dừa không đã chứ?

Sơ Sabin nhìn nàng:

- Em biết Vũng dừa chưa?

- Dạ em có nghe.

- Nơi Hàn Mạc Tử đã sống, em biết chứ?

- Dạ biết.

- Em có sợ không?

- Dạ không.

- Sơ và vài sơ nữa sống với các em con của người cùi. Phải tách rời chúng khỏi cha mẹ vì sợ chúng lây bệnh. Sơ phụ trách lái xe và dạy học.

Bà sơ có nụ cười xoay xoay hai lúm đồng tiền cười:

- Sơ Sabin là tài xế em a.Nhiều nghề lắm em ơi

Ái nhìn người nữ tu trẻ, với đôi mắt chứa chan cảm tình. Đôi mắt Sơ xanh như mây, hai hàng mi đẹp như hai bờ cỏ, và phiến môi nhìn thoi đủ ngây ngất rồi. Ái không hiểu tại sao người đẹp thế này lại đi tu nữa. Sơ Sabin cười khe khẽ:

- Rồi em sẽ thấy sống với các Sơ vui lắm, không có buồn đâu. Phải có tí ti máu khôì hài trong người mới tu được em ạ

Đúng như nàng linh cảm, Sơ Sabin là một người lạ lùng. Đàn dương cầm rất hay, lái xe rất vững, và lãng mạn hơn nàng tưởng tượng nhiều. Dù đã cố gắng tu luyện để sống thật bình dị và đơn sơ, Ái vẫn nhận thấy sơ là một người con gái quý phái và chắc chắn, đã có một thời con gái vô cùng kiêu hãnh.

Đứng ở cái hành lang chan hòa ánh nắng dưới giàn tigôn hờn rung rinh những cánh hoa xinh như trái tim. Ái đưa mắt nhìn những dãy nhà sàn sát nhau dưới thung lũng. Nơi cuối cùng của một đời tài hoa Hàn Mạc Tử rồi se sắt thở dài. Đường vào trại cùi trồng trúc, đào hồng hai bên. Tập viện và trường học tách rời hẳn khu nhà buồn bã đó bằng một rừng dừa thấp.Sơ Sabin sống ở đây với cái đèn, những quyển sách Pháp và một nỗi buồn nhẹ thấp thoáng trên mắt Sơ khi buổi chiều về.

Ái xúc động trước sự tử tế đến hồn nhiên của Sơ Sabin nên tí tê kể hết mọi chuyện cho Sơ nghe.nàng buồn bã kết luận:

- Em muốn quên người đàn ông đó, nhưng bây giờ thì em biết suốt đời em, em phải nhớ đến ông ta, vì em có con với họ

Sơ Sabin thương cảm bóp nhẹ tay nàng:

- Đừng buồn nữa Ái a.đứa bé sẽ là một nguồn an ủi cho em.

Ái đưa mắt nhìn sang khu nhà buồn bã:

- đến đây em hết buồn rồi. Sơ coi, em còn diễm phúc hơn họ chứ”.

Sơ Sabin gật đầu. Ái tò mò:

- Thừa Sơ, em hơi tò mò một chút. Tại sao Sơ có mặt ở đây? Em thấy Sơ...

nàng muốn nói không có vẻ một nữ tu tí nào nhưng nàng ngại Sơ giận, nên ngập ngừng:

- Sơ đẹp quá, em chưa gặp người nào đẹp hơn nữa.

Sơ Sabin cười:

- Em mới là người đẹp.p.Sơ đi tu rồi, đẹp xấu không cần thiết bằng...

- bằng cái gì hả Sơ

- Sự bền bỉ của linh hồn.

Ái đứng lặng im. Chút nắng buổi chiều soi nghiêng trên tóc nàng. Khung cảnh ở đây thật đẹp.

Thung lũng xanh bóng dừa biển dạt dào ở một phía xa.Ngọn núi cao, những chiều, những sáng đầy mây phủ. Sơ Sabin dặn dò:

- Em sẽ dùng cơm với hai cô y tá Ái nhé. Hôm nào khỏe em giúp sơ dạy các em, ở đây sơ có một trường tiểu học.

Ái dạ khẽ, vẫn đưa mắt nhìn đăm đăm khu nhà buồn bã. Nàng có ý định hôm nào sẽ sang thăm họ

Khi những giọt nắng cuối cùng rủ nhau về trên núi cao ngủ trên yên bình.

Màu xám tối mênh mông phủ trên vạn vật. Sóng ru hồn Chiêm quốc ai oán hơn. Phi lao than thở bằng tiếng nghẹn ngào. Ái chậm chạp trở về nhà, những vết chân nàng để lại trên cát nhỏ nhoi và cô đơn dưới chiều chìm rất miên man.

Khung cửa sổ của sơ Sabin lại vang lên tiếng dương cầm ngọt mềm như lá cỏ, Ái nhận ra điệu nhạc quen thuộc của Rejsø

"Chủ nhật buồn, đi lê thê, cầm một vòng hoa đê mê. Bước chân về, với gian nhà với trái tim càng nặng nề.

Xót xa gì? oán thương gì? đã biết nuôi hương chia ly. Chót say mê đã yêu thì, dẫu vô duyên còn nặng nề.

Ngồi một mình, nghe hơi mưa. Mặc lệ tràn, câu thiên thu. Gió hiên ngoài nhắc một loài蝶 du hoài du thương du du ơ du hời...

Chủ nhật nào tôi im hơi vì đợi chờ không nguôi ngoai.

Bước chân người nhớ thương tôi đến với tôi thì muộn rồi.

Trước quan tài khói hương mờ bốc lên như vạn ngàn lời.

Dẫu qua đời mắt tôi vẫn cười vẫn đăm đăm nhìn về người.

Hồn lìa rồi nhưng em ơi tình còn nồng đôi con người.

Nhắc cho ai biết cuối đời có mộ người yêu không thôi.

Ơi hỡi ơi người..."

Ái lịm người yêu vì tiếng đàn của sơ Sabin. Nàng ngạc nhiên lẫn thảng thốt, vì tiếng đàn của sơ hôm nay. Mỗi ngày Ái một lạ lùng vì Sabin hơn. Nụ cười thanh bình đó sao lại chơi điệu nhạc bi quan đến nỗi nùng này. Ái hát thầm lại một câu:

- Bước chân người nhớ thương tôi đến với tôi thì muộn rồi.

Như vậy là Sabin đã từng yêu. Người nào đã chết và bước chân ai đã nhớ để tìm đến thì Ái không biết. Thương để tuyệt vời đã cho con người mang theo mình cả suốt vũ trụ kỳ bí và quá khứ riêng tư. Ái muốn sang phòng Sabin nhìn đồng hồ thấy đã muộn nàng lại thôi.

Ái xuống nhà ăn dùng bữa với hai chị phụ tá của Sabin. Luật nhà dòng không cho Ái dùng cơm chung với sơ Sabin. Mỗi người sống và chết chôn chín trong lòng mình những điều chỉ riêng mình họ biết, con người là một nhiệm màu vì thế chăng?

Không một khoa học gia nào dám xâm phạm tư tưởng một người nếu họ còn có lương tri

Ái trở lên phòng nằm nghe tiếng đàn của Sabin thánh thoát buông như những giọt buồn tình yêu, rồi ngủ thiếp đi.

Lớp học Ái phụ trách có ba mươi sáu em. Trong đó có năm em cha mẹ bị cùi nhưng may mắn không có mắt bệnh nên được học chung với trẻ em lành mạnh trong vùng. Dù sao chúng vẫn bị săn sóc sự"c khoẻ một cách riêng. Điều khổ tâm nhất của cô giáo Ái là những đứa bé khác không chịu tới gần chúng. Chúng đành phải ngồi riêng một bàn ở cuối lớp. Ái đã hết sức giảng giải rất cặn kẽ về bệnh phong cùi cho các em nghe: rằng bệnh cùi không phải là bệnh gia truyền. Lũ học trò nhỏ của nàng vẫn nhìn những đứa bé một cách sợ hãi. Từ lúc sinh ra cho đến lớn, chúng hoàn toàn bị tách rời cha mẹ. Các bà sơ lo săn sóc và nuôi nấng chúng. Cha mẹ chúng còn sống bên khu nhà buồn bã, nhưng coi như đã chết. Người ta cũng không muốn cho chúng biết cha mẹ chúng là ai, và hình như chúng đã càng lớn lên, chúng càng không muốn biết điều đó. Chúng muốn quên rằng chúng còn cha mẹ bên khu nhà buồn bã kia.

Ái đọc thấy trong mắt chúng sự đau xót đến ngậm ngùi đó. Thôi đành tin vào định mệnh cho người thống khổ với đắng cay. Ngồi trên bục, Ái nhìn học trò mình với an' h mắt yêu thương như vỗ về chính nỗi buồn của nàng.

nàng khám phá ra sự vắng mặt của bé Việt.

- Lữ! em biết tại sao Việt nghỉ không?

Lữ vòng tay rất ngoan:

- Thưa cô trò Việt bị sốt nặng.

Ái căn môi rồi cúi xuống không muốn cho chúng thấy nỗi buồn bã trên nét mặt nàng. Ái tiếp tục giảng bài, những bài công dân dạy về luật công bằng, về tình thương yêu.

Sơ Sabin xuất hiện trước cửa lớp học. Học trò đứng lên khoanh tay chào sơ. Điều an ủi nhất của Ái là học trò ở đây ngoan ngoãn và chăm học ngoài sự tưởng tượng của nàng nữa.

nàng bước xuống cúi đầu chào sơ như đợi chờ.

- Em có khách chờ ở văn phòng.

Ái thở dài vì nàng đã biết ông khách đó là ai.

- Thưa so, phải ông ta là bằng chủ bãi rác ngoài chợ nhỏ không sơ

Sơ Sabin gật đầu.

- Ông ta nói muốn gặp em về chuyện bé Việt.

nàng dịu dàng, nhưng thật cương quyết.

- Em không muốn gặp. Với tư cách giám đốc trường này, xin sơ vui lòng

[thiếu 1 khúc]

=====

Ngày nào bằng cũng đi tìm Ái. Nhưng vô ích, Ái hoàn toàn vắng bóng ngoài bãi và trong lớp học. Những đứa học trò bằng chận ở ngoài đường hỏi cô giáo Ái đều nói cô giáo đau nặng. Những bà sơ áo trắng thật hiền nhưng quá ít lời.

bằng bắt lực nhìn những bức tường cao của dòng tubằng thất vọng nhìn những lớp học nhỏ. Một lần hai lần cho đến ngày thứ tám thì đâm mê bay. Ông còn nhiều việc phải làm còn nhiều người đàn bà khác phải theo. Hơn nữa ông đã chiếm được Ái rồi. Coi như xong. Đàn bà chỉ có nơi đó đẹp vì bí mật, quyến rũ vì âm u. Say mê vì thăm thẳm.

Ái được yên thân với đứa con nàng cuu mang trong lòng nhờ trận đau kéo dài gần nửa tháng. Những ngày nằm bệnh Ái khóc vì lòng tốt của sơ Sabin. Những lá thư của gia đình đều đến tay Ái. Những đứa em xin tiền mua sách, xin tiền học. Tiền. Cuối cùng vẫn phải nghĩ đến nó.

Bụng Ái to dần dần. Nỗi buồn ngày một chín một đằm xuống trong âm thầm cô lẻ. Ái cố gắng xua đuổi hình ảnh Hạ để nghĩ đến Dụ. Nàng không giữ được nửa tấm hình của Du, cũng không một kỷ vật nào để cho con mai sau. Không biết bây giờ ông ở đâu? Chắc ông không bao giờ nghĩ nàng có một đứa con với ông. Chắc gì ông còn nhớ tới Ái?

Ái ngồi thêu những bông hoa mimoma vàng trên áo sơ sinh cho con mai sau. Sơ Sabin đọc sách bên cạnh nàng. Hành lang đầy nắng, dàn tigon hồng gió làm rơi vài cánh hoa vỡ.

Ái mỉm cười đưa chiếc xay nhỏ cho Sabin coi:

- Sơ coi, em thêu đẹp không?

Sabin gật đầu:

- Đẹp lắm.

- Được mười cái áo năm cái xây rồi sơ. Không biết còn thiếu gì nữa không sơ nhỉ

- Còn thiếu nhiều, găng tay em bé, vớ, khăn rửa mặt, khăn phủ giường, tả lót.

Ái mỉm cười:

- Nhiều lúc em có cảm tưởng sơ rành hơn em nữa.

- Em biết gì mà sơ chẳng hơn em, sơ nuôi cả trăm đứa con nít rồi.

Ái khẩn khoản:

- Sơ cho em biết tại sao sơ đi tu đi sở

Sabin cười nhẹ:

- Em muốn biết lắm à?

Ái gật đầu.

- Vì em quý mến Sơ

Sơ Sabin đưa mắt nhìn sang khu nhà buồn bã:

- Tại vì sơ gắn liền với khu nhà buồn bã bên kia.

Ái tò mò:

- Em không hiểu gì cả.

Sabin lắc đầu:

- làm sao em hiểu được, mỗi người sống và chết trong cái thế giới hoàn toàn riêng tư và bí mật của họ. Sống với nó, vì nó và khi chết mang theo

Rồi lắc đầu nhẹ, Sabin hỏi chuyện khác:

- Hôm nay em khỏe chứ?

- Dạ khỏe rồi Sơ ạ

Ái ngó mông ra xa, đôi mắt ướt như đang khóc:

- Em không hiểu tại sao em lại có con với người tạ

Sơ Sabin thở dài:

- Rồi mỗi ngày em một thương nó hơn.

Ái gật đầu:

- Em bắt đầu thương con em rồi sơ a. Nhưng em buồn quá không biết rồi nó sẽ giống ai. Ông ta hay bằng?

Sabin xót xa nhìn nàng:

- Nó sẽ giống em.

- Không, em thích nó giống ba nó, nhưng mà khổ quá sơ ơi, em gần như quên hết ông ta rồi. Em chỉ nhớ Hạ nhưng nó đâu phải con của Hạ?

nàng cúi xuống cặm cụi theo những bông mimosa vàng, những đường ren nhỏ xíu, những con bướm xinh.

- Người đàn ông đó có con chưa Ái?

- Dạ có rồi, có nhiều con là khác.

- Mấy đứa

- Dạ bốn đứa

Sabin trầm ngâm:

- Bé của em là thứ năm.

Ái gượng gạo lắc đầu:

- Không thể kể như vậy được sơ a. Con của em là đứa con tình cờ, Du không biết và không nghĩ đến nó.

- Em có bốn phận phải cho ông ta biết đứa bé này.

Ái lắc đầu:

- Em không bao giờ tiết lộ điều này vì em không muốn làm phiền nhau nữa. Một lần

như thế đủ rồi.

Sabin lắc đầu:

- Sơ chưa gặp trường hợp nào lạ như em. Ngay hôm đầu tiên em xỉu ngã vào xe, sơ đã có cảm tình với em rồi, nhưng không ngờ em mang trong người cái tâm sự lạ lùng này.

Sabin đứng lên:

- Thôi em vào nghỉ, Sơ phải sang bên đó khám bệnh.

- Cho em đi với

- Em khỏe hẳn chưa?

- Dạ khỏe rồi, cho em đi với.

Sabin gật đầu:

- Nếu em muốn.

Sabin lái xe sang khu nhà buồn bã của những kẻ mang trên đời một định mệnh khốc liệt nhất: Trại cùi. Đường vào trại cùi hai bên trồng hoa trúc đào hồng, những cánh hoa rung trong gió. Bệnh xá, những dãy nhà thấp, nhà nguyện. Những người còn đi được lần từng bước chậm chậm. Có rất nhiều người lết thân đi. Và không thiếu những người quần quai rên rỉ trên giường.

Nhà ở đây thấp, thấp vì để người bệnh di chuyển dễ dàng bằng thân xác tật nguyền của họ. Ái nhói lòng dù đã cố trấn tĩnh, dù đã biết trước nàng vẫn không khỏi cắn chặt môi khi nhìn thấy họ. Những mặt người không còn hình dạng méo mó một cách kỳ dị. Người mất hẳn mũi người mất hẳn hai tay. Tay chân họ đa số co quắp lại, những ngón tay cùn mòn dần, có người vì trùng ăn hết cả mười ngón tay. Dù nhẹ hay nặng, trông họ vẫn khác thường. Da mặt dày bì bì, đôi mắt thâm sâu như đã chết khô trong hồn.

Ái chợt biết mình còn được hạnh phúc. Nỗi khổ của tôi chỉ là một hạt cát nhỏ. Ái vào phòng thay áo bờ lu với sơ Sabin.

Khi vào phòng thay áo, rửa tay bằng xà bông và alcol. Sơ Sabin đưa mắt nhìn cặp vợ chồng đi chậm chậm vào nhà nguyện. Người chồng có vẻ mạnh hơn, dìu vợ đi từng bước một.

- Hai ông bà không rời nhau một bước.

Ái nhìn theo sơ Sabin, người đàn ông có vẻ cao lớn, chắc trước kia họ là cặp vợ chồng hạnh phúc.

- Vào đây họ kết hôn hay kết hôn trước rồi hả sơ

- Họ kết hôn khi cả hai còn lành mạnh em ạ

Ái buột miệng:

- Tội nghiệp quá.

Sabin kể:

- Người vợ bị bệnh trước, ông ta cố giấu gia đình nhất định không chịu bỏ vợ, cho đến lúc bị bệnh cả hai, họ đành đưa nhau vào đây sống nốt những ngày hạnh phúc còn lại.

Ái cắn chặt răng vào nhau:

_Ông ta chung thủy quá.

Sabin gật đầu. Ái hỏi:

- Họ có còn con không sơ

nàng trắng từ trên xuống dưới hai tay đeo găng, mũi và miệng cũng được mang vải trắng đã sát trùng. Sơ Sabin bây giờ biến thành một bác sĩ. Nàng theo sơ đi từng giường bệnh rửa ráy và săn sóc cho những kẻ khốn cùng.

Vẫn nhói lòng khi nhìn mặt họ. Kỳ dị, xấu xí, cùng quần áo thương. Vẻ đẹp của sơ

Sabin khi cúi xuống bên họ làm Ái xót xa quá khác biệt nên quá tang thương, Sabin làm việc không ngừng tay. Số bác sĩ tình nguyện hy sinh cho người cùi quá hiếm hoi. Một cha đã sống trọn một đời cho người cùi ở đây, đã bị cùi theo họ và đã chết. Cả một trại cùi còn mình sơ Sabin và một bác sĩ già người Tây Ban Nha Ái lặng lẽ đi theo Sabin đến từng giường bệnh. Chúa nhân từ sao không nhìn đến họ? Ái khóc thầm và dấu không cho ai nhìn.

Họ sống như những chiếc bóng. Chẳng còn hy vọng gì nữa, cũng chẳng còn tương lai. Sao họ vẫn sống được? Tương lai là tháng ngày nhìn lũ vi trùng ăn mòn cơ thể đục từng đốt xương. Tương lai còn gì khi những ngón tay co dần, khi những ngón chân mòn hết, khi thịt da đốn đau. Vậy mà họ vẫn sống, vẫn ngủ và vẫn yêu thương để có những đứa con, những đứa con bệnh tật và những đứa con lành mạnh.

- Nó là học trò của em đó.

- Em nào hả sở

- Nguyễn Hồng Việt

Ái nhắm mắt mừng tượng hình ảnh của đứa học trò có đôi mắt đen láy, mái tóc quăn tự nhiên và chiếc miệng hơi mơ mộng.

- Em nhớ nó rồi, nó rất đẹp.

- Nó giống ba nó ngày xưa

- Nó có hoàn toàn hy vọng thoát cùi không sở

- Nó thoát em ạ, tuy vậy Sơ vẫn phải theo nó. Chửa ngay vẫn dễ hơn là để quá lâu ngày. Đa số người bệnh không chịu vào đây sớm, họ lén lút lẩn trốn để lúc nặng mới vào nên khó lắm.

- Bé Việt có biết ba mẹ nó ở đây không sở

- Người ta giấu, nhưng nó vẫn biết.

Ái đưa mắt nhìn cặp vợ chồng đau khổ, họ đi chậm thật, mãi chưa đến nhà nguyện nổi. Sabin thở dài:

- Họ không dám nhìn nhận bé Việt, sợ nó tủi. Thỉnh thoảng sơ chụp hình Việt mang cho họ

Ái đi nhanh xuống nhà Nguyện nói vọng lại

- Chút nữa em trở lại.

Sơ Sabin quay vào phòng với những chai lọ linh kính của sơ

Ái bước nhanh vào nhà Nguyện. Cặp vợ chồng đã dìu nhau ngồi xuống một góc tối không cầu nguyện, nhưng nghe họ cầu nguyện không nhìn Chúa nhưng nhìn tình yêu của hai kẻ khốn cùng. Định mệnh khốc liệt cướp cả đứa con họ mang đi một nơi nhưng không thể cướp nổi tình yêu họ đã cho nhau.

Tiếng người chồng trầm trầm:

- Em cầu nguyện đi em.

Người vợ yếu ớt.

- Chúng mình còn gì nữa đâu mà cầu nguyện anh?

Giọng người chồng đầy cảm xúc.

- Cầu nguyện cho con mình đừng vướng vào cái bệnh tàn khốc này. Cầu cho con đi em.

Người vợ gật đầu:

- Vâng em chỉ còn biết cầu nguyện cho con.

Người vợ nắm lấy tay chồng, ngón tay chồng bà đã co ngắn lại rồi và đã cứng.

- Tại vì em mà anh bị như thế này.

Người chồng lắc đầu. Giọng người vợ vẫn đều đều buồn bã.

- Em ích kỷ quá, tình yêu làm mình trở nên ích kỷ anh ạ. Hồi mới bị, em không can

đảm xa anh.

Em cứ tiếp tục yêu anh, sống với anh nên bây giờ cả hai vợ chồng đều bị, nếu anh lành mạnh con mình đâu có ở ngoài đó một mình nữa. Em khốn nạn quá anh thấy không?

Người chồng an ủi

- Cầu nguyện đi em, đừng nói chuyện đó nữa.

Người vợ lắc đầu:

- Em còn gì để mà cầu nguyện nữa đây, có nên tin Chúa không anh?

Người chồng lúc lắc cái cổ như đang nghẹn.

- Phải xin Chúa đuổi vi trùng cùi ra khỏi thân thể của con chứ em. Em muốn con bị như mình không?

Người vợ òa khóc:

- Không, không thể được, con em phải lành mạnh.

- Vậy em cầu nguyện đi.

Người vợ úp mặt vào hai tay:

Thân em đầy trùng, em nói Chúa không nghe em nữa anh ọhình như Chúa cũng xô đuổi và kinh hãi thân thể dơ dáy của em rồi.

- Không, Chúa còn yêu thương em hơn anh nữa.

Người vợ đòi ra ngoài vừa đi bên chồng vừa thì thào:

- Vì yêu anh em làm khổ cả một đời anh. Trời ơi, đến bao giờ em quên được điều này. Người mẹ của sơ Sabin can đảm hơn em nhiều anh thấy không? Anh có lúc nào giận ghét em không?

- Không, anh yêu thương em.

HỌ đi chậm chậm những bước tật nguyên, nương tựa vào nhau. Người vợ bỗng ngã chúi xuống đất. Người chồng loay hoay mãi với những ngón tay cứng chưa nâng được vợ lên. Ái chạy nhanh tới đỡ người đàn bà đứng dậy dìu tới ngồi xuống băng ghế đá.

Bà có đau lắm không?

Người đàn ông se sắt nói:

- Cám ơn cô y tá, vợ tôi hơi xúc động không việc gì đâu cô ạ

Ở đây người ta lầm Ái là y tá của sơ Sabin khi thấy nàng thỉnh thoảng mặc bơ lu phụ với Sơ

Quay sang vợ ông trách nhẹ

- Anh đã dặn mình đừng có khóc. Mỗi lần mình khóc anh còn khổ hơn mình nữa.

Ái nhìn dăm dăm ông. Trời ơi, đời có người đàn ông cao quý như thế này? Sao trời không cho tôi một người?

- Nghe nói cô cũng là cô giáo dạy bên trường nữa?

Ái gật đầu:

- Thừa bà vâng, tôi là cô giáo mới.

Người vợ sáng mắt nhìn nàng.

- Cô, cô có thấy em nào tên Nguyễn Hồng Việt không?

- Dạ, tôi biết rõ em lắm, vì em là học trò tôi.

Người vợ chơi với những ngón tay co quắp trong không khí. Phản ứng tự nhiên của Ái lùi nhanh rồi. Rồi hổ thẹn với Sabin, Ái đứng im nhìn bà.

- Cô, dạy con tôi?

- Dạ

Người chồng nghẹn giọng:

- Cô thấy nó vui không cố

- Em Việt khỏe mạnh lắm.

Người vợ quờ tay tìm tay chồng, những ngón tay yêu thương nhau nhưng hết xiết lấy nhau êm đềm được nữa. Ái đau quặn ruột lại khi nhìn thấy những ngón tay đó, muốn xiết lấy nhau mà xiết chẳng được.

- Trời ơi, con mình nó mạnh anh ơi

Người chồng quờ tay như muốn bóp tay vợ Ái quay đi không dám nhìn.

- Cháu nó học giỏi không cố

Ái gật đầu:

- Cháu xuất sắc nhất về môn Việt văn.

Người vợ ứa nước mắt, đôi mắt mờ đục của một thời nhan sắc xinh tươi:

- Cô, cô thương chúng tôi, cô gắng dạy dỗ cháu Tội nghiệp.p.Nó có hay buồn không cố

Ái gật đầu nhưng không nói thẳng nữa:

- Nó ăn uống đều đặn lắm, nó là luận hay lắm.

Người chồng lắc đầu như cố nén một điều khó nói nào đó, một lúc sau ông ta ngáp ngừng:

- Cô đừng cho nó biết chúng tôi ở đây...cô hiểu...

Ái đau xót gật đầu.

- Dạ tôi hiểu, ông bà yên tâm.

Người vợ nhìn chồng rồi khóc.

- Em sẽ nghe anh, em sẽ cầu nguyện mỗi ngày cho con. Em không cầu nguyện cho chúng mình nữa. Em và anh đều chẳng còn gì để mà cầu xin phải không? Chúa của người lành không phải của em với anh? Người ta chỉ đến với Chúa khi người ta còn hy vọng.

Người chồng an ủi:

- Chúng mình còn một hy vọng, em quên rồi? con là niềm hy vọng to tát nhất của chúng mình.

Người vợ nắm bắt:

- Không biết khi chết đi, qua bên kia thế giới lên thiên đàng em còn bị cùi rồi lây bệnh cho anh nữa không nhỉ

Người chồng nói với vợ:

- Lên thiên đàng không còn bệnh tật nào nữa, bất cứ bệnh gì.

- làm sao em dám tin sự sung sướng đó anh?

- Em phải tin.

- Nếu vậy sao chúng mình không tự tử để cùng chết, để được làm một cặp vợ chồng lành mạnh như mọi người?

Người chồng lắc đầu nhìn Ái rồi thở dài nói với vợ:

- Em lại sắp khóc nữa rồi, em lại muốn làm khổ anh.

- Thôi em không khóc nữa.

- Bà rơm rớm nước mắt:

- Phải chi ngày đó em bỏ anh em đi, phải chi em can đảm như người mẹ của sơ Sabin thì anh đâu có đến nỗi này?

Bà vụng về sờ mó cái tay thu nhỏ dần của chồng. Bà quờ tay trên những ngón tay co của ông. Ái sững người. Người đàn bà hai lần nhắc tới mẹ sơ Sabin. Ái cắn môi rồi hỏi nhỏ:

- Bà biết mẹ của Sơ Sabin?

- Tôi nghe người ta kể lại thôi.

- Bà ấy bây giờ ở đâu? có đây không?

- Bà ấy chết lâu rồi.

Ái hiểu rồi, tại sao Sabin có mặt ở đây? Tại sao Sabin tỉnh thoảng lại buồn.

Ái chào cặp vợ chồng tạt nguyên rồi bỏ vào phòng tìm sơ Sabin. Sabin đang cặm cụi trong phòng thí nghiệm nhỏ với những chai lọ rắc rối của sơ

Ái đứng im ngoài hiên nhà. Trời trên cao mênh mông. Có lẽ trời không nhìn thấy những người mất hết mất mũi đang sống tăm tối ở dưới này? Khi ngồi trên xe với Sabin nàng vẫn còn bàng hoàng vì lời nói của cặp vợ chồng khốn khổ đó.

Sabin nói:

- Đây là lần chót em sang trại xót thương. Em đang có thai không nên sang đó nữa. Hiểu không?

Ái dạ khẽ rồi nhìn nhanh gương mặt bình lặng của sơ

- Sơ mẹ của sơ có đẹp giống như sơ không?

Sabin nhìn nàng:

- Tại sao em hỏi câu đó?

- Sơ chưa cho phép em hỏi những câu như vậy sao?

Sabin dịu dàng:

- Không phải vậy đâu Ái ạ. Em hơi giống em gái của sơ. Sơ coi em như nó.

Sơ ngừng lại một giây rồi tiếp:

- Mẹ sơ rất đẹp, đẹp hơn sơ nhiều, ngày xưa thôi. Còn bây giờ...

- Bà mất rồi.

- Sao em biết?

- Mẹ bé Hồng Việt nói cho em nghe.

Sabin thở dài:

- Như vậy em biết rồi?

- Dạ...

Sabin đắm chiêu nhìn thẳng con đường đất trước mặt. Xe đi đến đâu bụi mù lên tới đó. Tiếng sóng từ xa xa dưới bãi lại buồn bã vọng về. Ái bỗng nghe chóng mặt. Nàng bám chặt vào cửa xe và nhấn mặt lại một tay ôm lấy đầu. Nàng nhớ ra rằng nàng đang mang thai. Đời nàng rồi sẽ đổi khác. Nàng nhắm mắt lại cố nhớ gương mặt Du nhưng rồi đôi mắt đắm thắm của Hạ lại hiện ra che mờ những gì nàng còn đang giữ được về người đàn ông xa xăm đó.

Giảng xong một bài toán Ái ngồi nhìn xuống học trò để chúng làm một bài toán khác. Mắt nàng dừng lại ở bé Hồng Việt. Việt hơi nhỏ người nhưng phải ngồi bàn cuối cùng, thỉnh thoảng nó vẫn nhòm người lên chép bài trên bảng. Việt giống ba, đôi mắt đẹp đắm chiêu dù em còn rất nhỏ. Em chỉ nhìn khi không bị ai nhìn. Việt ngừng lên, thấy Ái nhìn, nó vội vàng cúi mặt xuống như trốn chạy. Ái xót xa thở dài. Em còn nhỏ quá, đáng lẽ em phải ngược cao mắt nhìn, đáng lẽ em phải cười rất tươi, nói rất vang. Em hãy nhìn thẳng vào mắt cô đi, việc gì em phải sợ sệt bối rối như thế Việt? Việt vẫn cúi mặt xuống bàn như bao lâu nay nó vẫn cúi mặt xuống bàn mà sống. Ái bỗng thấy cay cay hai mắt. Nếu con mình mai kia cũng suốt đời cúi mặt như nó? Con mình không có cha, không được cha biết đến. Du không hề nghĩ đã để lại cho nàng một đứa con và nàng cũng không bao giờ có ý nghĩ tìm kiếm người đàn ông đó nữa.

Học trò viết, ngồi viết trong tay nàng cũng chạy lăn quăn trên giấy, Việt không ngược nhìn lên cao nên Ái không biết nó vui hay buồn. Nàng nhìn xuống trang giấy trước mặt và giật mình những con số của ngày tháng và năm. Ngày sinh nhật của Ái. Nàng hơi run tay. Trời ơi, mình còn quá trẻ. Vậy mà có con... Du ơi, phải chi chúng mình cứ từ từ mà tiến, mà đến bờ tình với nhau, đẩy em vào đời vội thế, đưa em

vào giường sớm thế. Nên buồn vội thế, nên lớn vội thế, nên cay đắng sớm đến thế này...

nàng tô đậm thêm ngày sinh nhật của chính mình. Mẹ chẳng nhớ ngày sinh của con. Mẹ chẳng ngại bây giờ con sắp có con.

Ái lại nhìn bé Việt. hình ảnh hai vợ chồng khốn khổ bên khu nhà buồn bã lại hiện ra trong đầu Ái. Da Việt mịn màng, hai tai nó hơi to và còn nguyên vẹn. Ái không tìm thấy một dấu vết nào của bệnh cùi trên người nó.

Bé Việt không mắc bệnh cùi, nhưng mang bệnh cùi trong linh hồn nó. Con mình mai sau lớn lên cũng mang bệnh bỏ vợ coi cút trong hồn nếu mình từ chối sự có mặt của Du trong đời nó.

Nhưng làm cách nào cho Du biết chàng có một đứa con ngoài cả ý muốn chàng?

Không, Du có vợ có con rồi. Chuyện này hoàn toàn lỗi ở mình không phải do Du.Đàn ông! làm sao họ biết họ có bao nhiêu đứa con? làm sao họ nhớ họ đã dấn thân với bao nhiêu người đàn bà. Lỗi tại mình đã đem tình yêu đi bán lấy tiền. Lỗi tại mình đã đưa vợ inó, coi tình yêu như một phương tiện để cứu cha mình thoát tù.

Buổi chiều, Ái ngồi trước mặt Sơ Sabin và thú nhận:

- Em không thể tiếp tục giảng bài trong lớp, bất cứ bài học nào. Em không thể la rầy học trò, vì em không xứng đáng la rầy chúng.

Em đã bị cưỡng bức ngoài bãi kia. Em chẳng còn một chút gì để có thể dạy học trò em.

Sabin gật đầu:

- Sơ biết, khoảng tháng nay em để học trò ồn quá.Me. Bề trên mới khiển trách sơ

Ái ân hận:

- Em rất buồn đã làm phiền Sơ

- Ngày nào lớp em cũng ồn nhất trường. Sao vậy Ái?

Ái khổ sở

- Em mặc cảm với chúng. Người ta không thể làm gì khi mang mặc cảm. làm sao em dạy chúng được nữa khi chính em, em nghi ngờ mình? Trời ơi, em gột rửa sao được nữa những gì người đàn ông đã để lại trong em?

- Sơ đã trình bày rất rõ trường hợp của em với mẹ bề trên rồi. Mẹ nghĩ em khó có thể dạy tiếp tục các em trong hoàn cảnh này. Kiến thức của em dư thừa, bằng cấp em cũng có. Nhưng để làm cô giáo, hai điều kiện đó chưa đủ. Em hiểu không Ái?

Ái lí nhí:

- Dạ em hiểu.

- Sơ thương em như thế nào chắc em biết rồi?

Ái buồn tủi gật đầu.

- Bây giờ em tính sao?

- Sơ cho em nghỉ dạy các em ngay sơ ạ.Em cũng muốn nói với sơ ngay hôm mới khỏi bệnh nhưng em thiếu can đảm.

Sabin thở dài:

- Em vẫn ở đây với sơ, trong hoàn cảnh này sơ không thể để em đi đâu cả. Sơ được mẹ bề trên giao cho nhiệm vụ trông coi ngôi trường này nhưng sơ không toàn quyền, em hiểu không? Sơ để em dạy học vì sơ chỉ có thể làm điều đó thôi.

- Nhưng em không thể ngồi không mà ăn như ngày nhỏ ở nhà cha mẹ mình được.

Em phải làm việc gì chứ sơ

Sabin hiền từ:

- Nếu em không có thai em sẽ phụ với sơ bên trại cùi. Nhưng có thai em không thể qua bên đó được, không tốt cho đứa bé.

- Vậy em phải làm gì?
- Em phụ với bà Hai giặt ủi cho các em vậy, được không?

Ái gạt đầu:

- Dạ được.

Sabin đặt tay lên vai nàng:

- Em có biết sơ thương em không?

Ái rưng rưng nước mắt.

- Em biết.

Từ đó Ái không đến lớp nữa. Thế giới trong sạch đó chẳng phải là của nàng. Ái lủi thủi suốt ngày trong nhà bàn của tu viện với hai ba cái bàn ủi, với những giỏ quần áo.

Ngày tháng âm thầm trôi, bụng Ái ngày một nặng, buồn đau ngày một lắng nên đau buồn ngày một xót xa

Thỉnh thoảng Sabin lại tặng nàng một số tiền để trong bì thẹnàng biết Sabin không có tiền riêng, muốn từ chối nhưng sợ người ơn giận nàng lại thôi.

- Mẹ bề trên cho Sơ, em giữ lấy đừng lộ

Những lá thư nhà gửi đến vẫn làm Ái buồn bã.nàng bực tức vì nghề công chức bạc bẽo của bạnàng giận mẹ những ngày gia đình còn sung túc không biết lo xa, nàng viết thư hoãn binh với lũ em đòi tiền hoài:Trường chị dạy đóng cửa vì học sinh bây giờ không chịu tới trường, chúng bu quanh những đồng rác Mỹ lời hơn bỏ tiền tới trường học. Chúng học nói xí xô vài câu tiếng Mỹ, chúng no nê hơn là tới trường mà bụng đói meo.Chi. Bây giờ không đủ tiền lo cho chịGắng đi, vài bữa nữa những đồng rác Mỹ biến đi, mọi sự đâu lại vào đó.

có một lá thư gửi về nhà. Ái đã hỏi em gái tin Dụnàng muốn có ít nhất cái đĩa. chỉ của cha đứa bé nàng đang còn mang trong lòng. Người em gái cho biết đã bị đổi đi chỗ khác từ lâu lắm rồi. hình như sau ngày Ái rời thành phố chỉ vài tuần. Đọc thư Ái thở dài muốn khóc mà khóc cũng không nổi, muốn hờn nhưng chẳng biết hờn ai Ái chặn tay trên bụng cười mơ hồ. Con mình, có thật là con của mình, một mình tôi không được hay sao? Đòi thiếu gì những đứa bé được sinh ra nhưng cha nó không hề hay biết, đòi thiếu gì đàn bà vượt nước mắt nuôi con một mình như tôi?

Ái chậm chậm đẩy bàn ủi.Thỉnh thoảng nàng dừng lại lau mồ hôi. Bà Hai cười cười đi ra:

- Thôi nghỉ đi để đó bác làm cho.

- Dạ, để tôi làm được mà.

Bác lắc đầu:

- Ma Sơ nói để cô làm chút ít cho đỡ buồn chứ ai ngờ cô hùng hục như thợ giặt ủi vậy?

- Tôi sợ ngồi không lẩm.

- Cô may áo cho em bé, sắp sinh rồi con` gi

- Da...

- Sinh em bé xong chắc cô xuống phố đi làm lại?

- Dạ chắc phải vậy bác ạ, vì chẳng lẽ ngồi không? Tôi còn phải lo cho gia đình tôi ở dưới tỉnh nữa.

- Quê của cô ở đâu?

- Dạ Vĩnh Bình.

- Trời, tận trong đó cơ à? Tôi cư" tưởng cô người Trung.

- Tôi người Trung đó chứ. Tôi sinh ra ở Đà Lạt.

- À, hèn gì nước da cô trắng bóc.

Bà Hai tò mò:

- Ba của nó đâu rồi
- Nó không có ba bác ạ
- Sao kỳ cục vậy, nhận hay không thì nó cũng phải có cha của nó chứ?
- Dạ ông ta không biết.
- Trời đất ơi, thì cô phải cho cha nó biết biết, kỳ cục vậy coi sao được?
- Dạ cha nó chết rồi.

Bà kêu khê:

- Trời đất, tội nghiệp không. Thôi gắng ở với ma sơ, sơ Sabin thương người lắm. Ái cười gượng mà nước mắt không gượng được cứ long lanh trên mịnàng tránh đi ngang lớp học những giờ có học sinh. Sự vắng mặt của Ái bên đó là một chạy trốn. Những buổi chiều rảnh rỗi nàng mang nỗi buồn trống vắng đầy trong hồn. Ái không biết mình nghĩ gì và mình đang làm gì nữa. Có khi nàng đang ngồi may vá nhưng lại đi tìm một cái kim. Suốt ngày nàng luẩn quẩn lo ra nhưng thực sự chẳng lo được gì. Mỗi ngày nàng một lạ mặt với nàng hơn. hình ảnh cô bé Ái nhí nhảnh cười đùa trong lớp học ngày nào đã mất hẳn.

nàng thích tầm, nhưng rất sợ nhìn ngắm thân thể mình. Mỗi ngày Ái một xa lạ với mình hơn. Dần dần Ái có cảm tưởng Ái không còn là Ái nữa. nàng sợ phần da thịt đã bị xâm lăng hai lần đó, nhục tủi, xót xa không muốn nhận. Nhưng nó là của nàng. có ai muốn chối từ chính mình như Ái không? Nếu bảo rằng cái đẹp tinh thần mới đáng kể. Nếu bảo rằng sự trong sạch. h trong tâm hồn mới thật cao quý. Nhưng tinh thần của Ái ở đâu? Ái không thấy. Nhưng ngày nào Ái cũng phải nhìn chính thân xác Ái. Nơi mang nặng dấu tích xâm lăng. Hai lần. Một quốc gia bị xâm lăng hai lần thì còn gì tương lai dân tộc đó nữa? Theo sao kịp người nữa đâu? Phải chi mình bằng lòng hiến dân. Phải chi tận tụy hết mình cho Hạ? Phải chi mình làm chủ được đời mình?

Ái xếp những chồng áo thơm sạch vào tủ. Mỗi em có một ngăn tủ có ghi tên. Rồi lặng lẽ bỏ lên phòng. Sabin về dơ tay cười với nàng:

- Khoẻ không Ái?
- Dạ khoẻ Ái đáp khê.

Sabin bỏ vào phòng riêng. Rồi một lúc sau tiếng đàn thánh thót êm vang. Ái chống tay bên cửa sổ nhìn đăm đăm ra bãi. Lâu quá Ái không xuống đó, đặt những vết chân lên cát, nghe tiếng sóng vỗ, tiếng phi lao than van. Bằng đã làm dơ bãi cát đẹp của nàng. Bằng đã dày đạp chốn thần tiên cuối cùng của Ái.

Ái áp nhẹ tay lên ụng. Mỗi ngày Ái thương con thêm một chút, mỗi ngày mẹ nghĩ đến con thêm một nhiều hơn. Con biết không con. Bây giờ mẹ thương con hơn trước nhiều. Đừng đập đầu mẹ nữa con sợ quá nhiều người làm mẹ đau đớn rồi, có quá nhiều người làm mẹ đắng cay. Mẹ. chưa biết phải đặt tên con là gì. Thôi thì tên Du dù sao cũng phải cho con mang tên người đó. Vương bích Du dù trai hay gái. Mẹ buồn vì không thể cho con mang họ cha con.

Bởi vì người không biết có con trên đời vì người không bao giờ ngờ được chỉ một tuần lễ thôi con đã thành hình.

Theo những lời kể của cô y tá phụ tá cho Sơ Sabin. Cuộc đời người nữ tu trẻ thật lạ lùng. Học trường đằm từ nhỏ đến lớn. Sống trong gia đình danh giá giàu có. Mười tám tuổi bỏ đi tu. Học y khoa, về nước và tình nguyện phục vụ cho trại cùi chỉ vì thương mẹ. Lòng vị tha cuối cùng khởi từ một tình mẹ con.

Người mẹ một ngày biết mình mắc bệnh cùi, bà tự giam mình trong phòng nhất định xa lánh chồng con. Người chồng buồn bã vì nghi ngờ tình yêu của vợ, xa dần

mái ấm tìm an ủi trong yêu thương khác. rồi một hôm, bà đột ngột bỏ nhà đi mất tích. Cả thành phố đồn ầm bà ngoại tình bỏ nhà theo tình nhân. Sabin lúc đó mới mười sáu tuổi. Đau khổ vì tiếng xấu của mẹ. Buồn tủi vì cha mang người đàn bà khác về nhà. Em gái của Sabin vì nhẹ da, vì buồn bực gia đình, buông trôi trong giòng thác lũ. Khi Sabin tình cờ biết mẹ mình chịu tiếng oan chỉ vì bệnh cùi sợ làm khổ chồng con lặng lẽ giam mình vào trại cùi khi chết âm thầm nhằm mắt không người thân. Sabin xót thương mẹ, nằng lạng lẽ đi tù. Và không một ai biết vì sao nàng chọn y khoa để về nước tình nguyện phục vụ vô thời hạn trong trại cùi, nơi mẹ nàng đã chết rất cô đơn.

Từ hôm biết rõ chuyện. Ái càng nặng lòng cảm phục Sabin hơn. Sabin ít nói, sống rất thâm lặng và tận tụy trong việc làm....Sơ không chịu nói về mình, hình như Sabin đã quên đi cái tôi của sơ rồi. làm việc và vâng lời tuyệt đối không thắc mắc, không do dự..Thỉnh thoảng ý nghĩ đi tu lại hiện ra trong đầu óc Ái. Nhưng rồi nàng cười thầm mình và xua vội đi ngay. Bởi nàng biết mình đã rất tầm thường, bởi nàng biết mình đã sống một đời tối tăm.

Không biết làm gì cho hết buổi chiều. Ái gõ cửa phòng Sabin. Giọng noi êm quen sau cánh cửa:

- Vào đi em, cửa mở sẵn rồi.

Ái đẩy cửa vào.

- Sao sơ biết là em?

- Nghe tiếng gõ cửa sơ đoán ra em liền.

- Phục sơ quá.

- sao có chuyện gì không Ái?

Ái lắc đầu.

- Em thì còn chuyện gì nữa đâu.

Sabin cười:

- Lại cay đắng nữa rồi.

Ái ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ:

- Đôi lúc em thấy em xa mình cả nghìn trùng.

Sabin dịu dàng:

- Em xa cách chính em?

- Vâng, xa cách chính mình. Lâu quá em chưa bắt gặp lại em, em chưa bao giờ tìm thấy cái gọi là Ái Lan trong em. Soi gương em không nhận biết em. Ai chứ không phải em sơ ạ

- Bây giờ em biết em yêu ai không?

Ái nói không do dự:

Hạ và mọi người. cái gì em cũng xúc động hết. Nhìn cái bãi rác em muốn chảy nước mắt rồi. Bé Việt lúc này có vui không Sơ

Sabin lắc đầu:

- Nó ít khi vui lắm, lớn lên chắc nó làm thi sĩ mất. có hôm sơ bắt gặp nó làm thợ

Ái nói:

- Nó thông minh nhưng hình như nó cố giấu đi sự thông minh của nó. Một đứa bé ở tuổi bé Việt biết dấu sự thông minh của mình đi, lạ và đáng lưu ý lắm sơ ạ
nàng quay lại nhìn đăm đăm người nữ tu trẻ:

- Sao sơ không nói chuyện về sơ cho em nghe?

- Sơ có gì để nói cho em nghe đâu?

- có chứ, chuyện đi tu năm mười tám tuổi của Sơ. Hồi trước sơ học trường dame phải không?

Sabin gật đầu. Ái hỏi tới:

- Sợ đi tu vì...

- Em biết rồi đó, vì mẹ của Sợ

- Vậy tất cả những gì người ta nói đều là sự thật?

Sabin gật đầu:

- Sợ ít khi phủ nhận lắm, lúc còn nhỏ ai nói gì về sợ, sợ cũng nhận hết. Vui vẻ mà nhận đẹp hơn em ạ

- Ba của sợ bây giờ biết chưa?

Sabin lắc đầu:

- Không, ông đã tìm cho ông một hạnh phúc khác, sợ không muốn ông sống ăn năn. Một mình sợ biết đủ rồi em ạ

- Nghĩ là ba sợ vẫn nghĩ là bà bỏ đi, với...

Sabin dịu dàng nhìn Ái:

- Nói ra có ích gì đâu em?

Ái dăm chiêu:

- Hạnh phúc sao mong manh quá. Bây giờ em không biết em muốn gì nữa. Còn khát khao mới còn hạnh phúc phải không sợ? Em khô cả mộng ước rồi.

Sabin an ủi:

- Em còn trẻ quá mà Ái, đừng nói như thế.

Ái đứng lên bỏ về phòng. Bởi Sabin đơn sơ và trong trắng quá khó cho những giọt nước mắt đắng chát của Ái chảy ra, khó cho Ái nói ra những lời chua chát.

Rồi Ái sinh con âm thầm như đã mang con rất âm thầm. Nàng quay mặt vào tường, nước mắt ứa ra khi thấy những người vợ khác có chồng thăm nuôi. Nàng đã qua cơn đau mê cuồng một mình. Nàng đã cắn răng nuốt thầm tiếng nấc. Đứa bé giống Du. Nhìn đứa con, nàng dần dần nhớ lại rõ ràng từng nét của người đàn ông đó.

Nằm trên giường thoáng thấy bóng một người đàn ông vào thăm vợ, lòng nàng lại nhói đau, rồi nước mắt không sao kìm giữ được trào ra từng hàng.

Rời bệnh viện Ái trở về tu viện chăm nuôi con bằng nước mắt, bằng bao nhiêu đau thương nát lòng. Con lớn từng ngày, mẹ già từng đêm. Khi bé Du biết bò, nụ cười sáng rỡ, những ngón tay tròn. Khi bé Du biết giơ tay đòi mẹ thì Ái rời xa con. Nàng trở về quán rượu vì nàng cần phải có tiền, có tiền để nuôi con và nuôi gia đình. Những lá thư kể khổ của các em không tuần nào sót. Ái gửi con ở Vũng Dừa ngậm ngùi xuống phố. Nàng hôn bé Du nước mắt rưng rưng. Nàng xiết con vào ngực chặn tiếng nấc.

- Con ngoan nghe, masợ thương con...

Bé Du tròn hai mắt cười toe miệng, vòng môi thắm. Ái vùi mặt vào tóc con mãi chưa rời xa được. Nàng rên rí:

- Trời ơi, con tôi, con tôi...

nàng đặt con xuống giường gỗ thấp lùi ra xa rồi lại nhào lại ôm chầm lấy con. Sợ Sabin xót xa nhìn rồi thở dài quay đi. Nửa giờ sau, Ái làm lủi bỏ đi, vừa đi vừa khóc thắm.

Ái đứng trước gió. Biển đón nàng bằng những đợt sóng lớn.

nàng nhìn dăm dăm một cánh buồm ngoài xa xa đó. Ái vừa gửi tiền về nhà xong. Số lương bà chủ Con Mèo Đen trả trước cho nàng. Ái giữ lại một ít cho con, buồn buồn Ái lại lần ra bãi Tàu của Hạ! Ái muốn bỏ về, bỏ trốn thật nhanh. Nhưng ai đó đã chôn chân nàng trên cát. Từ trên tàu, Hạ nhìn thấy Ái, chàng chạy như lao xuống gọi hụt hơi:

- Ái! Ái!

đến gần Ái chàng thở:

- Trời! anh tìm mãi không thấy em.

Ái mở mắt nhìn chàng, môi nàng mấp máy:

Hạ nắm cứng tay nàng:

- Tại sao em trốn biệt anh? tại sao? chiều nào anh cùng chờ em hết.

- Anh vẫn về đây?

Hạ gật đầu:

- Thỉnh thoảng anh vẫn về đây, tìm em và chờ em.

Ái bối rối muốn rút tay về, nàng ngậm ngùi nói:

- anh không thấy em khác trước sao?

Hạ nhìn nàng:

- Em đẹp hơn trước và buồn hơn.

- Không..em...

Hạ lắc đầu:

- Gặp anh, em không mừng sao?

Ái gật đầu:

- Em mừng, nhưng...

- Không nhưng chỉ hết, đi chơi với anh đã. Anh mượn xe zip đưa em đi chơi

Chàng đưa Ái xuống tàu, thiết tha từng lời, yêu thương từng chữ:

- Đừng làm khổ anh nữa, Ái ạ

Một lúc sau chàng kêu lên:

- sao em không nói gì hết vậy?

Ái bối rối.

- Em không nhớ anh?

Ái gật đầu rồi nín thinh. Hạ dăm dăm nhìn nàng:

- Chuyện gì đã xảy ra, em?

Ái buồn bã:

- Đừng để ý những chuyện của em.

Hạ lắc đầu.

- Em không yêu anh sao nói như vậy?

- Em yêu anh.

Hạ ôm mặt nàng trong hai tay chàng:

- anh biết, đừng khóc nữa. Chờ anh ở đây, anh đi lấy xe.

Ái nhìn ra sà n nhảy:

- Ở đây thiếu gì những cô gái đẹp cho Tony chọn.

Tony nghiêm mặt:

- Ái đừng hiểu lầm tôi như vậy.

- Tôi đâu có hiểu lầm, tôi hiểu thật đó chứ?

Tony buồn bã:

- Giữa tôi và Ái không thể có tình yêu hay sao?

- Một trao đổi văn hóa Tony chịu không?

Tony thở dài dăm dăm ngó Ái:

- Ái có vẻ ghét tôi?

Ái lắc đầu:

- Không bao giờ, các ông cho tôi công ăn việc làm sao tôi ghét ông?

Tony lắc đầu:

- Đó, Ái mai nữa thấy không?

Ái cười:

- Tôi biết nói như thế nào nữa bây giờ? Mỗi lần có dịp đi ngang những trại lính Mỹ, tôi vẫn thấy cảnh người ta khám xét những công nhân sở Mỹ. Họ nhật hạnh, họ dấu diếm những thứ các ông dư thừa vứt đi và bị chặn xét thật gắt gao, tôi lại buồn. Đáng nhẽ đó là một cái quyền, người giàu quá phải biết san sẻ chứ. Chúa của các ông dạy như vậy mà.

Tony mỉm cười, vẫn trêu mếu nhìn người con gái mỗi lần gặp là một lần chỉ trích. Ái bâng quơ:

- người giàu cướp máu xương mồ hôi và nước mắt thì chuyện tự nhiên được cúi đầu khuất phục và e sợ, kẻ nghèo lấy chút dư thừa gọi là kẻ cắp.

- Ái có vẻ nặng đầu óc xã hội nhỉ

Ái nín thinh. nàng nhớ con mình ở gần bãi rác, nàng nghĩ đến bé Việt, đến sơ Sabin. mình ngồi ở đây nhớ họ nghe thẹn thùng, nghe xót xạ

- Ái nhảy với tôi bản này được không?

Ái phân trần:

- Tony hiểu cho tôi, tôi không phải là gái nhảy, hơn nữa...

Tony lắc đầu:

- Tôi chưa gặp người con gái nào khó hơn cô Ái ạ

- Ông tưởng đàn bà Việt Nam ai cũng như những người ông đã có dịp ôm ấp sao?

- Ồ không, tôi xin lỗi Ái, tôi không muốn nói như thế.

Ái muốn dứt chuyện với Tony nên lại ngồi im. Nửa hồn nàng lênh đênh trên biển với Hạ. Nửa hồn nàng chìm ngập trong dĩ vãng tủi sầu. Những ba người đàn ông trong một điện vàng, nhiều quá rồi trời ơi! Vậy mà chưa một lần nào cao vởi, chưa một lần chìm, chưa một lần nổi

Ái nhìn sững. Vẻ mặt rất đàn bà của Ái lúc đó mang chút xót xa, một chút ngậm ngùi, đôi mắt hơi mơ mộng, vòng môi hơi kiêu kỳ khinh bạc. Trong vũ trường, Ái là người duy nhất đơn sơ từ cách mặc đến trang điểm. hình như Ái có không tới năm chiếc áo dài.

Tony thì thầm:

- Ái, tôi yêu em thật mà, em còn suy nghĩ gì nữa Ái?

Ái lắc đầu:

- Tôi có suy nghĩ gì đâu?

nàng gạch gạch những đường nét vô nghĩa trên quyển sổ trắng. Như sóng, như mây như vòng ôm mê, như hôn môi, như cửa chàng, như cửa em quấn xiết, như tận cùng trong nhau. nàng lại vẽ một vài vòng âm dương của Trời Đất. Chữ S ở giữa một vòng tròn. Tony nhìn chữ S giữa vòng âm dương và nói:

- Nước Ái ở giữa vòng tròn âm dương này, đáng nhẽ người nước Ái thái bình an lạc nhất. Coi TV cứ thấy người VN xuất hiện là tôi nổi gai ốc lên vì xót, vì buồn. Tôi không hiểu tại sao nữa, gương mặt người VN có một cái gì đó gọi xót thương khắc khổ, cam chịu và đau thương. Tôi hay xúc động khi gặp người VN lắm Ái, nhất là những cụ già, da họ nhăn màu đồi mồi gọi cho những dĩ vãng đau đớn đã hằn ghi trên đời họ. Đáng nhẽ tôi được về nước từ năm ngoái nhưng tôi xin ở lại, dù về Mỹ đời sống tôi được bảo đảm.

Ái nhìn Tony một hơi lâu hơn một chút, giọng nói Tony như ấm áp hơn mọi ngày.

- Anh thấy như vậy?

Tony gật đầu:

- Đôi mắt người nước em lạ lắm, em không thấy sao?

Ái gật đầu:

- Chúng tôi quen đời thống khổ quen với nhục nhằn từ bao nhiêu năm nay, thế hệ này sang thế hệ khác nhục nhằn với tang thương. Quá quen rồi anh ạ, đau khổ gắn liền tai ương thân mật, không còn nước mắt để khóc, không còn hơi để than van kêu gào. Chỉ biết mở mắt mà nhìn thôi.

Ái nhìn Tony lặp lại ý nàng:

- Chúng tôi đã quen với đau khổ như người nước Tony đã quen với sung sướng. Bây giờ mà thanh bình no ấm người ta ngạc nhiên và đâm nghi ngờ.

Tony vẫn không rời mắt nhìn Ái. có một cái gì là lạ nơi người con gái này. Ánh mắt lúc nào cũng xa xăm, giọng nói thấp thoáng một nỗi buồn mơ hồ nhưng thăm thiết. Tony nghĩ nát óc không biết phải chinh phục nàng bằng cách nào. Tony không dám dùng tiền để chinh phục Ái như những cô gái kh'ac. Ái biết tiếng Anh. Tony cũng biết chút ít tiếng Việt thật, nhưng chữ nghĩa đó không đủ làm cho Tony tỏ bày tình yêu của Tony với nàng. Tony bất lực ngồi nhìn Ái không chớp mắt.

- Ái, em nghĩ sao, tôi muốn cưới em làm vợ?

Ái nhìn Tony dăm dăm rồi lắc nhẹ:

- Tôi có chồng và một đứa con rồi.

với Tony nàng không kể lẽ dài dòng như đã kể với Hạng không yêu Tony, nàng chỉ thích vẻ đẹp lạ lạ của chàng thôi. Tony có ánh mắt màu xám thép, trữ tình và mê man, gương mặt Tony phảng phất nét Đông Phương từ đôi mắt trữ tình đó, đôi môi lúc nào cũng như cười. nàng đã mê anh chàng bác sĩ đa tình, cô đơn và trí thức jivago trong phim. Bây giờ Tony cũng trí thức, cũng cô đơn khi lạc đến phần đất sặc mùi thuốc súng này cũng đôi mắt tình tứ, đôi môi khinh bạc.

Bàn tay Tony đặt trên tay nàng. Ái nhìn mà không rút lại chỉ khe khẽ thở dài khi nhớ đến Hạng với Tony, Ái không mặc cảm vì dĩ vãng mình. Khi ở bên Hạng dĩ vãng cấu xé hồn nàng giành giật trái tim nàng đến nhàu nát, chặn đau ruột gan nàng từng giây từng phút.

- Bà Tâm nói hai người chưa phải là vợ chồng mà?

Ái im lặng, Tony thiết tha:

- Tôi sẽ chánh thức cưới Ái theo nghi lễ Vn. Tôi không coi Ái như những cô gái khác đâu. Ở bên Mỹ tôi là giáo sư, tôi có một trang trại đủ cho mình sống đủ tới già, Ái nghĩ sao?

Ái vẫn ngồi im. nàng nhớ những đêm sống với Hạng nửa chừng nửa đoạn. Vừa hạnh phúc, vừa đắng cay. Ngồi bên Tony nàng không mặc cảm, không khốn khổ vì dĩ vãng của nàng chỉ với Hạng thôi nàng day dứt không nguôi.

- Nhưng tôi có một đứa con và một đại gia đình phải nuôi.

Tony hăng say:

- Tôi sẽ lo hết cho, Ái đưa tôi về thăm gia đình đi.

Ái lắc đầu:

- Không được, ba mẹ tôi không bằng lòng đâu.

Tony buồn bã.

- Người VN khó tính thế, tôi cũng là người như Ái vậy, có khác biệt giữa tôi và Ái đâu?

- Anh cho tôi một thời gian để suy nghĩ đã, hơn nữa coi như tôi đang có gia đình.

Tony dầm đuối:

- Anh chờ em, anh nóng ruột chờ em.

Giọng Tony khi nói hai chữ nóng ruột đầy chất VN làm Ái mỉm cười, nụ cười với Tony mang nhiều hứa hẹn nên Tony vui vẻ ra về.

Ái xuống xe đi bộ vào tu viện. Con nàng sống trong đó với những đứa trẻ khác. nàng

dừng lại trước dãy nhà nhỏ đề ba chữ Ký Nhi Viện lòng nhói đau. Dãy nhà gỗ sơn xanh sơn đỏ cho vui mắt trẻ con. Tay nàng xách một thùng sữa bột, vài món đồ chơi cho bé Du.

Lũ nhỏ được bố mẹ rước về hết chỉ còn vài đứa không có bố mẹ ở lại. Bé Du đang bò quanh cái phản gỗ thấp, đôi mắt bé long lanh, đôi môi đỏ và gò má hồng. Ái buông sữa, buông hết xuống, giơ rộng hai tay ra chạy lại đón con và khóc.

Nước mắt nàng chảy mãi không ngừng. nàng vùi mặt vào tóc con thơm mùi sữa khóc ngất từng cơn. Con mình, con mình còn cha còn mẹ mà kể như mồ cô. Con mình bò lê lét trên sàn nhà kí nhi viện như thế này, ngày này sang ngày khác. Con mình với lũ trẻ con nghèo khổ nhất quanh vùng, những đứa bé mất cha mẹ vì chiến tranh. Ba của nó là một người đàn ông giàu có và danh vọng lẫy lừng...Trời ơi...con tôi...

nàng thốn thức mãi.đứa bé ngơ ngác nhìn mẹ nó như đã quen với cảnh bị bỏ rơi, về chịu đựng trên nét thơ ngây đó càng làm Ái đau đớn.

Ái cắn đôi môi, nước mắt chảy ròng ròng. Tuần nào cũng thế gặp con là Ái khóc. Người đàn bà giúp việc của tu viện lặng lẽ thu dọn những món đồ chơi rẻ tiền vào chỗ.Bé Du đã biết bò quanh sàn nhà, biết khóc mếu nhưng chỉ một mình. Ái thẫn thờ, nếu mình ôm con thì đói. Tiền đâu gửi về nhà, tiền đâu lo cho con?

Ái bồng con đem vào phòng cho nàng, vừa đi vừa áp má mình trên má con dấu đôi mắt hoen lệ Sơ Sabin chưa về. Ái nhìn đăm đăm bé Du, nghĩ lúc bé lê lét bò quanh kí nhi viện giữa những người xa lạ, lòng Ái quặn đau. làm sao bây giờ? Trời ơi là trời? Con sống một mình từ lúc biết bò? Con xa cha từ lúc biết bò? tội nghiệp con quá Du ơi.Đôi mắt đứa bé vẫn ngơ ngác đẹp, vẻ ngơ ngác của bé Ái thấy như một cam chịu, tội lỗi.Hay là lấy Tony, đem con về uôicó tiền gửi về nhà khỏi phải đêm đêm tới vũ trường, khỏi phải xa con đặng đặng hàng tuần.

Còn Hạ?mắt Ái đăm buồn. nàng nằm xuống bên con, chống tay nhìn ngắm con mình như chiêm ngưỡng một tác phẩm đẹp nhất đời mình, một tác phẩm của máu và nước mắt. Du không biết chàng có một đứa con với mình? đàn ông sao dửng dưng, sao xa lạ với con quá

Suốt buổi chiều Ái không rời con. đứa bé như rơi vào vòng tay thần tiên của mẹ, thỉnh thoảng nó nhoén môi cười thật tươiÁi nhìn nụ cười con nằm lấy cánh tay tròn những ngón, lòng buồn rưng rức.

nàng vừa bồng con vừa ôm bình thủy đi lấy nước sôi dưới nhà bếp về ph`ong. nàng không muốn rời con dù chỉ một phút. Sơ Sabin đi ngang qua, dơ tay ôm bình nước cho nàng:

- Đưa sơ, ôm con vậy lỡ rớt bình thủy bỏng chân cho coi

Ái cười như cám ơn. nàng âu yếm nhìn con, mắt long lanh buồn.

- có gì lạ không em?

Ái chợt nhớ Hạ, lời đề nghị của Tony nhưng lắc lắc đầu:

- Thừa sơ không. Bé Du tuần rồi có quấy không sơ

Sơ Sabin mỉm cười:

- Du ngoan lắm, chỉ buổi tối và trưa sơ mới nhìn chừng bé được thôi.

Ái lí nhí:

- Em biết, sơ tốt với em quá, đời em mà không gặp sơ không biết sẽ điêu đứng thế nào?

Sabin lắc đầu:

- Lại ơn với nghĩa nữa rồi.

Sabin để bình nước trên bàn rồi nhẹ nhàng rút luiÁi loay hoay pha sữa cho con rồi

khuấy thêm một đĩa bột chò nguội. Bé Du có vẻ thú vị bò tới bò lui trên giường, thỉnh thoảng đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn Ái.

Ái cười với con, nghe lòng xót xa. Về đây chỉ muốn yên thân sống, về đây chỉ muốn suốt ngày được ôm con.

nàng bồng ôm chầm lấy bé, ôm thật chặt và nức lên một tiếng. Buông con ra Ái vẫn thờ nhìn không chớp mắt. Nó giống Du nhiều quá, mắt môi và gương mặt.

Nhìn con, Ái không sao quên được người đàn ông đó. Một gợi nhớ thăm thiết, một kỷ niệm sống vô cùng yêu dấu đã có giữa hai người dù không yêu thương nhau.

Sabin gõ cửa phòng đưa cho nàng một lá thư của gia đình gửi ra rồi lại về phòng.

Ái đọc xong buồn bực gấp lại:

”Chị Ái, ba vào bệnh viện rồi, ba buồn vì không việc làm lại thêm nợ nần chồng chất thêm mãi có mấy cái xe tui em đi học mẹ cũng đem bán hết rồi. Ba đau nặng phải vào bệnh viện công, tiền đâu mà bệnh viện tư hả chị? Chị cố chạy gửi về cho tui em vài chục ngàn để lo cho bạ

Em sợ ba nguy mất chị Ái ọ! Mặt ba cứ dầu dầu hoài, sao chị không về thăm nhà chị Ái? Chị thử hỏi mượn trước trường chị dạy xem sao? Mẹ lúc này đỡ đánh bài rồi, nhưng cứ buổi chiều mẹ lại cáu, la hét rầm rầm vì buồn tay buồn chân sao ấy.

Gắng lo tiêng gửi về nghe chị, để ba nằm nhà thương thì cả nhà cũng đau lòng lắm.

Bác sĩ nói ba bị lao tâm hay sao đó. Em thì tin là vì ngồi một chỗ, vì bị mọi người xua đuổi không có việc làm ba đau chứ chẳng có bệnh gì hết. Bây giờ người trẻ còn thất nghiệp đầy ra đó, huống chi ba đã già rồi, ai người ta mượn nữa. Mấy tháng đầu ngày nào ba cũng lóc cóc đi xin việc thấy mà thảm.

Tháng trước chị gửi về hai chục ngàn trả nợ hết trơn rồi. Em nghe nói ở đó buôn bán đồ Mỹ mau giàu lắm sao chị không buôn? đi dạy bây giờ đói chết”.

.....

Tony! Ái bồng nhớ người đàn ông này và tiền bạc của ông.

Màu da của Tony sáng hồng như những tiền đô la đỏ ông phung phí đêm đêm.

Nhưng kỷ niệm với Hạ còn thăm thiết quá. Ái xua thật nhanh ý nghĩ làm vợ Tony đi.

Ba đau nặng lắm rồi... Nằm nhà thương thiếu thuốc, thiếu sự chăm sóc ân cần.

Nghèo túng là một tai ương đáng sợ hãi nhất. Nổi vui ở bên con bị ám ảnh bởi tin người cha đau nặng. có đôi khi Ái đâm bực mình. Ái muốn quên phứt trên đời mình có một gánh nặng. Tại ai Ái dẫn thân với Du, tại ai Ái ra nông nổi này?

Những ý nghĩ đó làm Ái khổ tâm và đôi khi ghê tởm chính mình vì ngấm ngầm oán trách cha mẹ mình. Nếu mình sinh ra trong một gia đình giàu có hơn, nếu cha mình đừng khiếp nhược yếu hèn, nếu mẹ đừng bài bạc se sua... có lẽ Ái đang nhờ nhờ đi học, có đâu trốn tránh nơi đây, heo hắt nuôi con một mình, nuốt thắm nước mắt mỗi đêm.

Hạ, lương sĩ quan, thời buổi này làm sao cáng đáng nổi cho nàng?

Nếu Hạ có tiền đi nữa, Ái cũng không dám. Du còn phần vợ phần con, vợ Du không phải là người chịu ngồi không để cho nàng cướp chồng bà. Bằng có tiền thật đó, nhưng nàng đã ghê tởm ông lắm rồi. Chỉ còn Tony người đàn ông từ phương xa đến, với ánh mắt màu xám thép mênh mông...Ồ không thể được, sao hôm nay dám nghĩ chuyện lấy Tony? Còn bạn bè, còn tự Ái của mình?

Ái ôm con vào lòng nụng nịu, trái tim đau đớn của nàng dịu xuống êm đềm hơn.

Đời em còn chút này thôi Hạ! tha thứ cho em, đừng trách em.

Những lá thư nhà thư nào cũng hỏi tiền. Mỗi lần đọc thư nhà Ái chỉ thêm lo, than thở sinh hoạt đắt đỏ, than thở gạo lên, tiền học lên. Ngoài ra chẳng còn thứ gì. Ái mơ ước một hạnh phúc êm đềm mà không bao giờ có. Nằm bên người yêu, dĩ vãng

cấu xé tử nhục không tha, xác thịt không quên.

Nhận thư nhà lo âu chồng chất thêm, những số tiền cần thiết mỗi ngày leo hai ba bậc. Bà Thu Tâm chỉ bằng lòng tăng lương nếu nàng chịu làm gái nhảy độc quyền cho nhà hàng của bà. Rất nhiều lần Ái muốn liêu một phen, đêm đêm ngồi đó, hay đêm đêm chuyền tay hết người đàn ông này tới người đàn ông khác có khác gì nhau?

Bé Du quen ngủ một mình, đêm đó nàng muốn ôm con ngủ, bé có vẻ khó chịu. Ái sốt sa thấy bé đã quen với cảnh bị bỏ rơi quá rồi. nàng ứa nước mắt trả con vào giường riêng.

Nằm một mình, Ái mở tròn mắt nhìn trần nhà. Tin ba đau nặng làm Ái không ngủ được. Suốt đêm Ái loay hoay nghĩ cách kiếm tiền. làm vũ nữ hay lấy Tony? Ái phải chọn một trong hai cách.Ái không thể buôn bán vì không có vốn, nhất là nàng còn quá nhỏ, không biết một chút gì về nghề buôn bán. Buôn hàng Mỹ Ái càng mù tịt. Tiếng đàn của Sabin hôm nay buồn hơn mọi ngày. Những nốt mềm thánh thót bay lên rồi buông xuống bùi ngùi. Ái trăn trọc gần hết đêm. Đêm một mình không ngủ cô đơn càng náo nùng. Đêm một mình không ngủ buồn càng thâm thắm hơn. Sáng hôm sau Ái gặp bé Việt dưới nhà mồ côi. Thằng bé ngược nhìn nàng rồi chào khẽ”

- Thừa cô mới về.

Ái mỉm cười:

- Hôm nay em đi học chứ?

- Dạ chút nữa em mới đi.

nàng nhìn khúc bánh mì và ly sữa viện trợ của Việt.

- Em ăn đi chứ.

Việt lắc đầu.

- Em no rồi cô

- Còn nguyên vậy mà no chi

thằng bé chớp mắt nhìn nàng rồi cúi nhanh xuống, bàn tay hơi gầy mân mê ly sữa.

Ái lại nhìn những ngón tay nó và vành tay.Không triệu chứng gì. Bao giờ Việt cũng ngồi một mình, nó cô đơn còn hơn người già, vì lũ trẻ khác sợ nó mắc bệnh cùi. Vì nó trót bị định mệnh đẩy vào bụng mẹ nó một người đàn bà phong hủi như định mệnh đã đẩy Ái vào bụng mẹ, người đàn bà có đôi tay quen xoa trên chiếu bạc.

cái định mệnh buồn của một người không ai

trốn nổi.thằng bé không thể chối từ cha mẹ nó dù muốn hay không? thằng bé vẫn bị mọi người e sợ, phải ngồi ăn một mình, cái ghế nó ngồi không ai muốn ngồi nữa.

Cuốn sách nó đọc không ai thèm đọc nữa. Trách ai bây giờ? Nếu mình lấy Mỹ người ta sẽ khinh bỉ mình, người ta sẽ nhìn mình với đôi mắt rẻ rúng.

Bé Việt nín thinh, nó quen cảnh ngồi im hàng giờ không ai han hỏi rồi, có người hỏi đến, nó lúng túng đến tội nghiê.p.Ái bị rơi vào cái không khí im lặng bao bọc quanh thằng bé, nàng cố gắng hỏi tiếp.

- Em làm thơ không Việt?

thằng bé hơi giật mình:

- Dạ cô hỏi em?

Ái sực nhớ lớp nàng có hai thằng Việt, một thằng đi cướp rác bị đập gần gãy tay đau phát sốt, cha chết trận, mẹ mù loà suốt ngày đan rổ nhặt từng đồng nuôi con.

thằng bé biết mẹ mê nghe cải lương, thềm rỏ rả cái máy phết thải của lính Mỹ vút trong xe rác mà không được. Thằng bé cũng khôi ngô sáng sửa chỉ tội gãy ốm quá thôi. Một thằng Việt, cha mẹ bị phong cùi bạn bè xa lánh và e sợ không dám tới gần.

Ái sực nhớ trong lớp nàg dạy không kiểm ra đợc một đũa bé nào mập mạnh cả, da chúng đũa nào cũng tái mét, hậu quả của tháng ngày đói ăn. Rồi chúng sẽ lớn lên kéo theo chúng sự yếu đuối và hèn kém của cả một thế hệ

- Em còn làm thơ không?

thằng b'e gật đầu:

- Dạ thưa cô còn.

Rồi nó lại nín thnh, những ngón tay như muốn dấu đi, hai mắt bối rối không dám nhìn. Ái thở dài.

nàng đặt một tay trên vai nó, Việt gần như sợ rúm người, tai nó đỏ bừng, hai mắt nó long lanh như sắp khóc:

- Cô, cô không sợ em...

- Tại sao cô lại sợ em?

Nước mắt nó ướt trên hai mị.Nó hơi né người tránh Ái, giọng nó như người lớn:

- Ai cũng sợ em, ai cũng xa lánh em, em quen rồi.

Ái an ủi:

- Em không có bệnh đâu, em coi, em khỏe mạnh như mọi người mà. Em phải chạy chơi với bạn bè đi chứ.

- Khôn ai chơi với em cả, đũa nào cũng nghi em mắc bệnh.

Giọng nó thấp xuống:

- Đôi lúc em muốn mọi người, tất cả mọi người đều bị như em cho xong. Tại sao em lại là con của ba mẹ em hả cổEm không hiểu sao mẹ em lại còn có con đợc? Em không hiểu nổi.Đáng nhẽ không nên có em...

Ái sững sờ nhìn thằng bé, nó đã biết nói một câu như thế. Việt đứng lên, không nhìn nàng, vòng tay chào:

- Thưa cô, em đi học.

Ái đứng nhìn theo đũa bé, bao giờ nó cũng đi học trễ hơn mọi đũa trẻ khác, nó có vẻ thắm thía cái định mệnh của nó. Nó ít cười ít nói, suốt ngày ném tia nhìn hững hờ xa xạ.Nó đi men theo hành lang chứ không tung tăng đi giữa hành lang như những đũa trẻ khác, ở đâu làm gì nó cũng e dè khép nép.Con mình lớn lên nó có mang nặng mặc cảm như nó không? nếu mình làm vợ Tony bé Du sẽ nghĩ gì? Ái cắn môi thẩn thờ bỏ vào phòng nhìn con đang ngủ.

nàng bảm tay vào song sắt nôi con và khóc một mình. Bé vẫn ngủ như thiên thần, gương mặt thanh thản, đôi môi như đang cười. Phải viết thư cho Vĩnh Du biết, cho anh ấy biết anh ấy có một đũa con với mình. nàng lấy ra tờ giấy và cây viết:

Kính ông,

"Chắc ông còn nhớ tôi, người con gái đã sống "với ông một tuần lễ.Tôi định dấu ông chuyện này nhưng sáng nay nhìn con tôi bỗng ăn năn vì nó giống ông quá. Ông ngạc nhiên lắm phải không? Vâng, một tuần lễ đó thôi tôi đã mang thai, tôi âm thầm sống ở đây và âm thầm sinh con, bởi tôi nghĩ ông và tôi không ai nợ nần ai. Tôi cũng không có ý định làm phiền ông đâu. Bằng chứng là nó đợc hơn năm tháng, ông đã biết ông có thêm một đũa con đâu?

"Lá thư này tôi chỉ muốn cho ông biết là con ông thôi, tôi sợ lương tâm cắn rứt tôi. Nhận hay không tùy ý ông, dĩ nhiên tôi không bao giờ rời xa con tôi đợc. Tôi cũng không thể liên lạc chi với ông đừng nói gì làm vợ bé của ông. Tôi không bao giờ quên cái cảnh ông mở cửa đấu vội tôi đi trước mặt vợ ông chiều hôm đó. Không, tôi kkhông quên đợc, tôi rời thành phố đi vì cái đấu lưng tàn nhẫn đó, và vì đôi mắt khinh bỉ của vợ ông ném cho tôi, như cho một đũa con gái đê tiện nhất trên đời này. "Tôi đã thề giữ bí mật chuyện con tôi, sống giữ trong lòng, chết mang theo, không

hiếu sao hôm nay tôi lại viết? có lẽ vì bé Việt, thằng bé con của một cặp vợ chồng phong hủi

"Tôi sợ con tôi lớn lên cũng mặc cảm như nó vì dù sao bây giờ tôi cũng là hạng người hèn kém trong xã hội này mất rồi.

Ông chỉ nên biết ông có một đứa con, thế thôi, đừng bận tâm lo lắng, bao lâu tôi còn lo cho nó được. Ồ, tôi sực nhớ tôi không biết địa chỉ của ông. hình như ông đã chuyển đi nơi khác rồi? Định mệnh ông thấy không? Tôi dẫu ông hay không thì cũng vậy, giữa ông và tôi có bao giờ ràng buộc được nhau. Tôi cũng quên không tìm biết địa chỉ của ông ngày đó. Bây giờ đành chịu.

Lá thư này đành coi như không hề có...Ông Du, nếu biết mình có một đứa con, trong trường hợp đó ông có ngạc nhiên không? Thú thật hôm mới biết mình mang thai tôi cũng không tin được, tôi vừa ngạc nhiên vừa lo sợ nên hết cả thương con. Bây giờ thì nó là tất cả đời sống tôi. Bây giờ tôi chỉ còn nó làm nguồn hy vọng. Mà thôi, thư này viết rồi xé đi, cũng là điều hay cho ông, biết rồi lỡ ông bắt con tôi đi thì sao?

.....

Ái đừng viết ở đó, bởi biết thư không thể gửi nên thôi không viết. nàng đọc thư rồi buồn buồn xé tan từng mảnh nhỏ, thả cho bay xuống vườn. Lỗi không phải tại mẹ đâu con ơi.Ta.i định mệnh buồn đã phủ lên đời mẹ con mình. Mẹ đã viết thư cho ba con rồi đó nhưng mẹ không biết địa. chỉ ba cũng không biết một tin tức nào người đã tạo nên con. Đừng trách mẹ Du ơi...có người đàn bà nào không mơ ước một hạnh phúc bình thường đâu? Một mái ấm yên vui, một người chồng và những đứa con. Đời đàn bà ai chẳng mơ ước thế?

Bé Du tựa mình thức dậy không khóc, nhưng nhoén miệng cười khi nhìn thấy mẹ ngồi bên nôi. Ái cười mà nước mắt rưng rưng bu[^]n giờ hai tay đón con. nàng ôm nhẹ con vào lòng lo cho con chuyện buổi sáng. Đôi mắt Du thật sáng và thật tròn. Ái nắm lấy một ngón tay thôi tưởng như chạm đến cội thiên đàng êm ấm nhất. Da thịt con thơm, hơi thở con thần tiên quá chừng. làm việc thu dọn phòng, sửa soạn bình sữa, tắm sáng cho con, thỉnh thoảng Ái dùng tay ôm con hôn rất nhẹ

- Ôi ước chi có ai tháng tháng đem tiền cho mình, để mình được ở nhà mãi thế này mà ôm con.

Nghĩ tới lúc phải rời xa bé Du xuống phố vào vũ trường kiếm tiền, Ái lại buồn lại thở dài khe khẽ.Mãi nưng niu đến giờ bú bình sữa chưa xong, bé Du mếu máo rồi oà khóc. Ái cố gắng vội lấy nước lạnh ngâm cho mau.

- Chó con, háu đói như bố ấy nhé..

nàng khựng lại, mặt thần thờ lạ lùng, đôi khi mình tưởng con mình cũng có bố như ai, mình tưởng như mình cũng vợ hiền. Háu ăn như bố, ai là bố của con mình mới được chứ, người ta có biết người ta có một đứa con với mình đâu?

Con mình cười đã đẹp, con mình mếu còn dễ thương hơn nữa. Bé Du chờ sữa, mếu sệch miệng. Ái sung sướng nhìn con khóc cùng lúc lòng nàng dâng lên nỗi phiền hờn nhẹCon tê tái băng khuâng.

nàng bế con trong lòng, yêu thương nhìn con ngậm vú. Con vào đời sớm quá nên đời con buồn, lẽ ra con chẳng nên vội vàng thế này con biết không? Ái bỗng thấy những giọt lệ mình rơi đều trên gò má căng mùi sữa của con. Những giọt lệ tủi phiền trên má con làm Ái đau buốt tim. nàng nhìn rồi thần thờ lấy khăn thấm khô đi.đứa bé ngây thơ không biết mẹ khóc rơi lệ tủi trên má mình nhoén môi cười rất ngoan.

Bú xong bé Du lại ngủ. Ái vòng tay trên thành nôi và không thể nào không nghĩ đến người đàn ông thứ nhất của đời mình.

Vĩnh Du tổ chức tiệc sinh nhật của chàng và cương quyết mời cho bằng được Ái. Ban đầu Ái từ chối, nhưng tim đàn bà bao giờ chẳng mềm, Ái đã đến với ông trong dạ vũ sinh nhật của ông. Ông cho xe đến tận nhà hàng đón Ái. Nàng mặc áo dài hiền lành như ngày xưa có những tiếng xì xầm, có những ánh mắt ghen gh'et ném sau mỗi bước đi của nàng.

- Tại sao ông ấy lại mời một cô gái nhảy đến đây nhỉ

- Con nhỏ đó mà là thượng khách đêm nay sao?

Ái thoáng nghe, nên lòng thoáng đuan, nhưng vẫn phải cười. Ông đón nàng vào:

- Anh chỉ sợ em không đến thôi Ái ạ

Ái cười nhẹ:

- Em đã hứa với anh rồi mà.

Những đôi mắt sắc như cửa đao gót chân nàng, như châm buốt sau gáy nàng. Ái an phận ngồi một chỗ. Ông không muốn nhảy với nàng vì không muốn nhận nàng là vũ nữ. Nhưng đêm nay ông phải khai mạc, chẳng lẽ nhảy bản đầu tiên với một người đàn bà khác?

Bánh sinh nhật, rượu ngon, hoa tươi và những món quà đẹp. Ái bỗng nhìn thấy một con gấu bằng len trắng. Đôi mắt con gấu tinh quÁi, chiếc miện đỏ chót đang nghiêng nghiêng gõ trống. Mắt Ái sáng lên. Bé Du chắc chắn sẽ thích món đồ chơi đắt tiền này. Nghĩ đến con, mặt Ái dịu xuống với những yêu thương tha thiết nhất. Nàng nhìn ông chan chứa hơn.

Ông nghĩ miên man, khôn muốn Ái nhảy với ai đêm nay cả. Nếu ông nhảy với Ái, mọi người có quyền mời nàng, ông đành tuyên bố với mọi người đêm nay chàng không nhảy, đã từ lâu chàng thề không nhảy. Và chàng nhường cái vinh dự đầu tiên cho Sử. Sử thông cảm nên gánh đỡ cho chàng.

Ông tới ngồi bên Ái:

- Anh không muốn em nhảy, ít nhất đêm nay

Ái gật đầu. Người ta càng xì xầm bàn tán về hai người kỹ hơn. Tại sao ông Du không nhảy? Chắc ông mặc cảm vì cô nhân tình vũ nữ của ông nên thề không nhảy nữa?

Người ta uống rượu, người ta ăn và người ta nhảy. Ái vẫn ngồi im nhìn. Ông đã không nhảy với Ái nên chẳng ai dám mời nàng nữa. Ái yên thân nên ngồi nhìn những bước chân quấn quýt vờn bắt nhau trong vũng nhạc chập chùng. Thức ăn vẫn còn đầy trên bàn. Ái vẫn nhìn con gấu bên cạnh những món quà đắt giá kh'ac.

- Anh có thể cho em một món quà của anh đêm nay không?

Ông cười:

- Của em hết, tại sao lại hỏi anh câu đó chứ?"

- Không, em chỉ xin một thứ thôi.

Ông lắc đầu:

- Anh tặng em hết.

Ái dịu dàng:

- Không, em chỉ muốn xin anh con gấu kia thôi.

Ông ngạc nhiên:

- Con gấu sao em không chọn cái gì quý hơn một chút? Ồ, em lấy hết đi.

- Cho em con gấu, em muốn có con gấu đó.

Ông gật đầu:

- Anh sẽ cho tài xế chở hết đến cho em.

Ái lắc đầu:

- Em từ chối, em chỉ xin anh con gấu, anh không cho thì thôi.

Ông vô tình:

- Được, chút nữa em nhớ nhắc anh. Bộ còn bé con lắm sao thích chơi gấu
- Em, em xin cho...em muốn nó có một cái gì của anh...
- Em lấy cho ai
- Ở không, cho em, em thích chơi gấu.

Đôi mắt Ái long lanh khi chợt bắt gặp nụ cười của ông, nụ cười giống hệt nụ cười bé Du. Tim nàng bỗng đập nhanh, hồn nàng mềm xuống rưng rưng buồn. Ông ngạc nhiên nhìn nàng, mãi hôm nay ông mới được nhìn nàng với những nòng nà đó.

Ông bóp tay Ái gọi nhỏ:

- Ái, tha thứ cho anh em nhé, đừng hận anh nữa nghe không?

Ái gật đầu:

- Em có hận anh bao giờ đâu.

Ông đăm đăm:

- Anh yêu em hơn cả anh tưởng tượng nữa. Anh đến tận trường tìm em, nhiều lúc ân hận quá mà không biết làm thế nào để chuộc lỗi với em.

- Anh có lỗi gì đâu, em đã tự nguyện để...

Ông chặn tay trên môi nàng:

- Không, đừng nói chuyện đó, yêu em anh có bốn phận phải lo chuyện đó chứ. Ái, anh van em, đừng nghĩ rằng đó là một sự trao đổi

Ái nhớ Hạ, nàng thở dài:

- Dù sao cũng là một trao đổi mất rồi.

Ông sôi nổi:

- Em nghỉ làm đi, về sống với anh. Anh lo hết cho em.

Ái thở dài:

- Không bao giờ em sống với anh được nữa, em chưa quên vợ anh. Em không muốn bị nhục mạ lần thứ hai. Đêm nay thôi, không bao giờ em tới đây nữa. Anh không nghe người ta xì xào à?

- Kệ người ta, hạnh phúc của mình, không ai san sẻ hạnh phúc với mình cả nên không ai có quyền xen vào hạnh phúc của ai.

Ái cười gương:

- Nhưng khi vợ anh đến, anh sẽ đẩy lưng xô em đi.

Ông cau mặt:

- Chuyện cũ, em nhắc lại làm gì?

- Em không quên được, lỗi đâu phải tại em?

Ông biết nàng lại tỉnh rồi, chỉ một phút thôi nàng thương con quá nên nhìn ông như mệ nàng vòng tay trước ngực, mắt lại nhìn lạnh lùng, môi lại cười kiêu sa

- Đừng tham lam hai vợ anh a, không sung sướng gì đâu. Đàn bà ruột mềm, tim ấm và gan nhỏ, cứ nghe theo đàn ông để rồi ghen hờn, rồi hận thù nhau chỉ vì một người đàn ông. Em không muốn như vậy, em thương vợ anh, em không giận bà ấy đâu, em chỉ hận em, chỉ nhục với em thôi. Không ai biết chuyện anh đẩy lưng em xô đi hôm đó, không ai nhìn thấy vợ anh khinh bỉ em không thèm nói đến nửa câu. Chỉ một mình em biết, chỉ một mình em tự sỉ nhục em suốt đời.

Ông năn nỉ:

- Ái đừng giận hờn mãi như vậy.

- Tại sao anh lại đề nghị sống chung với em khi anh có vợ rồi?

Ông bối rối:

- Anh yêu em, anh muốn lo cho em, anh không muốn em khổ cực.
- Cám ơn anh đã tốt với em đến như vậy.

nàng cười nhạt:

- Rồi anh bỏ vợ con anh hay sao? sao đàn ông hay tham lam thế?

nàng thở dài:

- Vì vậy mà em không dám cho anh biết, em sợ đâu có sai, anh thấy không? nếu anh biết có nó, chắc em khó lòng mà...

Ông ngỡ ngác:

- Em nói gì đó Ái?

-.....

- Nhiều lúc em khó hiểu ghê, anh chẳng hiểu gì hết, có nó, là có cái gì mới được chứ?

Ái lúng túng:

- Thì em cũng nói vậy, mà thôi, em nói lại lần chót, không có cái vụ sống chung với anh đâu. Em không muốn cướp chồng của ai cả. Lý do giản dị là em cũng không muốn ai cướp chồng em. Cướp chồng người thế nào cũng có ngày chết không nhắm mắt. Thôi em sợ lắm. làm gì cũng được, lấy Mỹ, làm điểm cũng được nữa, nhưng cướp chồng người em khiếp lắm.

Ông nhăn mặt:

- Em điên hả? người ta nghe ghì.

- Em đã nháy với Tony, em đã bị vợ anh xếp hạng chung với điểm và em vẫn sống, nhưng cướp anh thì chắc em chết.

- Đừng có nói nhảm nữa.

nàng dịu giọng. :

- Em xin lỗi anh vậy, chút nữa em về sớm anh nhé.

- Em ở lại phút chót với anh, em về sớm làm nhục anh, biết chưa?

- Ghê thế? người ta làm nhục em chứ em thì làm nhục được ai? Đàn ông chả việc gì phải nhục cả.

- Lại cay đắng nữa. Ra vườn với anh một chút đi. Ngồi ở đây coi bộ em nóng lên rồi.

Ái đứng lên:

- Ở đây nhiều người ghét em quá.

- Tại em đẹp hơn họ đó. Đàn bà đẹp hay ghét nhau lắm. Bao giờ không còn ai ghét em là đời em tàn rồi biết chưa?

Ái ngồi xuống cái ghế để ngoài vườn rồi nhìn quanh:

- có tiền như anh kể cũng sướng, đi đâu cũng có cái nhà to nhất và đẹp nhất. Vậy mà con anh thì...

nàng chặn tay trên môi, ông vô tình:

- Lũ con anh chúng có thiếu một thứ gì đâu?

Ái thở ra, đàn ông đôi khi thật kém thông minh.

Mặt nàng tối đi: "Lũ con anh chúng có thiếu gì đâu? "Vậy mà con tôi anh không nhận, không hay biết, không nuôi nấng cho đầy đủ. Con anh, tôi phải gửi ký nhi viện hàng tuần lễ mới được gặp mẹ. Suốt ngày nó nằm một mình, bò lê la một mình. Con anh thiếu thốn đủ thứ. Trời bất công đến thế là cùng, cũng là con anh, cùng là máu thịt anh, đưa no đủ phủ phê, đưa côi cút phận hèn.

Ông kêu lên:

- Em làm sao vậy?

- Em hơi mệt, anh để em ngồi một mình, vào đó với khách khứa đi, người ta nói chết.

- Em mệt sao? anh vào lấy thuốc nhé?

Ái muốn ngồi một mình nên gật đầu:

- Em chóng mặt, có lẽ tại uống rượu không quen.

Ông hấp tấp bỏ đi. Ái ứa nước mắt thắm. Tội nghiệp con tôi quá, bố nó giàu sang thế này mà nó bỏ lê la trong ký nhi viện với những đứa bé nghèo nàn nhất. Không được, phải nói cho Du biết, không thể để con chịu mãi cảnh đó được, tội nghiệp con, dẹp tự ái đi Ái Lan, phải nói cho Du biết. Không thể cầm nín, bóp chết tương lai con được chỉ vì một chút tự ái, chỉ vì sợ người đàn bà đó.

Nói đi Ái Lan, hãy cho Du biết chàng có một đứa con gửi gắm trại cùi. Nói đi, Ái! Bé Du có tội tình gì đâu? chàng vẫn là bố nó, mình không thể chối cãi được. Nó vẫn giống ông như mọi đứa con chính thức khác. Nó có quyền sung sướng như những đứa con của người đàn bà kia...

Nói rồi sẽ ra sao? ông sẽ làm gì? mình trốn tránh nỗi nữa không? mình cứng rắn nỗi nữa không khi ông ôm lấy con mình, khi ông dùng nó để chinh phục mình? rồi bà ấy sẽ đến, xé xác mình ra, sẽ hành hạ mình tàn nhẫn... không, mình không thể nhục một lần thứ hai. Không, không thể nào như vậy được, mình chưa to gan, chưa đủ bản lĩnh cướp chồng người. Tội cho bà ấy chứ. Cũng là đàn bà như mình.

Ái lau vội nước mắt khi thấy bóng ông. Ông ân cần:

- Em đỡ chưa? uống thuốc đi em.

Chàng đưa cho nàng viên thuốc và nâng ly nước ngang môi nàng:

- Sao em khóc?

- Bụi vào mắt em.

- Ban đêm làm gì có bụi?

nàng chua chát:

- có những điều anh không thể tin được nhưng nó vẫn có. Thiếu gì, anh đâu có ngờ nỗi anh có một...

Ông kêu lên:

- cái gì, em nói có một cái gì?

- có một hạt bụi đau nhức trong mắt em, anh không tin à?

- Đưa anh coi, nó ra chưa?

- Chưa, không bao giờ ra được nữa.

Ông thở dài:

- Em làm anh khổ tâm quá.

Ái bàng hoàng và bối rối đến nỗi ly nước lạnh cầm trong tay rơi xuống vỡ tan trên nền xi măng. nàng thẫn thờ nhìn những mảnh thủy tinh vỡ. Ông vỗ về:

- Em vào phòng nghỉ một chút đi em.

- Không, anh đưa em về.

Ông khổ sở:

- Em đang mệt về sao được mà về?

Ái nhìn đăm đăm mặt chàng, trời ơi, anh giống con tôi quá, anh biết không?

- Anh nghe em nói không?

- Em nói đi, anh không nghe em thì nghe ai

- Anh có biết là em có...

- có gì nói đi

- Em có chồng khác' rồi. nàng lạc giọng nói kh'ac đi rồi buông tay xuống. Ông đau khổ:

- Đừng nói dối anh, bà Thu Tâm nói em chưa có chồng.

- Bà ấy có nói gì nữa không? Ái lo sợ hỏi vì nàng sợ bà Thu Tâm tiết lộ chuyện bé Du.

- Không, bà ấy chỉ quả quyết với anh em chưa có chồng thế thôi.

nàng thở ra, như vậy là bà Thu Tâm chưa biết ông là ai, bà tưởng ông si tình như mọi người khác khác, bà ấy không muốn bắt cứ” ai biết Ái có con vì như vậy khách si tình sẽ thừa bót đi. Ái vẫn đăm đăm nhìn chàng. Ông bắn khoả:

- Chuyện gì vậy em? Sao hôm nay em lạ quá vậy Ái?

- Chúng mình không thể nào yêu nhau được anh ạ. Em sợ vợ anh lắm. Nhớ đến vợ anh là em sợ rồi. Dù em, dù em thương nó hết sức cũng không làm sao được.

- Nó là ai vậy em? em sao kỳ cục thế này?

- là tình yêu của chúng mình.

- Bây giờ em mới nhận là em yêu anh rồi nhé.

KHÔNG, đó không phải là tình yêu, đó là tình thương, tình em thương..thương em, dù sao anh với em cũng có một...một tuần.

nàng thở dốc, nói dối hoài mệt quá rồi, nói dối khó ghê, vậy mà người ta bảo dễ. nàng ngồi im, bởi nàng biết nếu nói nữa nàng sẽ tiết lộ hết lúc nào không hay nàng trầm giọng:

- Anh có thương con không?

- Người nào lại không thương con, sao em hỏi anh câu đó?

- Thương con thì đừng theo đuổi em nữa.

- Thương con kh'ac, và yêu em lại kh'ac nữa.

- Anh có đứa con rơi nào không? em muốn nói ngoài những đứa con của vợ anh?

Ông lắc đầu:

- Không.

- Chắc không?

- Em điên hả Ái, hết chuyện để hỏi rồi à?

- có nhiều khi anh có con mà không biết thì sao?

- Không biết thì chịu.

- Chịu, nhưng nó vẫn là con anh, nó không nên người thì sao?

- Anh đã nói anh không có con rơi con vãi gì hết, dạo này em lẫn thẩn ghê Ái ạ. Nàng cười thật buồn:

- Em không lẫn thẩn đâu. Tại anh không biết đó thôi. Thôi anh vào bảo người lấy cho em con gấu đi.

- Về sau đi em, người ta sắp về hết rồi.

Ái trở vào phòng tiệc. Khách lần lượt về hết. Ái nhìn ông tự tay mang con gấu tới cho nàng:

- Cửa em đây, những cái kia tài xế sẽ đem tới sau.

Ái lắc đầu:

- Đừng làm thết, đến tai bạn bè anh người ta sẽ buồn khi biết anh đem quà của anh cho em. Em chỉ xin anh con gấu này thôi, mong anh đừng hiểu lầm em, vì...

- Thôi, không chịu thì thôi việc gì em phải buồn như vậy. Anh đưa em về.

Chàng toan hôn Ái, nhưng nàng tránh kịp:

- Đừng, hãy coi em như một gái nhả thôi.

Ái buồn buồn mân mê vành tai mềm mại của chú gấu. Đôi mắt ngây thơ của bé Du hiện ra từ đôi mắt đăm đăm đuổi của người đàn ông đang đứng trước mặt nàng. Rồi nụ cười Hạ, rồi giọng nói đằm ấm yêu thương của chàng.

Ái lắc đầu thở dài rất nhẹ:

- Đưa em về được chưa anh?

Ông ngần ngại:

- Em ở lại đây đêm nay với anh được không?

Ái dụi dụi:

- Không thể có chuyện đó nữa anh ạ. Một lần đổi bán đủ đau cả đời, mong anh hiểu cho em.

- Em chưa tha thứ cho anh?

- Anh có làm lỗi gì đâu mà nói em tha thứ?

Đường phố thật vắng khi nàng ngồi bên ông. Điều thuốc buồn trên môi ông cho ánh mắt chàng xa xôi thêm, cho Ái buồn phiền khi nhớ đến con. Nói đi, nói cho chàng biết đi, bé Du phải được cha nó nhìn. Mi ích kỷ làm khổ một đời con.

- Có bao giờ anh nghĩ...

Thấy nàng ngập ngừng ông hỏi:

- Nghĩ gì em...?

- Ờ thôi, em quên mất rồi.

- Em lạ ghê Ái a. Anh nhớ rõ hồi xưa gặp anh em có vẻ dứt khoát lắm, em không ưa giọng nói ngập ngừng, thích em nói thích, không thì thôi. Sao bây giờ em hay ngập ngừng quá vậy?

nàng thở dài:

- Tại em có những chuyện khó nói được với anh.

- Chuyện gì em cứ nói đi

- Chẳng có chuyện gì hết.

- Điên đầu lên vì em mất.

Ái lẩm bẩm:

- Nói ra cũng chẳng ích gì, anh vẫn của vợ con anh. Lớn lên nó thêm tủi, thà không biết, thà tưởng rằng cho nó đã chết, như vậy đẹp hơn.

Ông bần khoản:

- Em lẩm bẩm cái gì đó Ái?

nàng giật mình:

- Không, em không thể nói được, từ nay anh đừng tới tìm em nữa nếu thương em thật anh đừng tìm em nữa, tội nghiệp em, lòng em bị dày vò vì anh, bị cắn xé vì anh. Du em lạy anh tha cho em, đừng tới với em nữa, để yên cho em nuôi...nuôi gia đình em.

Ông ngừng xe, bãi vắng, sóng gào thiên thu. Sóng vỗ muôn đời không ngơi nghỉ. Bãi vắng gót chân Hạ, chiều nào mắt nhìn mênh mông như biển xa. Mặt Ái đầy lệ, ông xót xa:

- Tại sao em khóc' nói cho anh biết đi, em có điều gì giấu anh?

- Không, giữa chúng mình tình yêu...

- Thế tại sao em bị cắn rứt, bị dày vò vì anh?

- Vì em ghét anh, em hận anh.

- Anh không tin, nhìn mắt em anh biết em yêu anh.

- Không, em chỉ thương...thôi.

- Thương anh, vô lý.

Ái cương quyết:

- Nếu anh cứ tới tìm em mãi, em sẽ bỏ đi, em sẽ nghỉ làm ở đây.

- Anh cầu cho em nghỉ làm.

- Nghỉ làm em sẽ lấy Tony.

Ông gằn giọng:

- Không bao giờ, đừng có điên. Anh giết em chết, nghe rõ chưa?

- Anh đã giết em chết từ lâu, từ lâu rồi em đã chết.

Ông ôm gọn mặt nàng, giọng trầm xuống.

- Ái Lan, tha thứ cho anh, một lần thôi. Anh yêu em thật mà. Anh ân hận cả năm nay

chưa đủ cho em thỏa lòng sao?

- Việc gì anh phải ân hận, anh đã mua em hàng triệu bạc?

Ông buông tay xuống quát lên:

- Ái, anh cấm em nói giọng đó nữa. Anh cấm em nghe rõ chưa?

nàng khóc:

- Vài tháng nữa Hạ sẽ về đây với em. Vĩnh Du, tại sao anh lại đến đây?

- Người ta thuyền chuyển anh về đây.

Ái mím môi, tại sao lại khóc lóc trước mặt Du? Mình yêu Hạ cơ mà? chàng sẽ giận biết bao nếu biết mình thốn thức bên cạnh người đàn ông này.

- Em yêu Hạ thật, mong anh đừng phá vỡ hạnh phúc của em.

Ông nhăn trán.

- Hạ là ai có thật không?

- Có thật, bằng xương bằng thịt.

- Anh không tin, em còn giận anh nên dựng chuyện.

- Vài tháng nữa, có khi chỉ vài tuần Hạ sẽ về đây.

- Mặc hử, em sẽ thuộc về anh.

nàng thở dài. Chàng muôn đời là người đàn ông say mê chinh phục. Mặc hử, em sẽ thuộc về anh. Ái nhìn đôi mắt say sưa của ông và sợ nàng nhớ những đêm vật lộn với ông, bằng lòng miễn cưỡng, một cưỡng bức êm đềm và hợp lý.

Xe ngừng trước quán, ông hôn môi nàng. Ái đẩy ông ra rồi kín đáo thở dài:

- Đừng, em không thích.

nàng thần thờ leo từng bậc thang. Dừng lại, nhìn ra biển, những con tàu thả đèn sáng. Ái ôm con gấu vào phòng để lên giường, thay áo xong nàng nằm lên giường vuốt ve lớp lông mịn êm mượt của nó. Nụ cười con hiện ra ngây thơ đến tội nghiệp.

=====

Ái nhìn ra biển:

- Em yêu anh ấy, nhưng không bao giờ lấy được anh ấy làm chồng.

- Tại sao?

- Em không nói được, dĩ vãng không bao giờ buông tha em.

Ông tha thiết:

- Hãy nghĩ đến con một chút Ái, anh sẽ đền bù cho em tất cả.

- Em ghét nghe những chữ đền bù nhất. Đền làm sao được nữa...

Ông nhìn sâu vào mắt nàng:

- Nhưng nó là con anh.

- Thiếu gì người có con rơi như anh.

- Đừng dùng chữ đó, anh van em.

- Dùng chữ gì bây giờ?

Ông gằn giọng:

- Ái, em chửi mắng anh đi, em hành hạ anh nữa đi, nhưng em không có quyền để con anh khổ không thể để sống như thế này được.

- Nó đã ở đây từ lúc sinh ra tới giờ. Em đã vuốt nước mắt nuôi nó. Em đã sống những tháng dài đắng đắng ở đây, em đã bị cưỡng hiếp ở bãi kia.

Ông kêu lên:

- Hả em bị...

- Em bị dưới bãi đó, một người đàn ông đã tàn nhẫn với em như anh đã tàn nhẫn.

Ông nhìn sững gương mặt lặng lẽ của nàng. Nỗi gì băng giá phủ kín trên mắt môi. Nỗi gì tê tái trong lòng.

-...em...em?

Ái gạt đầu và hai mắt nàng khẽ nhắm:

- Vâng, dưới bãi kia, khi em mang thai con.

Đôi mắt Vĩnh Du đỏ lên dần, ông đứng ngây người ra trong phòng, nhìn người đàn bà trẻ con trước mặt mình. Bé Du chột khóc.

- Tại sao em có thể thản nhiên nói với anh chuyện đó? Tại sao chứ? Chàng vừa đi theo nàng vào phòng vừa hỏi

Ái thì thầm như ói cho riêng một mình nàng nghe:

- Em không biết nói dối, em tập mãi không được đức tính đó. Em không thể nói dối anh được, cả Hạ nữa...

Ông nhìn con, nhìn nàng. Một lúc sau giọng ông đổi khác:

- có thật như vậy không? hay em muốn hành hạ anh?

- Em tự hành hạ em nhiều rồi, hành hạ ai cho đau bằng hành hạ mình nữa. Sao anh nghi ngờ nhiều chuyện thế?

- Người đàn ông đó là ai

Ái cười héo hắt:

- Anh hỏi làm gì? người có quyền hỏi em câu đó là Hạ

Ông vẫn nhìn chăm chăm đứa con đang ngơ ngác nhìn hai người. Không thể nghi ngờ gì nữa. Nó giống ông như đúc. Đây là tôi lúc nhỏ, vút con bất cứ xó nào, tôi cũng nhìn nhận được. Ông chưa có với vợ một đứa con nào giống mình như con của Ái. Nước mắt rưng rưng chảy, ông nuốt vào, dẫn xuống. Rồi ông xiết lấy bé Du, xiết chặt vào ngực mình:

- Con của anh, em coi, nó đúng là con anh.

Ái Lan vẫn đứng im, lưng vẫn dựa vào tường để khỏi gục xuống. Nàng gọi thầm: Hạ, Ha....

Bé Du thấy mẹ rồi, giấc ngủ bị phá rầy cho mắt mở tròn cay. Bé mếu máo muốn khóc. Nàng bước tới, ôm giữ con chặt vào lòng mình. Giọng thốn thức:

- Anh về đi, nếu anh còn chút gì đó thương em.

Ông lắc đầu:

- Không.

- Anh hứa với em rồi.

- Em điên, em điên mới bỏ đi biệt như vậy. Anh không giữ lời hứa với người điên.

Ái nhìn ông, vẫn giọng nói uy quyền này:

- Anh đòi bắt con sao chứ? anh thừa hiểu em chỉ còn có nó?

- Không, anh giữ cả em cho con, và cho anh.

nàng cười nhẹ:

- Anh có nhớ anh là ai không? anh có nhớ anh đang làm gì trong thành phố này không? anh không quên vợ và con anh chứ?

Những câu hỏi đau nhức của nàng làm ông đổi sắc mặt. Ông nín thình nhìn nàng rồi ngao ngán nói:

- Anh nhớ:

- Nó là con em, một mình em sinh con. Một mình em thôi. Anh nghe rõ chưa. Không của ai hết, của em. Anh đi về, anh đi về, anh đi về. Em chỉ muốn duy nhất điều đó thôi.

Ông đau khổ nhưng giọng không thể mềm.

- Không, anh nói lần chót, anh chỉ rời đây khi nào có con, có em đi theo anh.

nàng lắc đầu:

- Không bao giờ, anh đòi hỏi một điều phi lý.

Ông nghiêm mặt:

- Phi lý à? Em nhìn coi, ai không biết nó là con anh. Anh có quyền bắt con của anh chứ. Nhìn coi mắt mũi tay chân này. Anh có quyền bắt vợ và con anh về nhà. Đừng cãi anh, đừng bướng bỉnh nữa. Không có người đàn bà nào cãi anh đâu.

Ái Lan chua chát:

- Em biết, anh có tiền....

Ông đặt tay trên môi nàng:

- Ái, cấm em không được nói câu đó nữa.

nàng lão đảo né tránh, hai mắt nàng mở tròn ra nhìn...chồng và con. Phải anh là chồng tôi không? Đúng rồi, con tôi là con anh. Chồng tôi, chồng của tôi. Ồ không, bà ấy sẽ giết tôi, nếu tôi mang con về với anh. Không, Hạ ơi, sao không tới với em, giờ này phút này.

Thấy nàng khóc, ông đau xót nhìn con đang được nàng ôm trong lòng, nhìn nàng, nước mắt long lanh. Trán ông nhăn lại.

- Ái ơi, tha thứ cho anh một lần. Em chưa bao giờ tha thứ cho anh. Một lần tha thứ nhau đi. Ái. Em hành hạ em hành hạ con chúng mình tới mức nào nữa đây? Đừng trả thù anh tàn nhẫn như thế nữa.

nàng vẫn lắc đầu, mắt nàng mờ đi, nhìn thấy nụ cười buồn của Hạ trên gương mặt ông, nhìn thấy ánh nhìn mênh mông của chàng trên hai mắt Vĩnh Du này.

- Nhưng em không yêu anh..Em yêu Hạ

Ông chụp lấy vai nàng:

- Đừng nói dối anh nữa, anh giết em mất, nghe rõ chưa?

Đừng dựng chuyện để trả thù một cái đẫy lưng của anh nữa. Ái Lan, Chúa sẽ phạt em nếu em hành hạ con, bắt con xa anh. Anh là cha ruột của nó. Anh là cha của đứa con em đang ghì lấy trong tay. Nghe rõ chưa Ái, em có nghe anh nói gì không.

nàng nhắm mắt lại và lắc đầu:

Không, anh đi về, sao anh không đi về đi Em không thể theo anh, chỉ có một người đàn bà có quyền đi theo anh thôi. Người đó là vợ anh. Chu" a sẽ đầy đoạ em, Chúa sẽ hành xử em đời đời nếu em cướp lấy hạnh phúc của người khác. Vĩnh Du. Nghe em gọi tên anh không? Em không thù anh đâu, em cũng không ghét anh đâu. Em yêu anh mà...

nàng vụt nín bật, hai mắt nàng mở tròn ra, hai tai nàng vừa nghe thấy những lời nàng nói.

Vĩnh Du chồm tới, ôm cả hai mẹ con nàng trong tay

- Ái..Ái...

nàng khóc:

- Để anh đừng nghĩ em trả thù anh. Dù sao anh cũng là người đàn ông thứ nhất. làm sao em thù ghét anh được, nhưng làm sao em yêu được anh nữa. Vĩnh Du, thế này thôi.

nàng gục đầu:

- Em không thể theo anh về bất cứ ngôi nhà nào. Em không thể làm chuyện tàn nhẫn đó. Vợ anh đáng kính, vợ anh mới có quyền. Du, buông tha em đi, hắt hủi em đi, và hành hạ em nữa đi, nhưng đừng bắt em phạm tội với vợ anh.

Ông nhìn đứa bé rồi lại nhìn nàng, lòng thắt đau, trán ông rớm mồ hôi khổ sở:

- Em không có lỗi với ai hết. Anh không để vợ con anh khổ sở thiếu thốn như em và con đã khổ sở và thiếu thốn thế này đâu.

Ông ngó quanh căn phòng của mẹ con nàng. Chỉ một cái giường sắt cũ. Không có gì ngoài một mặt giường. Căn phòng chỉ lớn hơn cái giường một chút, nàng đã cho con ông ra đời ở chốn này, nàng đã bỏ cho con ông lớn với bầy trẻ nít nghèo khổ dưới kia.

Bên kia là Trại Xót Thương, mặt ông chìm xuống khẩn thiết nói với nàng:

- Ái Lan, con không có tội lỗi nào hết trong vụ này. Em phải nhớ điều đó, phải để anh nuôi con anh, phải để cho anh lo cho con. Em không có quyền hành hạ con nghe rõ chưa Ái?

nàng ngấn ngờ nhìn ông, hai mắt đại đi như kẻ mất hồn. Giọng nàng thoát nhẹ như hơi thở:

- Rồi vợ con anh sẽ nghĩ sao? Ai chịu tội phá hạnh phúc gia đình anh cho em?

- Em phá bao giờ?

nàng long lanh hai mắt:

- có chứ, để anh trong phòng thế này là phá rồi đây. Nếu bây giờ vợ anh tới, giữa đêm như thế này. Em sẽ bị xỉ nhục, em sẽ bị nguyên rửa tới chết không tha

Chàng gắt nhẹ:

- Thôi Ái, em làm như đàn ông có vợ là hết được sống nữa. Mất tất cả vì một lần cưới vợ hay sao?

Ái Lan lẩm bẩm:

- Em không biết, chuyện đó của anh. Em chỉ biết rõ điều này, đàn ông có vợ không được quyền ở trong phòng người đàn bà khác. Nếu bây giờ vợ anh tới đây, đứng giữa cửa này anh có nói cứng như thế được nữa không? Hay anh đẩy em đi. Đây là chốn cuối cùng tưởng sẽ êm đềm của em. Anh đẩy em đi đâu nữa giờ?

Ông nhăn mặt:

- Thôi Ái, em mệt rồi, đừng nói nữa.

nàng hờn giận:

- Em mệt từ lâu rồi, hơn hai năm nay kia, không phải bây giờ em mới khổ. Em quen với đau khổ, em không quen với hạnh phúc. Hạnh phúc làm em sợ. Buông em ra, em yêu Hạ, em yêu Hạ thôi.

-...Nhưng anh phải giữ lấy con anh.

nàng lắc đầu:

- Em tin anh không tàn nhẫn với em tới mức đó đâu. Phải không anh? phải không?

Ông lắc hai vai nàng, đầu hơi gục xuống:

- Biết như vậy, sao còn hành hạ anh?

nàng ngửa mặt lên, hai môi rung nhẹ:

- Em không biết, làm như em thèm hành hạ anh.

- Anh biết.

Nói xong, ông ôm đầu nàng ấp vào ngực mình vuốt ve trìu mến và xót lòng tới không còn muốn nói. Khi ông nâng mặt nàng lên, nước mắt dàn dụa trên hai má nàng. Ông cúi xuống, trên đôi môi sần muện của nàng. Coi như lần đầu hai người hôn nhau. nàng nghĩ tới Hạ, trong thẳm lặng sắt se của nàng, nhưng vẫn để mặc cho ông giữ lấy mình, hơi thở, nước mắt và đứa con.

=====

Nàng ngồi chết lặng người trên ghế. Hai mắt Hạ đỏ ngầu lửa bốc cháy như giận dữ đang sôi trong tim óc chàng. Hai người đã ngồi im, rình chờ nhau bằng bao nhiêu phút, bao nhiêu giây rồi.

Máu chảy loạn trong thân nàng, óc rã rời bên trong những ngọn tóc rối. Hai cánh tay nàng buông xuôi như đã chết.

Trong mọi cuộc tình, đàn ông phút cuối vụt biến thành hunh thành. Nỗi oan khiên của nàng không thể tỏ, không thể van xin khẩn nài chàng bao dung tha thứ.

Môi nàng rung lên: Trời ơi, em muốn nói, cho em nói, đừng nhìn như đốt cháy em thành tro than thế này nữa Hạ

nàng nghẹn thắt trong cổ run, nàng tím hai môi lại:

-....

Chàng cười gằn, hai mắt vẫn đỏ ngầu những tia lửa giận. Ái Lan xoắn mãi những ngón tay mình với nhau, nghe con rã rời xâm chiếm mình mỗi lúc một ghê gớm hơn. Sao không vùng mình chạy, sao không la hét và đập phá đi Ha...Ha...ước chi mình có gươm bén trong tay nhau. Hạ, ước chi em có một trái bom nguyên tử. Em sẽ cho nổ tung thành phố biển này. Biển xanh mấy phía biển vây mấy vòng mà mắt anh mãi mãi đỏ ngầu thế kia! Sẽ hết mọi nhục nhằn cho nghìn triệu đời con gái, sẽ hết chiến tranh cho nghìn triệu người hiền. Người hiền, chỉ có người hiền mới khổ thôi. Xếp vào cổ viện cái câu: Ở hiền gặp lành đi. Người hiền mới chịu gánh oan khiên, kẻ dữ vấy vùng, thần thánh thiên tai sợ co tay lại. Người hiền cứ cúi đầu xuống hoài, tai ương kiếp kiếp.

Hàng lông mày chàng cau, hai môi chàng mím chặt:

- Hết chuyện để nói rồi phải không?

nàng run rẩy:

- Em, em muốn nói với anh...

Chàng cười nhạt:

- Sao em bảo em không cần tiền? Bây giờ em nói gì với anh nữa? Em tồi lắm biết chưa? thấy người ta giàu, em vội vã quên hết những gì đã có giữa hai chúng mình.

nàng mở hai mắt:

- Không, không phải như vậy đâu. Em cũng không biết nữa, em cũng không hiểu tại sao nữa. Nhưng không phải vì tiền.

Chàng gằn giọng:

- Vì cái gì nữa?

nàng thở dốc hơi như vừa trải qua một cơn cực hình:

- Em không thể nói được.

Chàng toan đứng lên, Ái cống quýt chụp lấy tay chàng:

- Anh..cho em nói..

Chàng vung tay không cho nàng nắm giữ:

- Thôi cô, tôi sợ cô, tay của đàn bà đều gian dối như nhau. Cứ nói thẳng vì hãnh giàu có đi đẹp hơn không? Cứ nói thẳng vì tôi không lo nổi cho cô, cái đời vương giả của chúng nó.

Ái chỉ biết nghẹn ngào:

- Không, Ha...em yêu anh, nhưng làm sao em làm vợ anh được. làm sao được nữa.

Chúng mình đã cố thử cho nhau hạnh phúc mà không được.

Anh quên em đã sống với anh như vợ với chồng? Anh quên em đã...

Chàng thở ra:

- Không bao giờ anh quên.

- Anh đã biết, em không còn gì để tặng anh. Thôi anh, mình không thể sống với nhau được nữa đâu. Em như cây khô, em như đã chết rồi. Em là thứ cây đã bị chóc dũ. Ha., tin em một lần, có bao giờ em nói dối anh, dấu anh chuyện gì đâu? Giữa em với ông ấy chỉ có, chỉ có...

nàng ngập ngừng khổ sở nín thính. Chàng nhìn mặt:

- Giữa em và ông ấy có những gì?

nàng dướn người lên?

- Không có gì hết, ông ta lo cho con em no đủ hơn. Thế thôi, đừng hỏi nữa, không ích lợi gì hết.

Chàng mai mỉa:

- Nghĩa là có tiền, có tiền giữa em và ông ấy. Phải như vậy không?

nàng dăm dăm ngó chàng rồi không hiểu sao nàng gật đầu. Chàng mím môi lại nhìn nàng, tia nhìn sắc như những lát gươm rướm máu trên mặt mũi nàng, cổ nàng và hai tay và tất cả.

Một lúc sau, dài trong im lặng, nàng thăm thì:

Đừng hận em, em đã buồn không man được chút vui thỏa nào tới cho anh, em không muốn xa nhau rồi, chúng mình đừng hận nhau nữa.

Chàng lẩm bẩm:

- Xa nhau à? Em nhất định xa nhau?

Đôi mắt nàng cay sốt nên đành khóc. Nàng cướp lấy hai tay của chàng, gục mặt xuống thốn thức mãi không thôi. Chàng ngây như đá, chàng im như tượng. Em đã dội những khối nước đá lạnh buốt vào người anh rồi, em biết không? Anh không còn suy nghĩ, không còn biết gì tới bất cứ điều gì nữa.

nàng khăng khăng giữ chặt hai tay chàng, tưởng như giữ được tay chàng là giữ được tất cả đời mình. Em đang giữ trong em, hai tay Thượng Đế như đang giữ trong tay, cõi hạnh phúc đã bỏ em đi hằng nghìn năm.

Chàng vẫn im như pho cổ tượng nghe nàng khóc, tiếng khóc thăm như tiếng nấc.

nàng ấp tay chàng trên ngực nàng, mắt ngược lên:

- Hạ, ông ấy là, ông ấy là...

Chàng nhìn mặt lắng nghe và thôi, nàng quay đi, tay chàng đã buông, như hạnh phúc đã rời.

Từ một quán nước gần bờ biển giữa cát và khuất trong hàng cây vắng ra một giọng hát phiền buồn:

...Thôi nhé nghe em mình xa nhau từ đây

Thôi nhé nghe em mình xa nhau mãi mãi

Ân tình đã phôi pha

Anh một mình ở lại

Chút tình này anh dành hết cho em....

Chàng nhẹ giọng:

- Công ấy là một người giàu..phải không Ái?

Một lần nữa, nàng nghẹn ngào gật đầu. Cho xong, cho anh thôi đừng tiếc. Cho anh hết còn thương xót em.

nàng nhìn ra biển, tàu chàng trên mặt nước xanh. Biển sâu sao bằng lòng người, đừng vỗ sóng nữa được không? đừng than thở nữa được không biển? Mi sẽ mang chàng của ta đi, mi sẽ nâng niu vỗ về chàng, những đêm không trăng sao, những ngày lạnh.

- Anh!

Chàng vẫn im, vẫn nhìn u uất:

Một lúc sau, giọng chàng đổi khác, bình thản gần như lạnh lùng:

- Em sung sướng là được, anh mừng cho em. Thôi Ái, em về đi.

nàng nhìn như soi từng ánh nhìn vào trong mắt chàng thật lâu:

- Anh còn ở đây mấy ngày?

- Anh sẽ cố đi sớm chừng nào tốt chừng đó.

Cả hai nhìn ra con tàu mang tên một giòng sông. Cả hai cùng muốn nói, và cùng im lặng. Khi mắt nàng ném tới, như chạm phải pho tượng trắng trên đỉnh núi xa, một giây máu không chảy, một giây tim không đập nên môi tái run, nên ngực tê tái.

Nhớ tới chết, đỉnh núi kia, nhớ tới chết, bờ dốc kia. Anh đã đem em lên, cho em tình yêu cho em hơi thở và sự sống của anh. Một tiếng kêu thầm thoát ra, nàng vụt khóc ngất, vụt níu giữ chàng:

- Mang em đi xa, mang em đi bất cứ nơi đâu.

Chàng im lặng chịu đựng cơn đồng thiếp của nàng. Đàn bà ai không một lần vào cơn đồng thiếp?

mắt chàng khẽ nhắm lại, chàng biết đang nhìn ngọn núi phía xa, nơi chốn thứ nhất hai của hai người ngày còn thanh thản đó đưa nhau lên cao và tìm môi nhau.

Đôi mắt bé Du vụt nổi trên mặt biển. nàng lắc nhanh, lắc nhanh tóc đang còn rối, mắt đang còn ứa lệ

- Thôi anh, em sống cho con em, hạnh phúc của em nằm trong hai bàn tay nhỏ xíu của nó. Hạnh phúc không hề có trong hai tay em đâu, cũng không có trong tay anh nữa. Đừng giận em, nếu em đã làm anh khổ, bởi em, em khổ nghìn lần hơn anh, bởi em, em ăn năn nhiều hơn anh, em hối tiếc nhiều hơn anh. Phải chi em gặp anh trước người ấy.

chàng lạt giọng:

- Anh sẽ thù giận em không tha, rồi anh sẽ giàu có như ông tạ Rồi anh sẽ tìm tới em... Em nghe rõ chưa?

nàng run giọng:

- Hạ, anh làm rồi, không phải vì tiền đâu.

- Vì cái gì nữa chứ?

- Em không dối gạt anh, vậy thôi. Vì một điều khác, cần thiết gấp triệu lần tiền bạc.

- cái gì?

- Con em.

- Anh chẳng hiểu gì hết?

- Chẳng có ai hiểu được ai trên đời này.

Đàn ông, đàn ông có thể ngây thơ và vô tình đến thế? Chàng không thấy b'ê Du giống hệt ông ta như hai giọt nước sao? Và cha con họ đã quấn lấy nhau như lá bám lấy cành, như cây yêu lấy đất.

- Em nhất định làm vợ bé ông tả Chàng tàn nhẫn hỏi

Ái giọng gào:

- Không, em đã có cho em những chọn lựa khác.

Chàng chau mày:

- Nghĩa là sao?

- Em không nói được, chỉ xin anh tin em một điều, em không làm vợ ông ấy, khi đã không được làm vợ anh.

Chàng ngẩn ngơ:

- Anh chẳng hiểu gì hết? Rõ ràng em để ông ta ôm lấy con em, rõ ràng em chịu để ông ta bỏ tiền thuê biệt thự cho em ở riêng.

nàng lắc đầu:

- Đừng hỏi em những câu tàn nhẫn như thế.

Chàng không cho nàng xuống tàu chàng nữa. Ái hiểu vì sao nên chỉ se sắt nhìn. Đàn

ông khi ghen, tàn nhẫn nghìn lần hơn đàn bà. Bởi nàng chưa hẳn là vợ chàng, bởi nàng chưa thật là người vợ riêng tư yêu dấu nên chàng mới đục ngầu hai mắt, nên chàng mới lạnh tanh giọng cười. Nếu không chàng đã chém đứt lià hai bàn tay chàng gọi là gian dối của nàng rồi.

nàng nghĩ không sai, giọng chàng lạnh khi nói:

- Nếu em là vợ anh, chắc anh giết em rồi.

nàng gật đầu, toi bời trăm ngàn ý nghĩ không sao bày tỏ với chàng. nàng nín với:

- Anh đưa em về quán nháy được nữa không?

Chàng chăm chú nhìn nàng:

-.....?

nàng buồn bã:

- Đưa em đi, một lần nữa.

- Em không sợ ông ta ghen à?

nàng lắc đầu:

- Không.

Chàng lắc đầu:

- Chưa người đàn bà nào khó hiểu hơn em nữa.

Họ đứng lên, rời bãi cát, sóng vỗ vào con tàu để đi dần về phố. Phố nhỏ nên thương yêu, nên loanh quanh đó, rồi lại thấy bao kỷ niệm cũ của mình. Chốn này, anh đã làm bay mũ, chốn này anh đã chờ đợi em những chiều neo tàu vào bến.

Giọng nàng bùi ngùi:

- Ngay hôm đầu tiên, em đã nói với anh rồi em sẽ làm khổ anh.

Chàng nhìn ra xa, con phố” đã bắt đầu lên đèn:

- Anh không thể rời em vì vẻ mặt buồn bã như một mê hoặc kỳ lạ của em. Em càng tìm cách lẩn trốn, anh càng say mê hơn. Anh chịu, anh thềm lặn xuống dốc với em. có lẽ, nếu đời em êm đềm như mọi người, nếu em đừng xô đuổi anh đi mà đôn tới, vẫy chào, anh ít điêu đứng hơn, dễ quên hơn.

nàng hối tiếc, nỗi hối tiếc pha lẫn màu hạnh phúc:

- Không phải em xô đuổi anh, đừng dùng chữ ghê gớm đó. Chỉ vì em biết mình đã mất, anh thấy đó, em không thể làm vợ anh mà.

Em yêu những dãy phố nhỏ nhỏ này của chúng mình. Nhưng em sẽ phải đi, phải đi thật xa như một lần chạy trốn nữa. Ở đây, bốn phía đều thấy bóng anh, ở đây góc phố nào cũng nhớ anh cháy cả lòng mình. Ở đây lắm biển quá, hai bên thành phố là biển.

- Em yêu phía biển nào?

- Phía em gặp anh.

Chàng xiết tay nàng:

- Ái, tại sao mình không sống với nhau?

nàng lắc đầu:

- mình đã sống với nhau rồi, đã thử nếm hạnh phúc, và chỉ thấy đắng cay.Đừng bắt em nhớ tới chuyện đó.

Giọng nàng nghẹn như sắp khóc. Chàng dỗ dành:

- Thôi Ái, anh xin lỗi em.

- Lẽ ra anh phải thành thật với mình hơn nữa, anh quên, anh đã thở dai trong đêm với em sao? Em hết quyền làm vợ anh hay bất cứ người đàn ông nào, khi đất đai em đã bị chúc dữ, đã bị đốt khô, đã tan thành đổ nát. Hạ, đừng bắt em nói nữa mới phải, sao anh cứ làm em nhớ tới chuyện đó?

Chàng khổ sở, vụng về tới nỗi không biết an ủi nàng thế nào, phải vỗ về điều gì khi

nàng chạm tới nỗi bi thiết nhất của hai người.

nàng chua chát tiếp:

- Em như người đàn bà bị đánh cướp hết đời sống mình. Em như dân một nước bị cướp sạch của cải, sinh lực và tương lai. Em chỉ còn cái vỏ này thôi, anh chạm tay tới nó tan như bọt nước và anh đã chạm tới, và mình đã chán nhau. Không, đừng lắc đầu, em biết mình đã chán nhau, nhưng không đứa nào dám nói. Mất cảm xúc người ta sẽ mất hết, chỉ còn là vật, như mọi con vật khác, hết là người được nữa. Sao không đối xử với em như một đồ vật đi, dầy vò đi, hành hạ đi, như vậy em dễ quên anh hơn, như vậy em bớt ray rứt em.

- Rồi em sẽ quên và em sẽ quen với ân Ái. Trời sinh ra như vậy, tại em cố tình dày đọa em.

- Ai điên gì tự dày đọa mình.

- Có chứ, thiếu gì người tự dày đọa mình.

- Em không tin, mình đã sống với nhau nhiều ngày.

- Có lẽ tại anh vụng về, ừ, tại sao em không nghĩ anh vụng về.

nàng ngửa mặt lên nhìn trời những vì sao cài trên nền nâu xẫm và giọng nàng chìm xuống:

- Đừng an ủi em.

Chàng như sực nhớ ra một điều gì:

- Em vẫn làm ở quán nháy sao?

nàng quay sang chàng:

- Tại sao không?

Chàng bối rối:

- Anh tưởng ông ta đã...

- Không, anh lầm, em đã nói giữa ông ta và em không có gì ngoài đứa con....

nàng ngưng bật, lúng túng nhìn chàng. Hạ bản khoản.

- Em nói sao?

- Em cho con em tới đó vài ngày vài tuần nếu được vài tháng. Em không biết tại sao em làm như thế nữa. Em thiếu can đảm từ chối điều đó. Riêng em, em vẫn có cho em phần đời khác, của một mình em, không có được anh trong đời mình, em sẽ không bao giờ có ai được nữa. Anh cứ giữ tay em và dắt em đi.

Chàng bản khoản nhìn nàng, vẫn không hiểu nổi trong đáy mắt nàng chất chứa những gì? nàng vẫn là cõi trời mờ mịt khói sương. Chàng chưa hề biết gì hơn ngoài những ngón tay mềm yếu của nàng, hai mắt bao giờ cũng ướt như đang khóc thầm, hai môi luôn run rẩy khi họ có nhau.

- Ái, phải ông ta là người đàn ông em nói với anh không?

nàng gật nhẹ. Ha. mím hai môi:

- Sao em không nói với anh?

- Em sợ

Chàng lắc đầu:

- Anh thương yêu em, tại sao em lại sợ anh?

- Em không biết Hạ, anh hứa với em đừng gây chuyện với Dủ

Chàng cười buồn:

- Em có ý nghĩ gì lạ thế. Bé Du là con của ông ấy?

nàng lại gật đầu, hai môi lại run khi dăm dăm nhìn soi vào mắt chàng, vệt mắt đã tối khi chiều đã dăng, anh nhìn đã chìm khi ngày đã khuất.

- Có cần anh đi ngay bây giờ không Ái?

Tim nàng nhói đau, nàng nghiêng nhẹ răng và lắc đầu:

- Tới đó với em, một nửa giờ thôi cũng đủ, vài phút thôi cũng được.
- Không phải em đã quyết định đời em rồi sao?
- Không, ông ấy có vợ rồi, em không thể cướp giật người đàn ông của bà ấy.
- Tại sao em vẫn tới ngôi nhà đó?

nàng cay đắng:

- Cho con em vài ngày hạnh phúc không được sao?

Chàng cao giọng:

- Em sẽ chìm luôn ở trong đó, hết trốn.

nàng run giọng:

- Em biết chứ, em cũng lo âu, nhưng em thiếu can đảm khi nhìn ông ấy ôm lấy con. Hạ, tha thứ cho em.

Họ đứng lại dưới một tàn cây. Rồi chính chàng là kẻ quay mặt đi không nhìn. Chàng không hiểu tại sao còn đưa nàng về quán. Chàng có muốn nhìn nàng ở nơi chốn đó đâu? Và người đàn ông, những người đàn ông sẽ ôm nàng, dìu đi.

- Em vào đi, anh về tàu.

Giọng chàng lạnh, cương quyết tới nỗi Ái Lan nổi gai trên hai cánh tay

-.....

nàng biết mình điên dại, nhưng nàng không cưỡng chống nổi cơn điên của mình, cơn mê điên đã vùi nàng đã vùi nàng bỏ quán, bỏ ngôi nhà lao tới tìm Ha.Ta.i vì sao, nàng không thể hiểu, nàng không có thì giờ để nghĩ tới. Chỉ biết lao người tới, lăn xuống con dốc mê mải giữa đường, bây giờ oan kiên, không thể quay mặt nhau rời bước, không thể nắm tay nhau đi tiếp quãng đường.

Không thể có nhau, và cũng không thể mất nhau. Cảm giác đứt lìa, tan vỡ dâng lên từ đáy sâu trong lòng khiến nàng lạc cả giọng:

---Em. Hạ, đừng buông em...

Chàng đỡ cánh tay ngang lưng nàng, đầu hơi cúi xuống. Ngày khuất và đêm sao dâng lên.

hình như cả hai thềm kêu trời, tiếng kêu ngân trên da thịt nhau run vỡ bằng hoàng. Từ bậc thềm của quán nhảy, đèn sáng, nhạc vang vang lướt tới.

Chàng nhìn sâu trong hai mắt nàng, long lanh ướt dưới trời sao lấp lánh. Một lúc sau, chàng lặng lẽ buông hai tay, quay lưng mình và bỏ đi không nhìn lại nàng một lần nào nữa.

nàng lặng người ngó theo rồi vùng chạy như một cơn lốc để lao theo bóng chàng.

=====

"Tôi không hiểu được tôi...trời ơi.Trời" nàng ôm cả hai tay trên triền cổ rồi xiết xuống trũng ngực mình hai đôi hồng trắng vương cao Rồi hai tay che ngực, vò xé lấy chúng, nàng đắm đắm ngó sững mình trong gương.

Rõ ràng tôi yêu Ha, rõ ràng tôi yêu chàng..Sao thế này? tại sao chứ? Mặt giường, gối chăn?

nàng rợn người lên khi bỗng nhớ đôi mắt của một người đàn bà, đôi mắt tỏa đầy khinh bỉ của vợ Du

nàng đã đi miết tới văn phòng của Tony.Đà khẩn thiết kể hết cho người đàn ông nghe về những thềm kín riêng tư của nàng. Cơn dày vò, nỗi nát tan về mối tình của Hạ, và chuyện Vĩnh Du.

nàng đã đẩy Việt tới cho ông, đã nói nỗi mơ ước của nàng giờ không thành:nuôi bé Việt, như nuôi con mình. nàng cũng thú với Tony:

- Tôi không yêu Tony, nhưng tôi quý mến và nhất là cần. Tôi ngờ tôi có thể làm vợ Tony, theo Tony về bên kia biển. Nhưng tôi làm, tôi chỉ còn là tôi, dưới bầu trời này.

Tony chăm chăm ngó nàng:

- Nghĩa là Ái tới để từ chối đề nghị của tôi?

nàng ngậm ngùi:

- Tôi muốn nhận lời Tony, như muốn giải thoát cho tôi nữa. Nhưng tôi thiếu can đảm, Tony hiểu cho tôi.

- Ái sợ dư luận, sợ những mắt mắt tinh thần của những người đàn bà lấy chồng khác màu da

nàng gật đầu:

- Một phần như vậy. Tôi không hiểu tại sao nữa. Tony là chuyến cầu cuối cùng để đem tôi đi, thoát cảnh trái ngang này.

Nhận lời làm vợ anh, tôi thôi bẽ bàng vì Hạ, tôi hết quay quắt vì Du, hết lo âu mỗi khi nghĩ tới người vợ của Vĩnh Du...vậy mà tôi làm không được.

- Tại sao vậy Ái?

- Tôi không biết, trong máu tim tôi, trong thịt xương tôi những chối từ không thể nào hiểu nổi

nàng nhìn cánh tay mình:

- Anh coi, tôi và anh không bao giờ giống nhau được. Màu da, ý nghĩ, và tất cả. Anh yêu khác với tôi yêu mà. Anh nghĩ lại coi! Tình yêu ngược vào trong lòng, thấm sâu trong máu tim, mỗi ngày tình yêu một mất đi ở ngoài mặt, và mỗi ngày tình yêu một an thân xa xa trong lòng kẻ yêu nhau. Còn anh...

nàng xoè hai tay:

- Tôi không nói được, tôi chỉ cảm thấy vậy thôi. Tình yêu của anh thực, thực như chuyến bay sẽ đem tôi đi, thực như những bữa ăn, những chiếc áo và tiền. Tôi có thứ tình yêu không thực như thế, không thể bắt giữ nó được, không nhìn thấy và không thể hiểu.

- Ái không yêu tôi?

Tony thẳng thắn hỏi, nàng thở ra:

- Tôi quý mến anh...

nàng ngập ngừng:

- Anh có thể nhận Việt, như nhận một đứa con của anh, nuôi nấng nó và thương yêu nó không?

Đôi mắt nàng rung rung khi Tony gật đầu:

- Tôi nuôi nó, yêu thương nó để nghĩ tới Ái. Ái bằng lòng như vậy không? trái tim Ái lớn như thế, vậy mà không có góc nào cho tôi.

Việt âm thầm nhìn nàng khi hai người quay sang hỏi nó, nó chỉ lặng lẽ gật đầu. Như suốt đời nó không bao giờ được chọn lựa. Nàng biết mình nhẫn tâm, nhưng nàng hiểu chỉ có Tony mới đủ sức lo cho nó. Nó sẽ can đảm hơn bất cứ một đứa trẻ nào, nó sẽ can đảm sống ở bất cứ đâu, khi nó đã chịu nổi định mệnh khốc liệt từ lúc mới sinh của một đứa trẻ có cha mẹ phong cù.

nàng nhỏ giọng:

- Việt, cô muốn nuôi em, em hiểu vậy không? nhưng cô không đủ sức làm, cô chỉ là một người đàn bà hèn mọn mà yếu đuối nhất trong những người đàn bà yếu đuối của xứ này. Cô sẽ không lo được gì cho em, dù cô muốn lo. Việt, em bằng lòng đi theo ông qua Mỹ chứ?

thằng bé lại gật đầu. nàng xót xa:

- Em nói đi, sao em im lặng mãi vậy?

Việt ngẩng đầu lên, nhìn nàng rồi không hiểu sao nó cúi mặt xuống và nín thinh.

nàng xiết tay nó rồi rùng mình buông rạ. Sợ Sabin đã thử máu cho Việt bốn lần. Ái

vẫn chưa hết rợn người.

nàng trao hết những giấy tờ cần thiết của Việt cho Tony. Ông lặng lẽ đứng lên khi nàng tỏ ý muốn về. Ái dặn dò:

- Việt nhớ viết thư đều cho cô

nàng nhìn vào hai mắt người đàn ông.

- Tôi tin tưởng anh, quý mến anh, xin anh thương nó. Tony gật đầu, tia nhìn anh buồn thảm thiết.

- Đừng nói nữa Ái, tôi hiểu.

nàng thấp giọng, cho một mình ông nghe:

- Sự thật nó hoàn toàn không mắc bệnh. Tôi không hiểu tại sao nhưng sơ Sabin nói máu nó bình thường.

- Tôi hiểu trước khi Ái nói. Mãi mãi tôi nghĩ tới em. Ái Lan....

nàng chớp mắt, không tránh được nỗi xúc động nhẹ nhẹ mờ trong mắt và run khắc môi.

Rồi nàng về, ngôi nhà Vĩnh Du dành cho mẹ con nàng, như một chút đền bù cho những ngày bỏ con ở ký nhi viện.

Việt đứng im, bên cạnh Tony, bàn tay nhỏ của nó nằm im trong tay Tony những sợi lông màu vàng nâu.

nàng nghĩ người ra một lúc rất lâu. Ngày mai Việt sẽ lên máy bay, chuyến bay nàng tưởng sẽ có nàng, nàng sẽ rời xa thành phố của bão cát, của những chuyến tàu về hôm nào.

Trong cơn xúc động nào, nàng đã buông mình và tay Dủ Tôi yêu Hạ mà, rõ ràng tôi yêu một mình Ha...Vậy mà...

nàng thừ người ra nhìn quanh căn phòng. Nụ cười khinh bỉ của người đàn bà lại hiện ra, thất tim nàng lại, vò xé từng cơn.

nàng đẩy nhẹ cửa để sang phòng con. Ông đang ngồi trên ghế với con trong lòng.

Con đang ngửa mặt lên cười với ông. Thỉnh thoảng ông lại dụi cằm râu vào má con, cho nó cười ròn tan từng tiếng.

nàng cắn môi lại bỏ ra hành lang vắng. nàng sợ nhìn thấy con trên hai đùi ông. Bởi nàng là đàn bà, tính toán cho nhiều, cuối cùng cũng tự ném mình vào lối hoang, mù mịt tăm tối của cảnh ngộ này. Rồi nàng cự tuyệt tình ông, nàng khăng khăng chối từ, vậy mà nàng để ông đem con về nuôi trong ngôi nhà này, rồi nàng phải đến mỗi ngày với con và mặt giương đó.

nàng vòng tay, dựa lưng vào một thân cột ném tia nhìn thờ ơ của mình xuống bãi, nghĩ tới Hạ dù không muốn nghĩ.

Ông bỗng con đi ra và cười:

- Sao em ra đây một mình?

Giọng ông mang vẻ gì đó thản nhiên, thản nhiên như nàng đã là vợ ông hằng bao nhiêu năm rồi. Đàn ông chỉ cần một lần khuất phục được đàn bà, họ đã trở thành Vua Chúa trên thân xác đó trên đời sống đó.

Chỉ cần một phút lệ thuộc vào ông thôi, nàng mãi mãi trở thành vật dưới ông, hưởng chi nàng đã có một đứa con, đứa con ông đã nhận lấy và đang giữ trên hai tay ông.

Vẫn dựa lưng vào cột, nàng trầm giọng nói như cho một mình nàng nghe, như cho một mình nàng biết:

- Mãi mãi em một mình.

Ông lắc đầu:

- Đừng tự làm khổ em, và làm khổ anh với con nữa. Xong rồi mà, em...

nàng lắc nhanh:

- Anh đừng ở lại đây lâu hơn một giờ. Anh đã hứa dành ngôi nhà này cho con...cho con thôi, không phải để anh tới đây rồi...

nàng nín thình, và khe khẽ thở dài. Ông chau mày:

- Em điên hả Ái?

- Không, trái lại, anh mới là người điên. Anh quên vợ con anh những lúc ở đây, còn em, em nhớ mãi

nàng ngửa mặt lên:

- Đừng dùng con để chế ngự em nữa.

Mặt nàng chìm xuống:

- Anh làm em khổ nhiều rồi, đừng xô em đi nữa.

Ông tới gần nàng, nhưng mặt Ái vẫn lạnh:

- Anh nên về đi, ngay bây giờ. Em cần ngồi một mình.

Ông hơi giận:

- Tùy em.

nàng cười buồn:

- Em linh cảm ít khi sai lầm. Vợ anh thế nào cũng ra cho coi. Em không muốn trở thành tình địch của ai hết. Bất cứ ai.

Ông khoát tay ra dấu, nàng lắc nhanh:

- Không, em có trách móc gì anh đâu, em chỉ nhắc cho anh đừng quên. Vợ anh sẽ ra, nay hay mai gì đó.

Ông khích nàng:

- Em sợ?

nàng gật đầu:

- Có bao giờ em nói em không sợ vợ anh đâu? Bây giờ mà vợ anh tới, bắt gặp anh và em trong ngôi nhà này anh có sợ không mà hỏi em?

Ông nhẹ nhàng:

- Anh chỉ biết, bây giờ anh đang hạnh phúc, thứ hạnh phúc chưa lần nào gặp. Ái Lan, đừng nghĩ gì hết được không?

nàng dăm chiêu:

- Em khôn thể nghĩ như anh được. Trong bất cứ cuộc tình nào, người mất mát là đàn bà không bao giờ là đàn ông. Vợ anh tới đây, người tan nát là em, không phải là anh, anh không bao giờ mất. Anh rủ em tới, anh đưa em vào đời anh, nhưng kẻ bị đời nguyện rửa, khinh chê là em mà. Bất cứ xì căng đan nào, người ta cũng kết án đàn bà, và chỉ kết án đàn bà thôi. Đàn ông vô can.

Nói xong, nàng nghẹn giọng, biển làm nàng nhớ tới một người bằng nỗi ân hận, bằng con tim ăn năn. làm sao nàng gặp lại chàng được nữa. nàng cúi nhìn đất, nỗi gì như vỡ trong linh hồn nàng. Từ hôm nay, em tủi hổ từng giây phút vì anh. Nghĩ tới anh thôi, đủ nát lòng rồi làm sao gặp được anh nữa, nói chi sống cùng anh cho tới chết? Nói chi ân Ái và ước mong.

nàng nhìn Vĩnh Du, như nhìn một người lạ mặt, cùng một lúc, nàng thấy mình chìm trong nỗi thân mật rất vợ chồng với ông. Và hai người đang đứng trong một hành lang êm đềm của không khí gia đình. Ngôi biệt thự nằm nghiêng nghiêng theo bờ cát, nằm nghiêng với vòng ôm mềm mại của bờ biển dưới kia. nàng đứng gần kề với ông. nàng là tội nhân thật rồi, còn bản khoán lự chọn gì nữa đây? Ai nhìn vào không nghĩ họ đã là vợ chồng?

nàng khẽ rùng mình, buổi trưa, trong căn phòng mát lạnh, gối và chăn còn đó.

...Thôi Hạ tới chết em không dám gặp anh...

Vĩnh Du hỏi nàng:

- Em nói sao?

nàng chợt nhớ, nàng đang gần kề bên ông, chồng của một người đàn bà khác và đang thầm nói tới Ha, khi nhìn những đợt sóng trào lên bờ cát.

- Em lạ ghê đứng bên anh mà nói một mình như thế đó. Coi con này...

nàng cắn nhẹ môi và thềm khóc, để khỏi nhìn thấy ông nâng niu con mình, nàng dơ hai tay đón lấy con rồi đi chầm chậm vào phòng mình. Một ý nghĩ đau xót ào tới với nàng, nàng lắc đầu với con:

- Không phải là phần của con...người đàn ông đó không còn một phần nào cho con nữa, hiểu không?

Suốt buổi chiều, nàng lặng lẽ sống với ông, lặng lẽ để con mình cho người đàn ông âu yếm. Những cử chỉ như vợ chồng trong bầu không khí vô cùng riêng tư và thầm kín.

tới giờ ông phải về lại nhà ông, nàng ngồi một mình trên xích đu với con, mắt thờ ơ nhìn xuống bãi, vẫn có sóng muôn đời, sóng vỗ vào ghềnh đá, bờ cát và trong tim nàng. Một bờ dốc thăm thẳm tối tăm hơn, những ghềnh đá cheo leo nghìn lần hơn ghềnh đá của biển. Những ý nghĩ xô vào nhau, những ước muốn ch. am nhau dữ dội trong tim óc nàng. Chưa bao giờ nàng nghe sóng vỗ và buồn hơn chiều nay

Lòng cứ xôn xao vỗ sóng hoài, nàng đi ra đi vào mãi trong ngôi nhà khuất lánh của Vĩnh Du. Muốn yên thân, muốn cho con mình có "cha" một vài ngày, một vài tuần...nàng đã bằng lòng đem con về đây, mỗi tối vẫn lủi thủi tới quán nháy, nàng không muốn nhận thêm của Du một đồng nào. Ta. i vì sao nàng không thể hiểu. Đã mấy ai hiểu những hành động của mình bởi đâu mà có.

nàng yêu Hạ triền miên, phải nhớ tới chàng nhưng không sao thanh bình một phút ở bên chàng, Ái ân cũng tràn trề trong bể bàng đẳng cay không cao ngất trên đỉnh trời, không toàn vẹn hiển dăng dù trái tim nàng khát khao danh hiển cho tới hết, cho thật đầy.

Cả hai đã buồn nhau rồi tuyệt vọng. Vậy mà với Vĩnh Du, nàng tìm được hết, nàng thấy đủ được hết thế nào là Ái ân.

Mặc cảm tội lỗi không hề dày vò nàng, khi nàng buông mình vào hai tay ông như đã xâu xé nàng, lúc cùng với chàng trao gửi thương yêu.

làm sao tôi hiểu được nỗi bi thiết lạ lùng này?...ta. i sao tôi khép kín với Hạ để lại tìm được tất cả trong tay Dũ Tại sao quáai gỡ vậy. Trời? cái thân tôi, của riêng tôi, vậy mà tôi không chỉ huy được nó? Cho Ái nhận Ái ân, cho xâu xé đan`h chịu ngậm ngùi. Và nếu tôi nằm xuống, tôi không chống cự lại được. Và nếu tôi vướng mắc cái bệnh thể thảm như cha mẹ bé Việt, tôi cũng cúi gục đầu xuống sao? Vậy ra đời sống chẳng có cái gì thuộc về tôi hết, chỉ có đau khổ là riêng tư của mình.

Tại sao m`ình ngã vào tay Dũ mình tưởng sẽ không bao giờ nữa, mình tưởng xác thân mình là đất đá rong rêu. Ai ngờ, nó đòi cho nó tất cả mọi điều.

Thôi Ái, đừng nuôi nấng ý nghĩ đi tìm Hạ nữa, mi không đáng nhìn chàng từ đằng xa, mi không đáng ngóng chàng từ cuối đường sóng nổi.

Dễ dành mình nhiều như thế, Ái vẫn thấy mình lừng lững vào phòng thay nhanh áo, vẫn thấy mình thẩn tha bước ra đường. Đi về nơi có sóng, có một con tàu mang tên Cửu Long.

Khi bến tàu hiện trước nàng ngẩn ngơ nhìn lại trên dốc cát ngóng tới, như kẻ lưu đày ngóng về quê hương, như kẻ tử tù ngóng về cũi sống.

Đâu phải tôi đang sống? hờn chẳng thấy còn nhớ nhưng cũng bay đi rất xạ Tôi chỉ nhìn thôi, như ngây dại, như mê man.

Hai mắt nàng mở tròn, vực mắt lưu ly trong vắt mà đời truân chuyên thế. với hai tay buông, nàng đứng như một thân cây đau khổ trong rừng khai hoang. Mùa thu rồi, trước mắt nàng, xa hơn tàu của chàng những hàng cây rũ lá mùa thu những hàng cây không buồn vui tiếc hận. Biển vô tình, mây thờ ơ bay, nàng vẫn ngo ngác nhìn xuống bến, xa quá, em chẳng nhìn thấy anh, cho em tới gần thêm một chút, một chút nữa thôi. Em không tới sát anh đâu không dám nhìn thấy anh đâu, cho em tới gần thêm một chút. Em thềm nhìn anh trên boong tàu, nơi có vòng bánh lái mai nó đem anh đi thật xa bến này.

nàng lướt tới, chậm và đều, như bóng ma đi Dập dềnh như sóng lừng lững như mây. Khi hình ảnh chàng trên boong tàu nhỏ trong mắt nàng. nàng chao người đi mất một giây như muốn ngã soài trên bờ cát rồi mở mắt ra, nàng mỉm cười một mình: Cho em nhìn anh một chút một chút thôi. Mai em đi, một nơi ở xa đây lắm, chúng mình sẽ không bao giờ gặp nhau nữa đâu. Thành phố em sẽ tới không có biển, có núi vây bốn phía có mây chùm kín đời.

"Đúng là anh rồi, em lắm sao nổi...em có thể quên bất cứ khuôn mặt nào nhưng anh thì không.

Lẽ ra thì nàng phải quay lưng về, bởi nàng đã tự hứa chỉ tới để nhìn chàng một chút thôi. Hai chân không vâng theo ý nàng, chủ của nó bây giờ là cơn xúc động của trái tim.

Trên boong tàu hình như chàng đã thấy. Chàng làm một dấu gọi thẳng thốt vào đó rồi chạy xuống những bậc thang rất nhanh. Ái Lan ngo ngác nhìn mãi một lúc sau, nàng mới hiểu những gì nàng phải làm và vùng bỏ chạy. Như một người điên, nàng mê cuồng chạy dọc theo vòng ôm của biển vòng bờ cát trắng.

Khi gió đem tới cho nàng, tiếng gọi chàng: "Ái Lan...Ái Lan...nước mắt Ái trào lên. Hai chân chàng cuống quýt hay nàng muốn thua cuộc, muốn được ngã vào tay chàng để khóc và được vỗ về.

Ý nghĩ về hai cánh tay chàng làm mặt Ái tím đi...Không được, đừng tồ tậ như thế nữa. Ái. Mi đã để Vĩnh Du ôm lấy mi rồi mà, mi quên rồi sao? Giờ mi đòi ngã vào tay chàng nữa? không hơn gì một cô gái cùng khổ nhất, không hơn gì loại đàn bà cho thuê...nàng chạy nhanh hơn, thật nhanh. Tới xóm lười, bờ biển vắng tanh nồng nàn mùi muối, mùi tanh xanh xao của biển. Bên nàng, chàng còn gọi vang vang phía sau. Những chiếc thuyền lười biếng nằm úp bụng xuống cát, vòng lưng cong đen những lớp keo hồ nổi như những cù lao nhỏ trên cát. nàng ngồi bệt xuống, núp giữa những lưng thuyền thờ dốc từng hơi

nàng nhìn những mảnh lưới giăng phoi đó đây, những bụng thuyền che chở và dấu diếm nàng. Xóm lười mang một không khí hoàn toàn cách biệt với thành phố kia chỉ một hồi chạy dốc, nàng đã lạc vào một thế giới khác, rất đổi chìm lặng, rất bình yên.

Bụng thuyền gọi nàng nhớ tới những thành phố nàng đã qua, những thành phố thật nhiều đàn bà mang thai ra đường. Mùi tanh xanh bủa vây chỗ nàng ngồi, cát vàng nhạt lấm tẩm bàn chân.

Và chàng chạy tới, đứng lại ngo ngác nhìn quanh những bụng thuyền nằm ôm lấy bờ cát.

- Ái Lan! ra đi Ái, đừng trốn nữa.

nàng vẫn ngồi im, tưởng như mình chưa bao giờ mang tên Ái. Chàng gọi ai đó, không phải là nàng. Ừ nhỉ, tại sao tôi lại là Ái Lan, là Bích Hà, là Phượng Hoàng là Tuyết Hoa...không được sao?

- Ái ơi...ra đi Ái...

nàng muốn khóc, muốn hét vỡ tan cả gầm trời. Vậy mà hèn nhát quá, nàng vẫn ngồi im im như tượng.

Chàng kiên nhẫn đi vòng quanh những bụng thuyền nằm xấp. Những bụng thuyền khô nước mỗi một kéo dài giấc ngủ sau bao ngày lênh đênh ngoài khơi, trên sóng dữ và dưới mây lằm lì.

Chàng dơ cả hai tay lên khi nhìn thấy Ái dựa vào lưng thuyền để thở. Rồi chàng buông tay xuống, giọng trĩu buồn:

- Em...em điên rồi sao Ái?

nàng ngược mắt lên nhìn và gật nhẹ. Chàng quỳ xuống trên cát, lắc mạnh hai vai nàng:

- Ái Lan! phải em đi tìm anh không?

nàng lặng lẽ gật đầu, nàng không còn gì để nói với chàng nữa. Nhìn thôi, bằng lệ chảy, bằng hai mi mắt rung.

-.....

Chàng nhìn thật lâu và rất chậm, gương mặt chưa bao giờ đẹp bằng chiều nay của Ái. Nét nhìn tê tái, hai môi nát tan, và tóc rũ rượi với những chấm mồ hôi li ti trên màu da đục sẫm.

Chàng bỏ vai nàng, chụp nhanh lấy khuôn mặt xuất thần của nàng, giữ lấy trong tay mình nhìn để nuốt lấy mắt môi người yêu, nhìn như một chiếm đoạt thần tiên nhất. Nàng vẫn hơi ngược mặt, dựa vào lưng thuyền đen lóng thoáng màu rong biển dăm dăm ngó chàng.

Họ im lặng như thế lâu. Có biển xanh, có mây trời nổi trôi trong mắt, họ nhìn nhau thống khổ. Rồi nàng run lên, như người vào cơn sốt. Chàng cống quít ôm vai, vuốt tóc, cống quít lắc mãi hai tay nàng:

- Ái Lan, nói gì với anh đi, nói gì cũng được hết.

nàng lạt giọng:

- Anh nói đúng, em ngã rồi. Lần này em gục luôn không dậy được nữa.

Chàng cắn môi, hỏi bằng hai mắt. Ái thì thầm:

- Em như em là vợ bé Vĩnh Du. Đừng hỏi gì hết, em không thể nói gì với anh được nữa đâu.

- Anh biết, anh biết từ trước.

nàng dướn người lên:

- Anh biết? sao anh chịu nổi

Chàng trầm giọng:

- Đành phải chịu

Nói xong chàng nhẹ nhàng vuốt hết những lọn tóc rối của nàng lúc này không an ủi được nàng, tủi thân và hổ thẹn với những ngón tay chàng.

nàng chỉ dám nhìn thôi, không còn điều gì đẹp để nói cho nhau nghe nữa, nàng thấy mình hèn mọn trước người yêu, như đã thấy mình nhỏ nhoi yếu đuối mỗi khi đứng trước biển ngắt xanh.

trái tim chàng mênh mông độ lượng nàng đã làm cho chàng se thắt bằng cuộc đời hèn mọn của nàng, những lần gục ngã chất chồng ô nhục này lên ô nhục kia.

Vậy mà tôi còn đi tìm, còn lần chân xuống bến, còn ngóng tìm và bây giờ ngồi đây thở từng cơn trước mặt chàng.?

Nổi thình lặng phủ lên chỗ hai người cùng ngồi và cùng nhìn ngằm nhau với bao nhiêu điều u uất không bao giờ tỏ bày ra được. Mặt chàng tối dần với bóng nắng xa

đi trên mặt biển. Họ ngồi gần nhau, vẫn cô đơn vẫn câm lặng như hai đỉnh núi bên nhau: Em với anh đã hai phần đời. Phần của em, những góc tối, những vết thương đau, phần của anh chân trời xa tít, mây nổi và sóng chìm.

Một lúc sau, giọng nàng nhẹ nhẹ vang lên, như một tiếng thì thầm của người nào khác:

- Sao anh không tát em đi, không xô đẩy em đi, không đánh đập em đi?

Chàng lắc đầu:

- Anh không làm nổi dù anh muốn.

Hai mắt chàng sáng lên. Ái Lan nghẹn ngào:

- Anh thêm giết em phải không Hạ?

Chàng gật đầu rồi gục xuống luôn trong khi hai tay vuốt xuống trán, mắt, mũi. Chỉ còn cho nàng đôi mắt rục những lửa

- Anh thêm giết em lâu rồi. Anh tiếc mình không thể giết người, người đáng giết nhất có phải là em không?

Ái Lan thốn thức:

- là em, chỉ một mình em đáng giết thôi. Vĩnh Du vô tội, tới ngày hôm nay, em mới biết Vĩnh Du vô tội. Anh ấy không làm gì lầm lỗi hết. Chỉ có em, em lầm lỗi và hèn mọn thôi.

Giọng chàng chùng xuống:

- Em cần tiền lắm phải không Ái? Anh tưởng ít nhất đời cũng cho anh một người đàn bà không biết mê say tiền. Em làm gì để phải chịu nhục vì tiền chứ?

nàng cắn môi:

- Em cần tiền...vì em nghèo, vì em nghèo anh biết chưa?

- Bộ nghèo thì hết làm người được nữa. Bộ nghèo rồi chịu thua nhục trước tất cả người giàu

nàng gật đầu, mắt nàng nhìn xa, mờ mịt tiếc thương. Hai mắt chàng tỏa đầy oán ghét. Chàng muốn đứng lên, bỏ đi ngay phút này, nhưng gương mặt nàng với tóc rũ với hai mắt mãi mãi là mây giữ chàng lại, nửa thương nửa tiếc. Nửa oán ghét khinh chê

Xóm lưới chìm dần với chiều. Những bụng thuyền ôm lấy cồn cát trắng, những mảng lưới gia*ng. Mùi xanh xao của biển mỗi lúc một đầy. Phía xa, Ghềnh Ráng của một ngày đầy rẫy kỷ niệm, của một ngày mới chớm thương yêu. Chàng nhìn tới đó mãi và không nhìn nàng.

- Anh đã đi qua ngôi biệt thự em ở nhiều lần rồi. Anh đã thấy chiếc xe của ông ấy. Mỗi tiếng là một giọt thuốc đắng cay, nàng tê tái ngồi im, ăn năn dày dò mình, lẽ ra đừng tìm xuống bến nữa.

- Lạ lùng, anh vẫn thương em, bằng nỗi giận gh'et anh dành cho em, tình yêu vẫn còn, đứng trên boong tàu, anh nghĩ tới em, nghĩ sẽ không giờ tìm gặp em nữa. Nghĩ sẽ quên em. Nhưng vừa thấy bóng em dưới bến, anh lao xuống, anh quên hết. Em làm bé người ta, hay em làm gì đi nữa, em vẫn là em. Người anh đã mang theo sau lưng để lên tới triền núi kia. Sao em không đối gạt anh một lần đi, anh có bắt em khai hết ra đâu? Chúa đã cho đàn bà tài nói dối mà, Chúa đã cho đàn bà quyền đối gạt đàn ông.

nàng chảy nước mắt ra:

- Em không biết...nhưng nói dối anh, em được những gì?

- Em được rất nhiều, và anh nữa, anh mù mịt về em. Anh sẽ yêu em như một người mù yêu. Đời thiếu gì người mù đi trong hạnh phúc của mình? Ái Lan, ai dạy em cái trò ngay thẳng tới tàn nhẫn đó?

nàng run rẩy nhìn chàng bóp nghiêng tay mình tới nhói đau:

Anh...dau em, bỏ tay em ra....

Chàng buông tay

- Anh xin lỗi em.

nàng dăm dăm nhìn sâu vào mắt Hạc đầu và se sắt nói:

- Đừng xin lỗi em nữa.

Họ đứng lên đi bên nhau trên bờ cát. Rồi mỗi người đi về một phía khác nhau.

Không ai nói ra nhưng cả hai cùng thầm hiểu đây là ngày cuối cho một cuộc tình.

Trời vẫn yên, biển vẫn thở, cả hai vẫn sống.

=====

Ngày hôm sau, Ái Lan xuống bến, tàu của Hạ đã nhổ neo đã biền biệt ngoài chân ngoài. nàng đứng im trên cát, mắt môi bất động. Sóng đã dâng, đã xóa hết dấu chân hai người trong chiều hôm qua, còn có nhau, còn oán trách thở than.

nàng thất thểu bước đi, vẫn mê mải nhìn mông ra khơi xanh. Không thấy Cửu Long nữa, con tàu mang tên một giòng sông. nàng băng qua cồn cát của Xóm Lưới. những mảnh lưới chiều qua vẫn còn phơi nắng, những bụng thuyền vẫn lười biếng nằm ôm lấy bờ cát cho những chiếc bóng cong cong nối nhau dài như những vòng tay mẹ

nàng nhắm mắt lại rồi cúi rũ rũ xóm Lưới. Vĩnh Du đã về Saigon thăm vợ con.

nàng không thấy mình ghen tức hay tủi buồn, nàng coi những vòng ôm đã có với ông như một tình cờ, trong phút giây nào, nàng vẫn thấy mình đứng ngoài đời sống ông.

nàng dừng lại khi đặt chân lên đường nhựa nhìn xuống bến một lần nữa. Tàu Hạ đã khuất, từ nay muôn đời ngậm ngùi tưởng nhớ nhau thôi. Bóng nàng đổ dài trước mặt nàng, gầy yếu và mỏng manh.

nàng đẩy cửa quán nhảy, không ngồi vào một chỗ quen ngồi nữa. Hôm nay ngày chót hết, hôm nay đêm cuối cùng. Khách chưa tới. Buổi chiều chưa phải là giờ cho những cuộc mua bán và trao đổi não lòng.

Bà Thu Tâm đang hí hoáy tính sổ. Những chai rượu, những vỏ bia. Thấy nàng bà vội vàng cười tươi tắn:

- Ồ, bà Vĩnh Du.

nàng lắc đầu:

- Cho em xin chữ bà của chị đi.

Bà Tâm cười nhẹ:

- Gớm thôi, còn ỡm ờ dấu quanh làm chi nữa.

nàng đều giọng:

- Em tới để nói với chị bắt' đầu hôm nay em xin nghỉ, hôm trước em đã nói chị rồi, cách đây một tuần.

Bà Tâm mau mắn:

- Chị nhớ chứ, em nghỉ làm là phải, ngay hôm đầu tiên tới đây, ông ấy cũng đặt vấn đề để em nghỉ làm ở đây mà.

nàng toan nói, nàng nghĩ việc không phải vì Vĩnh Du, nghĩ sao nàng ngồi im: miết hoài những ngón tay mình trên mặt bàn mica bóng láng của bà Tâm.

Bà Tâm cười:

- Sao hạnh phúc không?

nàng cười gượng:

- Em đã nói với chị, em không phải là vợ bé của ông ấy!

Bà Tâm vừa cười vừa lắc đầu:

- Dấu ai, quyền của em, nhưng em dấu quanh chị để làm gì kia chứ. Chị hiểu em quá mà. Tự Ái hắtòi làm bà lớn kiã

nàng lắc đầu:

- có những điều, người ngoài không thể nào hiểu nổi.Ha. cũng không hiểu em, hướng chỉ là chi.Chị thừa biết, vợ Du sẽ không bao giờ tha thứ cho em, nếu em cướp lấy hạnh phúc của bà ấy, chị thừa biết em sẽ không thoát nổi mà.

Bà Tâm nhìn nàng:

- Chị nghĩ Vĩnh Du đủ khôn ngoan và kinh nghiệm để bảo vệ em.

nàng cay đắng:

- Tại sao chị lại dùng chữ kinh nghiệm.?Phải chị muốn nói Vĩnh Du quen dấu vợ hai không?

Bà Tâm thản nhiên:

- Chớ sao, một người giàu có như ông ấy có thêm một cô vợ, sẽ có thêm hai ba vợ nữa.

nàng nhìn những ngón tay mình thờ ơ đặt trên bàn, giọng xa xôi:

- Du sẽ dư sức bảo vệ em và con trước sức mạnh nào, nhưng trước mặt vợ thì không. Trước mặt vợ, Du sẽ yếu đuối như một con ốc nhỏ

- Em biết như vậy?

- Em biết chứ, chị đã được làm vợ chính thức rồi mà. Chị biết cái quyền ghê gớm của người vợ hơn em chứ.

Bà Tâm nhẹ giọng:

- Cũng tùy, có nhiều bà vợ hoàn toàn bị chồng khuất phục.

- Họ sẽ bị khuất phục bất cứ chuyện gì, trừ chuyện ghen. Khi người đàn bà ghen, họ thành một con hổ dữ.

- Em sợ vì vợ của Vĩnh Du?

nàng gật đầu:

- Em sợ bà ấy hơn thần thánh nữa.

- Vì sợ bà ấy nên em từ chối làm vợ bé Vĩnh Du?

nàng ngập ngừng:

- Một phần thôi chị ạEm không thấy yêu Vĩnh Du, em yêu Hạ, nhưng em không thể nào hiểu được em nữa.Chị...

Bà Tâm gạt mấy cuốn sổ sang một bên:

- Vào phòng nói chuyện với chị

Hai người đứng lên, bà Tâm dặn người cháu họ coi chừng hàng quán rồi dắt Ái Lan theo.Căn phòng bà Tâm ngăn làm hai, có máy lạnh có những tấm rèm màu xanh nhạt. Bà có một chiếc giường rộng, bàn phấn, tủ áo.Bên kia bức tường lửng, phòng của ba đứa con nhỏ, với ba giường ngủ kê song song với nhau.

nàng bỗng nghĩ tới những đêm goá phụ của bà, nằm một mình nghe tiếng thở của ba đứa con, nằm một mình suốt những năm tháng dằng dặc bao nhiêu ngăn cách giữa nàng và bà Tâm tan biến hết, tia nhìn nàng tràn lên mặt bà Tâm dịu dàng hơn, đầm ấm hơn.

- mình sẽ sống như bà cho tới ngày nhắm mắt?

nàng nghĩ thầm và rợn người lên, hai mắt chìm xuống, nàng buông người xuống mặt giường goá phụ của bà Tâm. có cái gì lạnh lẽo quanh đây, một nỗi gì đó điều hiu không thể hiểu. Vẫn là một bàn phấn, một tủ áo bằng gương, một mặt giường phủ khăn màu nước biển như mọi phòng ngủ đàn bà khác. Ái Lan vẫn thấy căn phòng

của bà Tâm chơ vơ thế nào. Nó thiếu thốn quá nhiều, khi không thấy bóng dáng ân Ái, khi không thấy mùi hương tình yêu phảng phất quanh.

Nền vải xanh như khô, bàn phấn đẹp vẫn sàu, tủ áo thì đứng đó mặc niệm

Bà đã lẫn lộn với đời một mình, đã điêu đứng vì tiền bạc một mình. Phấn đấu một mình, đôi khi bà trở nên cứng rắn và tàn nhẫn để nhiều khi chính Ái Lan cũng giận ghét bà nhiều phen như những cô gái nhảy khác làm cho quán bà.

nàng nằm tay bà Tâm, giọng tha thiết:

- Chị, suốt những ngày làm ở đây, em có làm gì cho chị buồn không?

Bà Tâm hơi ngạc nhiên nên nhíu mày nhìn nàng. Ái Lan nhẹ nhàng:

- Mỗi người trong chúng ta, đều cô đơn, đều bị trống rỗng và không hiểu được nhau.

nàng nhìn quanh:

- Chị sống như thế này mấy năm rồi?

Bà Tâm trầm giọng:

- Chị không muốn đếm, chị muốn quên. Chị chỉ nghĩ đến tiền thôi. làm sao để có thật nhiều tiền cho con chị mai sau đỡ nhục. Những bà mẹ cần tiền một, chị cần tiền gấp mười lần, trăm lần như thế. có tiền để lo cho chúng học hành, có tiền để đền bù cho chúng nổi mất mát không ai đền bù được.

- Anh ấy mất lâu chưa chị?

- Sáu năm, con bé út được sáu tuổi

- Bé út sanh lúc anh ấy không còn?

Bà Tâm gật đầu:

- Khi anh mất chị đang có thai.

- Sống như chị có cần nhiều can đảm không?

Bà Tâm trầm ngâm:

- Cần nhiều can đảm lắm chứ, can đảm để nuôi con, can đảm để dạy dỗ chúng, và để làm gương cho chúng nữa. Và nhất là dạy dỗ mình, dỗ dành mình khó hơn những người khác. Nhưng em hỏi làm chi vậy?

Ái Lan nhìn bà:

- Để em làm goá phụ

Bà Tâm cười héo hắt:

- Điên rồi háchồng con bao giờ mà đòi ở goá?

- làm một người mẹ độc thân mãi có khác gì goá phụ đâu?

- Đừng có điên, em còn trẻ phải lấy chồng như mọi người. Không có dễ như em tưởng đâu. Phải bóp tim mình ngày này sang ngày khác cho nó thành đá đã. Phải nhồi óc mình ngày này sang ngày khác cho nó cứng lại. Tim em còn mềm thế này, em còn biết khóc thế kia...

nàng cười gượng và dùng khăn chấm khô nước mắt đi Bà Thu Tâm đăm đăm nhìn nàng:

- Sao em khóc?

- Em cũng không biết nữa, em thương em và chi..

- Không phải em gh'et chị lắm sao?

- Không, trước kia thôi, bây giờ không.

Bà Tâm ngồi xuống trước tấm gương soi của bàn phấn, xăm xoi mặt mình rồi vuốt ve những nếp nhăn mờ mờ quanh mắt:

- Chị già mất rồi, vết nhăn hết che được nữa.

Ái nhẹ giọng:

- Rồi mai một em cũng nhăn trán, cũng già đi.

- Bởi vậy chị nói em sống được ngày nào sung sướng được ngày nào cứ nhận lấy đi,

đừng ngu dại dẫn đo mãi, thời gian đi nhanh hơn mình tưởng nhiều. Được Vĩnh Du yêu thương em cứ nhận lời đi, suy tính mãi già lúc nào không hay đó. Hạnh phúc có bao giờ ở mãi với một người đâu, cả danh vọng nữa. Em sống được mấy trăm năm?

Ái vuốt mặt:

- Nhưng em có sung sướng gì khi ở với Du đâu?
- Tại em sợ bà vợ Du quá chứ gì?
- Một phần thôi. Em yêu Hạ
- Thì lấy Hạ đi, nếu em nhằm đủ sức sống nghèo khổ với Hạ được.
- Em không sợ nghèo, nhưng giữa em và Hạ không có chuyện sống chung được, chị quên em đã tâm sự với chị

Bà Tâm chợt nhớ:

- Chị nhớ rồi, cái vụ kỳ quái đó?

Ái gật đầu:

- Em sợ run mỗi khi Hạ ôm em. Gần như tối tăm mắt lại, gần như sủ. Em không thể làm vợ anh ấy được, dù anh ấy sẵn lòng tha thứ em, chấp nhận dĩ vãng tối tăm của em, để mong em sung sướng và hạnh phúc trong tình yêu của anh ấy. Chị coi, Hạ yêu em như thế, làm sao em sống nổi với Du. Ở bên Du, em chỉ nghĩ đến Hạ, ngày và đêm.

- Tại em mặc cảm với Hạ quá, hết mặc cảm em sẽ sống bình thường như mọi người vợ khác.

Ái run giọng:

- Vậy mà với Du, mọi chuyện lại bình thường. Em ngã vào tay Du, em xúc cảm được...với Hạ lại không. Trời ơi em không hiểu được chính xác thật của em nữa. cái thân của em nó cũng bí mật với em. Tại sao với Hạ em đóng kín, em run sợ hãi hùng. với ông ta, người em không yêu, em có tất cả mọi rung cảm như mọi người.

Bà Thu Tâm vuốt những sợi tóc ướt nước mắt của Ái :

- Đừng dằn vò mình nữa, lỗi không phải ở em đâu.
- Em như một con thú.
- có người nào không là một con thú, vài giờ trong ngày, có khi suốt ngày đâu. người cũng là một giống thú đó chứ. có ăn có ngủ, có đủ mọi chuyện như mọi sinh vật khác.

Ái Lan khở sở:

- Em yêu Hạ, một mình Hạ thôi. Sao vậy chị. ?Sao đàn bà có thể xúc động vì một người đàn ông mình không yêu.
- có thể em yêu Vĩnh Du mà em không biết, hoặc cố tình không biết, hoặc có một cái gì đó ngăn cản em. Như lòng thù giặc.
- nàng lắc đầu mắt nhìn mông lung quanh căn phòng.
- Em biết em yêu Hạ, em thương anh ấy đứt ruột em được
- Tại sao thương?
- Anh ấy khổ sở vì em. Anh ấy rộng lượng và bao dung hơn bất cứ người đàn ông nào. Chị không biết đâu anh ấy vỗ về em, an ủi em nhiều như thế nào.
- Em sống vợ chồng với Hạ bao nhiêu ngày?
- Nhiều ngày rồi, em không nhớ.
- Một tuần không?

nàng gật đầu, bà Thu Tâm có vẻ nghĩ ngợi:

- Sao không thử thêm vài tháng nữa.
- Em sợ lắm, em chịu đựng hết nổi em.
- Còn Vĩnh Du

nàng hơi đỏ mặt:

- Em biết rung động, em biết hết những gì không tìm được với Ha.Chị Tâm sao quá gở vậy hả chỉ Thân xác của em, em không làm chủ được nó à?

- Tại vì với DKu, em không có mặc cảm tội lỗi.Phải Du là người đàn ông thứ nhất không?

nàng gật đầu, rồi gục mặt xuống trong hai tay

- Bây giờ em còn tủi nhục và hổ thẹn với Hạ hơn nữa. Em không đáng nhìn mặt anh ấy từ xa đừng nói chi gặp gỡ hay thương yêu nhau.

- Em coi thường nó đi một chút được không, quan trọng quá bất cư” cái gì cũng khổ hết. có người khổ vì quá quan trọng địa vị mình, còn em, em quan trọng một lần lầm lỡ của em.

- Nói như chị không có gì quan trọng hết?

Bà Thu Tâm gật đầu:

- Em coi, có gì quan trọng với chị hơn bằng chồng của chị đâu. Rồi anh ấy cũng chết, và chị vẫn sống. có gì cần thiết bằng mạng sống người và nhiều người vẫn chết. Vậy mình đại gì quan trọng vật này, chuyện kia nữa. Em cư” nghĩ cái chuyện em thất thân trước khi gặp Hạ là chuyện thường rất thường. Nghĩ như vậy em không mặc cảm với Hạ nữa đâu.

- Hạ cũng nói với em như vậy, nhưng vô ích, tận đáy lòng, em biết anh ấy buồn.

- Buồn có thay đổi gì được đâu?

- Nhưng buồn là một cái gì ở trong mà như ở ngoài mình, không muốn buồn vẫn buồn.

- Nhưng Ái ân thì ở trong tay em mà.

- Em biết.

Bà Tâm kể lại lông mày, tô thêm mặt phấn:

- Nếu em tìm được sự rung động với Du, sao em không nhận lời làm vợ ông ấy đi

- Em triền miên nghĩ tới Hạ, càng hạnh phúc, em càng ăn năn vì Hạ nhiều hơn.

- Chị chưa gặp ai lạ như em, có lẽ tại em sống bằng nội tâm nhiều quá, tối ngày em gục vào mấy cuốn sách của em, tối ngày em suy nghĩ.Sống nghiêng về vật chất nhiều hơn khỏe cho mình. Cư” làm thôi, nghĩ ít, mình được hơn hiểu kẻ nghĩ nhiều mà làm ít. Mấy người ít nghĩ, họ mát da mát thịt, dễ tính nên ăn ngon ngủ nhiều. Tình yêu với họ là thu” để hưởng để ôm lấy, không phải là một thứ để ngắm nhìn suy nghĩ như em.

- Em chẳng nghĩ gì hết, em chỉ thấy rõ một điều, em yêu Hạ mà em không tìm được sự hoà hợp bình thường nhất với Hạ

- Rồi bây giờ em tính sao?

- Đi xa, thật xa.Trốn cả hai người, thật ra trốn Du thôi. Hạ đi rồi, anh ấy tưởng em sẽ vĩnh viễn là vợ bé của Du.

Bà Thu Tâm buông cọ phấn, nhìn nàng:

- Em nói thật?

Ái Lan gật đầu:

- Thế nào Vĩnh Du cũng tới đây hỏi chi.Chị nói với anh ấy nếu thương em đừng đi tìm em nữa, vì mỗi lần gặp lại nhau em lại điều đứng tìm đường chạy trốn. Em phải trốn anh ấy cho tới chết.

- Em cứ bi thảm vấn đề hoài.

- Chị thic'h em làm vợ bé Vĩnh Du

- Không phải là thích, nhưng không còn cách nào hơn. Đừng tưởng sống một mình dễ, khó nhất trong mọi cách sống của đàn bà là một mình. Em coi, chị hạnh phúc gì

đâu. Mỗi tối đếm tiền, tính sổ, nhìn con ngủ rồi lên giường mình, trằn trọc. Ban ngày không sao, chứ ban đêm, đó là những giờ phút cực nhọc nhất của chị Lũ con ngủ rồi bắt đầu vật vã với mình. Nhớ tiếc, thương xót và hận thù, dù chẳng biết phải hận ai.

k- Sao chị không chọn lấy một người đàn ông thứ hai? Chị còn đẹp, lại giàu có như thế này thiếu gì người săn đuổi!

Bà Thu Tâm cười gượng:

- Nhiều đêm chị cũng nghĩ tới chuyện đó chứ. Nhưng chi.. Thương lũ nhỏ. Chị ngại hao hụt tiền bạc của lũ con chị. Lấy chồng phải có thêm một giòng con nữa, lớn lên chúng sẽ ghen ghét nhau. Chưa kể người đàn ông thứ hai lòng dạ thế nào mình biết sao nổi. Biết họ thương yêu mình thật hay chỉ nhìn vào chút của cải này để hót phần trên của con mình. Cứ tính toán như vậy mãi, sáu năm qua rồi thở dài.

Ái Lan ôm đầu:

- Nhưng em vẫn phải đi, em biết em không thể sống yên vợ”i Du, một phần vì em nhớ hoài Hạ, một phần vì bà vợ lớn của Du.

Biết không ngăn cản được nàng, bà Thu Tâm dò hỏi:

- Em tính đi đâu?

Đôi mắt nàng hơi khép lại một chút:

- Em không nói với chị được, đừng giận em, nói với Du dù em tìm kiếm em là gây khổ não cho em hơn nữa.

- Bộ em không viết lại cho Du một chữ nào?

Ái Lan lắc đầu:

- Không, em sợ làm phiền bà vợ của Du. Như thế này là em làm bận bà ấy quá rồi. Thư từ với một người đàn ông có vợ không ích lợi gì hết.

Bà Thu Tâm lắc đầu:

- Chị chịu thua em luôn, rồi bao giờ Du về?

Ái Lan cười gượng:

- Có thể nay hay mai gì đó, tùy theo lệnh vợ chứ. làm sao em tin được lời hẹn. của người đàn ông như Du, nếu bà ấy có tay chân ở đây, thế nào ngày mai bà ấy cũng theo chồng ra đây cho chị coi!

Nói xong, Ái Lan nhỏ giọng hỏi:

- Chị có thể cho em xin lại số tiền hôm trước em đưa cho chị buôn bán sinh lời dù em được không?

- Chi vậy? mới vài tháng mà?

- Em cần gom tiền lại gửi về cho ba mẹ em, sau đó có lẽ em không gửi về được nữa.

Bà Thu Tâm gật đầu:

- Để chị đưa lại em.

nàng đáp nhỏ nhỏ

- Cám ơn chị

Bà mở tủ, đếm tiền rồi gói vào giấy báo cho nàng:

- Vĩnh Du không cho tiền em à?

- Dạ có...nhưng anh ấy không ngờ em bỏ đi.

- Sao em không thu vén lấy một mớ nhiều nhiều chút để lo cho con em?

- Thôi chị, người ta sử với em như vậy là đẹp quá rồi. nàng đứng lên, nhìn bà Thu Tâm một chút rồi quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Trên đường về ngôi biệt thự khuất lánh của Vĩnh Du, nàng ghé bưu điện gửi hết số tiền cuối của một đời truân chuyên cho mẹ

”Mẹ gắng buôn bán chút gì với số tiền này. Từ đây, con không thể giúp chút gì cho

mẹ được nữa đâu. Con buồn lắm, nhưng không thể làm khác hơn được".
nàng ngừng viết, bởi lòng khô đắng trước những chữ muốn viết ra cho ba mẹ và các em.

Lòng nặng trĩu, nàng trở về với nhà với con, thu xếp vật dụng của bé Du trong một chiếc vali nhỏ. Chị Vú mới được mướn tới ngõ ngác nhìn nàng:

- Bà đem em bé đi đâu gấp gáp quá vậy?

nàng thản nhiên:

- Tôi cho bé bề thăm ngoại.

- Còn em, em đi theo bề ẵm em bé chứ?

nàng lắc đầu:

- Thôi khỏi, chị cư" ở đây, coi nhà cửa cho ông cẩn thận chừng một hai ngày ông rạTôi để tiền chợ cho chị

Chị vú lẳng lẳng thay áo cho bé Du lẳng lẳng tuân theo ý muốn chủ, bởi suốt đời, chị đã quen tuân lệnh như một con thú trước người dạy thú khôn ngoan và có uy quyền.

Chị đứng im trên bậc thềm nhìn nàng bỗng con ra đường. Rồi chị quay vào, đóng kín cửa

Ái Lan về VũNg Dừa, khi thung lũng còn chói nắng.

Sabin ngược nhìn nàng:

- Sơ tưởng em không về kịp chứ?

nàng đặt con vào nôi:

- Em chỉ còn một mình Sabin thôi.

Tia nhìn Sabin hiền lành phủ kín lên mặt nàng:

- Em nghĩ kỹ chưa?

Ái Lan gật nhẹ:

- Lối đi duy nhất của em, Sabin tính coi, làm sao em ở quán nháy đó mãi được.

Sabin đâu có thích em cướp chõng của người tả

Sabin dịu dàng:

- Sơ không có ý kiến gì hết, mỗi người trong chúng ta có một khoảng trời đối mặt với Chúa, để tự phán đoán mình.

nàng mở rộng cánh cửa nhìn sang Trại Xót Thương ở phía xạ

- Sơ xin đi Di Linh hay mẹ bề trên đổi Sơ đi

Sabin tiếp tục xếp thẳng những tấm rèm cửa trắng, những mảnh y phục nữ tu cũng màu trắng vào vali:

- Mẹ bề trên đổi Sơ xuống đó. Em sẽ giúp sơ trông coi trường tiểu học dành cho người thiếu số. Đã chọn cuộc đời nhà tu, sơ luôn luôn vâng lệnh mẹ bề trên.

nàng trầm ngâm:

- Em biết...Em đã lo xong cho bé Việt rồi. Ông ta hứa sẽ cho Việt học tới bao giờ nó còn thích học.

Sabin im lặng. nàng tiếp:

- Nó không khóc, cũng không cười. Nó im lặng như thu ` không khí im lặng của Trại Xót thương.

Sabin nhìn nàng:

- Sao em không bằng lòng lập gia đình với ông Mỹ đó? Ông ta cưới hỏi em đàng hoàng?

nàng nói khẽ:

- Sabin biết em yêu Hạ mà.

Sabin đứng lên:

- Em sửa soạn đi, có cần sơ giúp gì không? Bé Du...
 - Nó mới ăn no rồi sơ, em chẳng có gì hết, một cái vali là xong.
- nàng ngập ngừng nhìn Sabin:
- Sao tự nhiên mẹ bắt sơ rời khỏi đây sao?
 - Sức khỏe sơ bị yếu hơn trước. Mẹ sợ sơ dễ bị lây bệnh
 - Rồi ai thay thế sơ ở đây?
 - có một sơ người Y- Pha- Nho, em có nhớ ghi địa chỉ mới cho bé Việt không?
- Dạ rồi, ông ta sẽ cho mình theo dõi chương trình học của Việt ba tháng một lần. Em hy vọng nó thoát khỏi cái định mệnh tàn nhẫn của ba mẹ nó.
- Sabin đều giọng:
- Nó sẽ thoát. Sơ thử máu cho nó nhiều lần rồi.
- nàng hỏi:
- Ba của bé Việt biết chuyện này chưa Sơ?
 - Biết chứ. Sơ có hỏi ý kiến của ông ta ngay lúc nhận được thư em.
 - Rồi ông ta nói sao?
 - bằng lòng và khóc.
- Ái Lan kêu lên:
- Ông ta có thể khóc?
- Sabin lắc đầu:
- Ông không khóc được như em đâu Ái, nhìn ông ta run lên sơ biết ông đang khóc, bằng những ngón tay co quắp của ông.
- Ái Lan thở dài:
- Thằng nhỏ cũng không khóc được như những đứa trẻ cùng tuổi với nó. Em không hiểu ai dạy cho sự im lặng ghê gớm đó. Sự im lặng, em nhìn thấy, em cảm nhận được ở khắp nơi, trên phần đất này. Tony cũng nói với em như vậy: người nước cô chỉ có tài chịu đựng. Em không biết nên nghĩ chịu đựng là một tài năng hay một tai họa nữa.?
 - Nó không dặn gì hết?
- nàng lắc đầu:
- Thừa sơ không, nó chỉ im lặng nhìn em, suốt những lúc em nói chuyện với Tony. Em cũng không ôm lấy nó được một lần nào hết. Em không hiểu tại sao nữa, em tồi tệ hơn em nghĩ nhiều, Sabin biết không? Em vẫn sợ nó như đã sợ mỗi lần sang Trại Xót thương.
 - Hy vọng sang bên đó, nó sẽ quên dần những hình ảnh đã ám ảnh

----- Hết -----

Nguồn: <https://www.chutluulai.net/forums/node/265174>

www.vietnamvanhien.org

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9500 TÁC PHẨM